

ระบบบริหารราชการของ
สาธารณรัฐ

อินโดนีเซีย

โครงการสื่อการเรียนรู้ “อาเซียน กูรู”
(Learning Package)

สถาบันพัฒนาข้าราชการพลเรือน สำนักงาน ก.พ.

ระบบบริหารราชการของสาธารณรัฐ

อินโดนีเซีย

ระบบบริหารราชการของ สาธารณรัฐอินโดนีเซีย

จัดทำโดย : สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (ก.พ.)
47/111 ถนนติวานนท์ ตำบลตลาดขวัญ
อำเภอเมือง นนทบุรี 11000
โทรศัพท์ 0 2547 1000, โทรสาร 0 2547 1108

หัวหน้าโครงการ : รศ.ดร.จิรประภา อัครบวร

ที่ปรึกษาโครงการ : นายสุรพงษ์ ชัยนาม
ผู้เชี่ยวชาญด้านระบบราชการใน ASEAN

บรรณาธิการ : ดร.ประยูร อัครบวร

นักวิจัย : นายจาร์วัฒน์ เจริญพิเชฐ
นายชญาสิน ประวิชไพบูลย์
นางสาวปราง ตีรพัฒน์พร

ผู้ประสานงานและตรวจทานคำผิด : นางสาวเขาวนุช สุมน
เลขมาตรฐานประจำหนังสือ : 978-616-548-151-9

จำนวนพิมพ์ : 5,400 เล่ม

จำนวนหน้า : 200 หน้า

พิมพ์ที่ : กรกนกการพิมพ์

คำนำ

สำนักงาน ก.พ. ในฐานะองค์กรกลางด้านการบริหารทรัพยากรบุคคล ภาครัฐ และได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบตามแผนงานการจัดตั้งประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียนในการเพิ่มขีดความสามารถของทรัพยากรบุคคลในระบบราชการ

จากการดำเนินการที่ผ่านมา แม้ว่าสำนักงาน ก.พ. ได้ดำเนินการจัดอบรมหลักสูตรความรู้เกี่ยวกับอาเซียนให้แก่ข้าราชการหลายครั้ง แต่ก็ยังไม่ครอบคลุมบุคลากรภาครัฐ ซึ่งมีจำนวนมากกว่า 2 ล้านคน สำนักงาน ก.พ. จึงเห็นควรพัฒนาชุดสื่อการเรียนรู้ “อาเซียน กูรู” เพื่อเสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับระบบราชการ ซึ่งมีความหลากหลายของประเทศสมาชิกอาเซียนทั้ง 10 ประเทศให้แก่บุคลากรภาครัฐ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติงานของบุคลากรภาครัฐ

ทั้งนี้ทางสำนักงาน ก.พ. จึงทำความร่วมมือกับสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (นิด้า) จัดทำหนังสือเรื่อง “ระบบบริหารราชการของประเทศอาเซียน” เพื่อเสริมทักษะความรู้เกี่ยวกับการบริหารราชการให้แก่บุคลากรภาครัฐทุกระดับ หวังว่าท่านผู้อ่านคงได้รับความรู้และเพลิดเพลินไปกับหนังสือชุดนี้

สำนักงาน ก.พ.

ข้อคิดจากบรรณาธิการ

หนังสือเรื่อง “ระบบบริหารราชการของประเทศอาเซียน” เป็นหนังสือที่จัดทำขึ้นเพื่อเสริมทักษะความรู้แก่ข้าราชการไทย เพื่อเรียนรู้และเข้าใจระบบการบริหารงานภาครัฐของประเทศต่างๆ ในอาเซียน อันจะเป็นประโยชน์ในการติดต่อประสานงานกับข้าราชการของประเทศเหล่านี้ในอนาคต

โดยรูปแบบของหนังสือได้ปูความรู้ให้ผู้อ่านตั้งแต่ประวัติ ข้อมูลเกี่ยวกับประเทศ วิสัยทัศน์ รวมถึงความเป็นมาของระบบราชการ นโยบายการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน และที่น่าจะเป็นประโยชน์ในการเรียนรู้ระบบราชการของประเทศเหล่านี้ คือ เนื้อหาในส่วนของยุทธศาสตร์และภารกิจของแต่ละกระทรวง ระบบการพัฒนาข้าราชการ ท้ายเล่มผู้เขียนได้รวบรวมกฎหมายสำคัญที่ควรรู้ และลักษณะเด่นของระบบราชการที่น่าเรียนรู้ไว้ได้อย่างน่าสนใจ

หนังสือระบบบริหารราชการของประเทศในอาเซียนทั้ง 10 นี้ อาจมีเนื้อหาแตกต่างกันไปบ้าง เนื่องจากผู้วิจัยไม่สามารถเข้าถึงข้อมูลของบางประเทศได้ด้วยข้อจำกัดด้านภาษา และบางประเทศยังไม่มีการจัดทำยุทธศาสตร์ของราชการกระทรวง ทางคณะผู้จัดทำหนังสือหวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือเล่มนี้จะมีส่วนในการติดต่ออาวุธองค์ความรู้ภาครัฐให้กับข้าราชการไทยไม่มากนักน้อย

สุดท้ายต้องขอขอบคุณเจ้าของรูปภาพและเว็บไซต์ที่ช่วยเผยแพร่อาเซียนให้เป็นหนึ่งเดียรร่วมกัน

ดร.ประยูร อัครบวร
บรรณาธิการ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1. ประวัติและข้อมูลประเทศและรัฐบาล	9
1.1 ประวัติและข้อมูลประเทศโดยย่อ	10
1.1.1 ข้อมูลทั่วไป	10
1.1.2 ลักษณะทางภูมิศาสตร์	13
1.1.3 ประวัติศาสตร์	15
1.1.4 ลักษณะประชากร	17
1.1.5 ข้อมูลเศรษฐกิจ	20
1.1.6 ข้อมูลการเมืองการปกครอง	24
1.1.7 ลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรม	32
1.1.8 โครงสร้างพื้นฐานและระบบสาธารณสุขปโภาค	34
1.1.9 ระบบสาธารณสุข	41
1.1.10 ระบบการศึกษา	44
1.1.11 ระบบกฎหมาย	46
1.1.12 ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับอินโดนีเซีย	48
1.2 ประวัติและข้อมูลรัฐบาลโดยย่อ	50
2. วิสัยทัศน์ เป้าหมาย และยุทธศาสตร์	57
2.1 วิสัยทัศน์	58
2.2 เป้าหมาย	58
2.3 ยุทธศาสตร์	58

	หน้า
3. ประวัติความเป็นมาของระบบราชการ	63
3.1 การปฏิรูประบบราชการ	64
3.2 ระบบราชการภายใต้การปกครอง ตั้งแต่ยุคซุฮาร์โตถึงปัจจุบัน	67
4. ภาพรวมของระบบราชการ	71
4.1 รัฐบาล นโยบายรัฐบาล และนโยบายการเข้าสู่ ประชาคมอาเซียน	72
4.2 จำนวน และรายชื่อกระทรวงพร้อมที่ติดต่อ	78
4.3 จำนวนข้าราชการทั่วประเทศพร้อมคุณลักษณะหลัก หรือคุณลักษณะหลักในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน	89
4.3.1 จำนวนข้าราชการทั่วประเทศ	89
4.3.2 คุณลักษณะหลักของข้าราชการ	89
4.3.3 คุณลักษณะหลักของข้าราชการ ในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน	93
5. ยุทธศาสตร์ และภารกิจของแต่ละกระทรวงและ หน่วยงานหลักที่รับผิดชอบงานที่เกี่ยวข้องกับ ASEAN	97
5.1 ยุทธศาสตร์ และภารกิจของแต่ละกระทรวง	98
5.2 หน่วยงานหลักที่รับผิดชอบงานที่เกี่ยวข้องกับ ASEAN	135
6. ระบบการพัฒนาข้าราชการ	137
6.1 ภาพรวมของการพัฒนาข้าราชการ	138
6.2 กลยุทธ์การพัฒนาข้าราชการ	145
6.3 หน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการพัฒนาข้าราชการ	151

	หน้า
7. กฎหมายสำคัญที่ควรรู้	153
7.1 กฎระเบียบข้าราชการ	154
7.2 กฎหมายแรงงาน	171
7.3 กฎหมายเข้าเมือง	187
7.4 กฎหมายอื่นๆ ที่ควรรู้	190
8. ลักษณะเด่นของระบบราชการที่น่าเรียนรู้	193
8.1 การจัดตั้งนโยบายทาง CSR ในสังคมชนบท (โกตองโนยอง)	194
บรรณานุกรม	195

สารบัญภาพ

• • • • •	ภาพที่ 1	การบูรณาการระหว่างการศึกษาระดับกลาง และระดับสูงของอินโดนีเซีย	หน้า 150
-----------------------	----------	--	-----------------

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1 ตารางแสดงมูลค่าการค้าร่วมไทย-อินโดนีเซีย	22
ตารางที่ 2 ตารางแสดงสินค้าส่งออกที่สำคัญ	23
ตารางที่ 3 ตารางแสดงสินค้านำเข้าที่สำคัญ	24
ตารางที่ 4 ลักษณะสำคัญของการบริหารภาครัฐ ทั้งสามรูปแบบ	70
ตารางที่ 5 ตารางแสดงกลยุทธ์	94
ตารางที่ 6 ระดับการศึกษาของข้าราชการในประเทศ อินโดนีเซีย	139
ตารางที่ 7 สัดส่วนของพนักงานข้าราชการ แบ่งตามระดับปี พ.ศ. 2553	140
ตารางที่ 8 จำแนกแรงงานตามพื้นฐานการศึกษา	175
ตารางที่ 9 ตารางอัตราการลงทุนจากต่างชาติ ที่เพิ่มมากขึ้น	190
ตารางที่ 10 ตารางแสดงข้อจำกัดของการลงทุน จากต่างชาติ	191
ตารางที่ 11 ตารางการลงทุนในสาขาโทรคมนาคม	191
ตารางที่ 12 ตารางอัตราส่วนการลงทุนของต่างชาติ ในลักษณะ PPP	192

1

ประวัติและข้อมูลประเทศ และรัฐบาลโดยย่อ

1.1 ประวัติและข้อมูลประเทศโดยย่อ

อินโดนีเซียเป็นประเทศ 1 ใน 10 ของสมาชิกประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community: AEC) ซึ่งมีประชากรมากกว่าหนึ่งในสามของประชากรรวมของอาเซียน เป็นประเทศที่มีประชากรนับถือศาสนาอิสลามมากที่สุดในโลก เป็นประเทศที่มีความหลากหลายวัฒนธรรมที่น่าศึกษา ประเทศอินโดนีเซียจึงเป็นประเทศที่เพื่อนบ้านต้องเรียนรู้ แต่ที่สำคัญการจะเรียนรู้ต้องเข้าใจในเรื่องต่างๆที่เป็นองค์ประกอบแห่งความเป็นอินโดนีเซียดังนี้

1.1.1 ข้อมูลทั่วไป

ชื่อประเทศอย่างเป็นทางการ	สาธารณรัฐอินโดนีเซีย (Republic of Indonesia)
เมืองหลวง	กรุงจาการ์ตา
พื้นที่	1,904.6 ล้านตารางกิโลเมตร
ประชากร	247.21 ล้านคน
วันชาติ	17 สิงหาคม
ภาษาราชการ	ภาษาอินโดนีเซีย
ระบบการปกครอง	ระบอบประชาธิปไตยแบบสาธารณรัฐ

ธงชาติ

พื้นสีแดง คือ ความกล้าหาญ และ
อิสรภาพของชาวอินโดนีเซีย พื้นสีขาว
คือ ความบริสุทธิ์และความยุติธรรม

ตราแผ่นดิน

ตราแผ่นดินมีรายละเอียดดังนี้
พญาครุฑที่มีปีก 17 แฉก หาง 8 แฉก
ขนบริเวณโคนหาง 19 ขน ขนบริเวณ
คอ 45 ขน โล่ คือ การบอกเล่าตัวตน
ของอินโดนีเซีย ควายปา คือ อำนาจแห่ง
ประชาชนชาวอินโดนีเซีย ต้นไทร
คือ ลัทธิชาตินิยม รวงข้าววางเคียงข้าง
กับดอกฝ้าย คือ ความยุติธรรมในสังคม
ที่ต้องดำรงอยู่ ห่วงเล็กๆ ทรงกลมสลับ
กับสี่เหลี่ยมคล้องกันเป็นสร้อยทอง
เส้นใหญ่ คือ หลักมนุษยธรรม และ
ความผูกพันในสังคมที่ไม่มีจุดสิ้นสุด
โล่ประดับรูปดาว คือ ความเชื่อและ
ความศรัทธาที่มีต่อพระเจ้า ป้ายจารึก
ข้อความว่า “Bhinneka Tunggal Lka”
มีความหมายว่า “อันหนึ่งอันเดียวใน
ความแตกต่าง”

ดอกไม้ประจำชาติ

ดอกกล้วยไม้ราตรี (Moon Orchid)
เป็นกล้วยไม้สายพันธุ์ Phalaenopsis
Amabilis ที่บานได้ยาวนานที่สุด
ชอบอากาศชื้น พบได้ง่ายในพื้นที่
ราบต่ำของประเทศอินโดนีเซีย

วันที่เข้าเป็นสมาชิกอาเซียน

8 สิงหาคม 2510

สกุลเงินตรา

รูเปียห์

อัตราการแลกเปลี่ยน

≈9.39 รูเปียห์ ต่อ 1 ดอลลาร์สหรัฐ

ผลิตภัณฑ์มวลรวม

878.0 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ

ภายในประเทศ (GDP)

รายได้ประชาชนต่อหัว

4,828 ดอลลาร์สหรัฐ

(GDP per Capita)

Real GDP Growth

ร้อยละ 6.2

อัตราเงินเฟ้อ

ร้อยละ 4.3

อัตราการว่างงาน

ร้อยละ 6.1

จำนวนการจ้างงาน

118.05 ล้านคน

1.1.2 ลักษณะทางภูมิศาสตร์

ประเทศอินโดนีเซียหรือชื่อทางการ คือ สาธารณรัฐอินโดนีเซีย (Republic of Indonesia) เป็นหมู่เกาะที่ใหญ่ที่สุดในโลกเป็นหมู่เกาะในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ระหว่างมหาสมุทรแปซิฟิกกับมหาสมุทรอินเดีย และระหว่างทวีปเอเชียกับออสเตรเลีย ทำให้อินโดนีเซียสามารถควบคุมเส้นทางการติดต่อระหว่างมหาสมุทรทั้งสองผ่านช่องแคบสำคัญต่างๆ อาทิ ช่องแคบมะละกา ช่องแคบซุนตรา และช่องแคบลีอมบ็อก ซึ่งล้วนเป็นเส้นทางที่ใช้สำหรับขนส่งน้ำมันจากตะวันออกกลางมายังประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และเอเชียตะวันออก โดยอินโดนีเซียมีอาณาเขตดังนี้

- ทิศเหนือ เกาะบอร์เนียวมีอาณาเขตติดกับรัฐซาราวักและรัฐซาบฮ์ของมาเลเซีย
- ทิศใต้ มีเกาะห้อมล้อมสาธารณรัฐประชาธิปไตยติมอร์-เลสเต
- ทิศตะวันออก มีอาณาเขตติดกับประเทศปาปัวนิวกินี
- ทิศตะวันออกเฉียงเหนือ เกาะอีเรียนจายามีอาณาเขตติดกับประเทศฟิลิปปินส์
- ทิศตะวันตกเฉียงเหนือ เกาะสุมาตรามีอาณาเขตติดกับประเทศมาเลเซีย

1.1.3 ประวัติศาสตร์

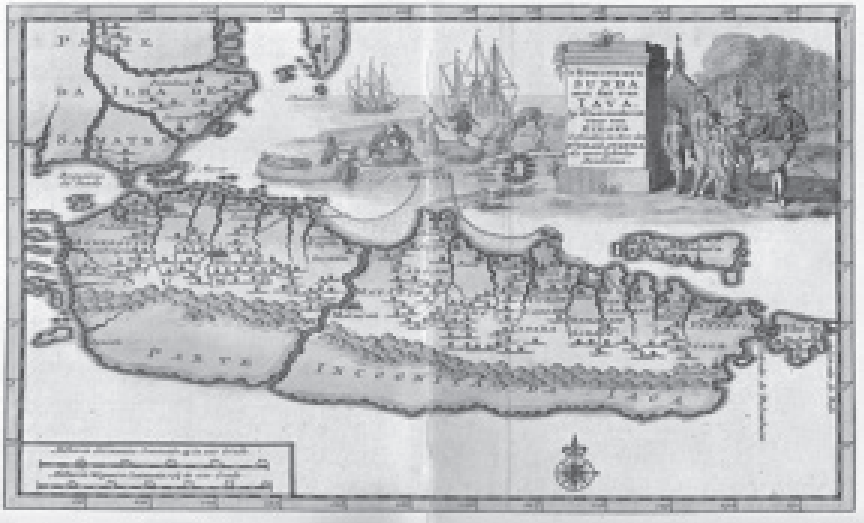
ในอดีตหมู่เกาะต่างๆเหล่านี้ ที่ประกอบขึ้นเป็นประเทศอินโดนีเซีย ในปัจจุบันยังไม่มีกรรวมตัวกันเป็นรัฐเดี่ยว แต่เรียกแยกกันไปตามอาณาจักร เช่น มะตะรัม ศรีวิชัย สิงหสาร์ มัชฌปาหิต หรือเรียกตามกลุ่มชน เช่น ชาว มาตุรา บาหลี^[1] จนกระทั่งชาวดัตช์ได้เข้ามาปกครอง แต่เดิมหมู่เกาะต่างๆ ของอินโดนีเซียมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับอินเดีย ทั้งด้านการค้าและวัฒนธรรม ทำให้ได้รับอิทธิพลทางด้านความเชื่อของศาสนาฮินดูและพุทธ จนกระทั่งอิทธิพลของศาสนาอิสลามได้เข้ามาแทนที่ในศตวรรษที่ 13

ในศตวรรษที่ 15 อินโดนีเซียเริ่มเป็นที่สนใจของชาวยุโรป เนื่องจากเป็นแหล่งเครื่องเทศ ชาวโปรตุเกสและสเปนได้เริ่มเข้ามาในภูมิภาคช่วงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 16 และโปรตุเกสได้ยึดครองติมอร์ตะวันออกเป็นอาณานิคม ทั้งยังเป็นช่วงที่มีการจัดตั้งบริษัท ดัตช์ อีส อินเดีย หรือ Vereniging Oost Indische Compagnie-VOC ที่ใช้วิธีการเข้าไปมีอิทธิพลเหนือผู้ปกครองท้องถิ่น และใน พ.ศ. 2145 นับเป็นจุดเริ่มต้นของการเข้าปกครองอินโดนีเซียในฐานะอาณานิคมของดัตช์

ต่อมาใน พ.ศ. 2342 หลังจากรัฐบาลฮอลันดาเข้าควบคุมกิจการบริษัท VOC รัฐบาลฮอลันดาก็ได้เข้าปกครองอินโดนีเซียในรูปแบบอาณานิคม ในช่วงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 เกิดกระแสชาตินิยมในอินโดนีเซียต่อต้านการปกครองของเจ้าอาณานิคม

ใน พ.ศ. 2485 ญี่ปุ่นมีชัยชนะเหนือบริษัทดัตช์ อีสท์ อินเดีย และได้เข้าปกครองอินโดนีเซียระยะหนึ่ง หลังจากที่ญี่ปุ่นแพ้สงคราม กลุ่มชาติ

แผนที่ของดัตช์ในต้นศตวรรษที่ 18 ที่อยู่ชายฝั่งด้านเหนือของเกาะชวา

นิยมนำโดย ซูการ์โน และฮัตตา ได้ประกาศอิสรภาพให้แก่อินโดนีเซีย ในวันที่ 17 สิงหาคม พ.ศ. 2488 อย่างไรก็ตาม ยังมีการต่อสู้กันระหว่าง อินโดนีเซียกับดัตช์ ซึ่งพยายามกลับมาปกครองอินโดนีเซีย ในฐานะ เจ้าอาณานิคม จนกระทั่งวันที่ 27 ธันวาคม พ.ศ. 2488 ดัตช์จึงได้ยอมมอบ เอกราชคืนให้แก่อินโดนีเซียอย่างสมบูรณ์

อินโดนีเซียได้ขยายเขตแดนของประเทศ 3 ครั้ง ได้แก่ เมื่อวันที่ 1 พฤษภาคม พ.ศ. 2506 ภายหลังจาก Dutch New Guinea หรือ Irian Jaya ในปัจจุบันได้รับเอกราช อินโดนีเซียได้ประกาศผนวกดินแดนในเดือนกันยายน พ.ศ. 2512 ต่อมาในปี พ.ศ. 2518-2519 อินโดนีเซียได้บุกเข้ายึดครองและผนวกดินแดนติมอร์ตะวันออก ซึ่งเคยเป็นอาณานิคมของโปรตุเกส และได้ประกาศผนวกดินแดนเข้าเป็นส่วนหนึ่งของ

สาธารณรัฐอินโดนีเซียในเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2519 แต่ประชาคมระหว่างประเทศไม่ยอมรับการอ้างสิทธิเหนือติมอร์ตะวันออกของอินโดนีเซีย จนทำให้สหประชาชาติได้เข้ามามีบทบาทดำเนินการให้ติมอร์ตะวันออก (สาธารณรัฐประชาธิปไตยติมอร์-เลสเต) กลายเป็นประเทศอิสระเมื่อวันที่ 20 พฤษภาคม พ.ศ. 2545

ในเดือนเมษายน 2525 นานาชาติได้ประกาศให้การยอมรับการอ้างอธิปไตยเหนือพื้นที่ทะเล ซึ่งเชื่อมเกาะต่างๆ ของอินโดนีเซียเข้าด้วยกัน ทำให้อินโดนีเซียสามารถประกาศให้พื้นที่ทะเลเป็นเขตเศรษฐกิจจำเพาะของประเทศได้ในปี 2526

1.1.4 ลักษณะประชากร

ประชากรอินโดนีเซียประกอบด้วยหลายเชื้อชาติและเผ่าพันธุ์ แต่ละเผ่าพันธุ์ต่างก็มีมรดกทางวัฒนธรรมและลักษณะทางสังคมของตน สืบต่อกันมาจากการที่สภาพที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ของประเทศอินโดนีเซียมีลักษณะแยกกันเป็นหมู่เกาะมากมาย และมีอาณาเขตกว้างใหญ่ไพศาล ประชากรติดต่อกันได้ยาก ทำให้แต่ละภูมิภาคมีรูปแบบวัฒนธรรมของตนเอง จึงปรากฏลักษณะวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี^[4] ภาษาที่ใช้ และวิถีชีวิตแตกต่างกันไปในแต่ละกลุ่มชน ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็นสามกลุ่มใหญ่ๆ ด้วยกัน คือ

กลุ่มแรก เป็นกลุ่มประชากรที่อาศัยอยู่ในเกาะชวาและเกาะบาหลี ผู้คนที่อยู่ในแถบนี้จะยึดมั่นตามแนวทางของศาสนาฮินดูและศาสนาพุทธ มีวัฒนธรรมเน้นหนักในเรื่องคุณค่าของจิตใจและสังคม ก่อให้เกิดการ

พัฒนาศิลปะอย่างมากมาย โดยเฉพาะนาฏศิลป์และดุริยางคศิลป์ในการดำเนินชีวิตประจำวันประชากรจะประพฤติตามหลักจริยธรรม มีการเคารพต่อบุคคลตามฐานะของบุคคลนั้นๆ^[4]

กลุ่มสอง เป็นกลุ่มประชากรที่อาศัยอยู่ตามบริเวณริมฝั่งทะเลของเกาะต่างๆ ดำเนินชีวิตอยู่ได้ด้วยการประกอบการค้าขาย มีชีวิตทางวัฒนธรรมตามหลักของศาสนาอิสลามอย่างเคร่งครัด และเป็นนักธุรกิจของสังคมอินโดนีเซียยุคใหม่ และได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้มีความรู้ทางศาสนาและกฎหมาย^[4]

กลุ่มสาม เป็นกลุ่มที่มีความล่าหลังมาก อาศัยอยู่ตามบริเวณเทือกเขาในส่วนลึกของประเทศ ดำเนินชีวิตอยู่ด้วยการล่าสัตว์และการเพาะปลูก รัฐบาลอินโดนีเซียได้เข้าไปปรับเปลี่ยนวิถีชีวิตของชนกลุ่มนี้แล้ว ชนกลุ่มนี้ยังยึดหลักการปฏิบัติที่เรียกเป็นภาษาอินโดนีเซียว่า “โกตองโรยอง” คือ การช่วยเหลือพึ่งพาอาศัยกันในงานต่างๆ เช่น การเพาะปลูก การเก็บเกี่ยว การแต่งงาน การสร้างบ้านที่อยู่อาศัย และการใช้ที่ดินร่วมกัน^[4]

1.1.5 ข้อมูลเศรษฐกิจ

ประเทศอินโดนีเซียเป็นประเทศที่มีประชากรนับถือศาสนาอิสลามมากที่สุดในโลก และยังเป็นประเทศที่มีเกาะมากที่สุดในโลก จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่จะมีขนาดเศรษฐกิจใหญ่ที่สุดในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยในปี พ.ศ. 2555 ประเทศอินโดนีเซียมีอัตราผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) สูงถึง 1.237 หมื่นล้านดอลลาร์สหรัฐ

ในด้านการลงทุนจากต่างประเทศ อินโดนีเซียสามารถดึงดูดนักลงทุนต่างชาติได้มาก ปัจจัยสำคัญก็คือ การเมืองที่มีเสถียรภาพ ทรัพยากรธรรมชาติที่สมบูรณ์ มีตลาดรองรับขนาดใหญ่ เนื่องจากมีประชากรมากถึง 245.6 ล้านคน มากกว่าร้อยละ 50 อาศัยอยู่ในเขตเมือง มีชีวิตความเป็นอยู่แบบสมัยใหม่ หมายความว่า มีการบริโภคสินค้าต่างๆ ในอัตราที่สูง มีการลงทุนเพิ่มขึ้นชัดเจนในช่วงเดือนมกราคม-มิถุนายน 2555 ไตรมาสแรกของปีนี้การลงทุนโดยตรงจากต่างชาติมีมูลค่า 11,390 ล้านดอลลาร์ หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ 30.4 เมื่อเทียบกับช่วงเดียวกันของปีก่อนหน้า สาขาการลงทุนของต่างชาติในไตรมาสแรกปี 2555 ได้แก่ เหมืองแร่ เคมีภัณฑ์ อุตสาหกรรม เภสัชภัณฑ์ การคมนาคม โทรคมนาคม โลหะ เครื่องจักร อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ อุตสาหกรรมอาหาร และการเพาะปลูก ด้านที่ตั้งที่นักลงทุนต่างชาติเข้ามาลงทุนมากที่สุด ได้แก่ เขตตะวันตกของเกาะชวา จาการ์ตา บันเตน เขตทางตะวันออกเฉียงของชวา และกาลิมันตัน

ด้านการลงทุนของเอกชนไทยในอินโดนีเซียปี 2553 มี 14 โครงการ มูลค่า 45.2 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ปี 2554 มี 30 โครงการ มูลค่า 87.2 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ไทยมีการลงทุนเป็นอันดับสามตามหลังสิงคโปร์และมาเลเซีย

ด้านการค้าระหว่างกันโดดเด่นมากใน 2 ปีที่ผ่านมา ปี 2554 มีมูลค่าสูงถึง 17,454 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งเป็นเรื่องที่ดีเนื่องจากไทยได้ดุลการค้าจากอินโดนีเซีย ตัวเลขส่งออกไปยังไทยมีมูลค่า 7,375 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ส่วนการนำเข้ามีมูลค่า 10,078 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ประเทศไทยเป็นฝ่ายได้ดุลการค้ามูลค่า 2,702 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

ในช่วงไตรมาสที่ 2 (มกราคม-พฤษภาคม) ปี 2557 การค้าระหว่างไทย และอินโดนีเซียมีมูลค่า 7,080.93 ล้านดอลลาร์สหรัฐ โดยช่วงเดียวกันกับ ปีก่อนหน้ามีมูลค่า 8,748.15 ล้านดอลลาร์สหรัฐ หรือลดลงร้อยละ 23.55

ตารางที่ 1 ตารางแสดงมูลค่าการค้ารวมไทย-อินโดนีเซีย

มูลค่า: ล้านเหรียญ

รายการ	2554	2555	2556	2556 (ม.ค.-พ.ค.)	2557 (ม.ค.-พ.ค.)
ไทย-โลก					
มูลค่าการค้า	451,358.90	479,224.06	479,252.36	203,792.04	187,280.48
การส่งออก	222,579.16	229,236.13	228,529.77	94,005.54	92,862.13
การนำเข้า	228,779.74	249,987.93	250,722.59	109,786.50	94,418.35
ดุลการค้า	-6,200.58	-20,751.80	-22,192.82	-15,780.96	-1,556.23
ไทย-อินโดนีเซีย					
มูลค่าการค้า	17,454.18	19,304.06	18,945.47	8,748.15	7,080.93
การส่งออก	10,078.24	11,209.46	10,872.60	5,079.44	4,040.49
การนำเข้า	7,375.29	8,094.60	8,072.87	3,668.71	3,040.44
ดุลการค้า	2,702.29	3,114.86	2,799.73	1,410.73	1,000.05

ที่มา: International Cooperation Study Center: ICSC ^[25]

สินค้าส่งออกหลัก ได้แก่ รถยนต์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ เคมีภัณฑ์ เม็ดพลาสติก น้ำตาลทราย เครื่องจักรกลและส่วนประกอบ ของเครื่องจักรกล เหล็ก เหล็กกล้าและผลิตภัณฑ์ เครื่องยนต์สันดาป ภายในแบบลูกสูบและส่วนประกอบ เครื่องปรับอากาศและส่วนประกอบ รถจักรยานยนต์และส่วนประกอบ และผลิตภัณฑ์พลาสติก

ตารางที่ 2 ตารางแสดงสินค้าส่งออกที่สำคัญ

มูลค่า: ล้านเหรียญ

ชื่อสินค้า	2553	2554	2555	2555 (ม.ค.- ธ.ค.)	2556 (ม.ค.-ธ.ค.)
1.รถยนต์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ	1,784.4	2,039.9	3,002.4	3,002.4	2,458.6
2.เม็ดพลาสติก	400.4	803.6	713.8	713.8	832.5
3. เคมีภัณฑ์	402.4	597.3	684.8	684.8	814.1
4.เครื่องจักรกลและส่วนประกอบของ เครื่องจักรกล	491.1	767.1	792.2	792.2	729.8
5.น้ำตาลทราย	595.7	708.7	852.4	852.4	673.5
6.เหล็ก เหล็กกล้าและผลิตภัณฑ์	301.6	353.4	389.4	389.4	563.2
7.เครื่องยนต์สันดาปภายในแบบลูกสูบ และส่วนประกอบ	373.6	434.7	508.9	508.9	448.5
8.เครื่องปรับอากาศและส่วนประกอบ	203.6	250.6	381.7	381.7	386.9
9.รถจักรยานยนต์ และส่วนประกอบ	190.3	216.9	239.7	239.7	259.3
10.ผลิตภัณฑ์พลาสติก	157.2	184.3	178.7	178.7	242.7
รวม 10 รายการ	4,900.2	6,356.7	7,743.8	7,743.8	7,382.0
อื่นๆ	2,446.2	3,721.5	3,465.6	3,465.6	3,490.6
มูลค่ารวม	7,346.4	10,078.2	11,209.5	11,209.5	10,872.6

ที่มา: International Cooperation Study Center: ICSC ^[25]

สินค้านำเข้าหลัก ได้แก่ น้ำมันดิบ ถ่านหิน สินแร่โลหะอื่นๆ เศษโลหะ และผลิตภัณฑ์ เครื่องจักรกลและส่วนประกอบ ส่วนประกอบและอุปกรณ์ยานยนต์ รถยนต์นั่ง เคมีภัณฑ์ เครื่องจักรไฟฟ้าและส่วนประกอบ เรือและสิ่งก่อสร้างลอยน้ำ สัตว์น้ำสด แช่เย็น แช่แข็ง แปรรูปและกึ่งแปรรูป

ตารางที่ 3 ตารางแสดงสินค้านำเข้าที่สำคัญ

มูลค่า: ล้านเหรียญ

ชื่อสินค้า	2553	2554	2555	2555 (ม.ค.-ธ.ค.)	2556 (ม.ค.-ธ.ค.)
1.น้ำมันดิบ	593.5	442.0	1,316.8	1,316.8	1,589.9
2.ถ่านหิน	863.5	1,014.3	1,154.1	1,154.1	993.4
3.สินแร่โลหะอื่นๆ เศษโลหะและ ผลิตภัณฑ์	924.0	1,234.3	839.3	839.3	800.2
4.เครื่องจักรกลและส่วนประกอบ	450.4	472.7	601.1	601.1	615.4
5.ส่วนประกอบและอุปกรณ์ยานยนต์	311.0	284.9	482.0	482.0	546.6
6.รถยนต์นั่ง	188.8	189.2	438.5	438.5	390.4
7.เคมีภัณฑ์	400.5	537.6	398.4	398.4	342.0
8.เครื่องจักรไฟฟ้าและส่วนประกอบ	223.1	249.2	379.7	379.7	274.7
9.สัตว์น้ำสด แช่เย็น แช่แข็ง แปรรูปและกึ่งแปรรูป	137.4	131.1	198.1	198.1	199.1
10.เรือและสิ่งก่อสร้างลอยน้ำ	0.9	809.0	136.5	136.5	196.3
รวม 10 รายการ อื่นๆ	4,093.1 1,599.2	5,364.3 2,011.7	5,944.6 2,150.0	5,944.6 2,150.0	5,948.0 2,143.7
มูลค่ารวม	5,692.3	7,375.9	8,094.6	8,094.6	8,091.7

ที่มา: International Cooperation Study Center: ICSC ^[25]

1.1.6 ข้อมูลการเมืองการปกครอง

แม้สภาพประเทศจะเป็นหมู่เกาะ แต่ในอดีตมีการรวมศูนย์อยู่ที่ส่วนกลาง โดยเฉพาะในช่วง 31 ปีที่ปกครองโดยประธานาธิบดีซูฮาร์โต ที่ได้กระชับอำนาจในช่วงต้นทศวรรษ 1970 (พ.ศ. 2513) จำนวนรัฐมนตรีกว่าครึ่งหนึ่ง ผู้ว่าราชการจังหวัดทั่วประเทศจำนวน 2 ใน 3 เป็นทหาร

ทั้งสิ้น^[2] และเริ่มเปลี่ยนแปลงเป็นการเลือกตั้งเมื่อประธานาธิบดี ชูฮาร์โตถูกประชาชนขับไล่ และต้องลาออกจากตำแหน่ง โครงสร้างการปกครองของอินโดนีเซียในปัจจุบันจึงแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ การบริหารส่วนกลางและการบริหารส่วนท้องถิ่น ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. การบริหารส่วนกลาง มีกระทรวง 34 กระทรวง กรม และกองต่างๆ โดยมีข้าราชการตั้งแต่ระดับปลัดกระทรวง อธิบดี ผู้อำนวยการกอง ฯลฯ เป็นบุคลากรร่วมบริหารในส่วนราชการ ส่วนการจัดแบ่งกระทรวงประเทศอินโดนีเซียยังแบ่งตามภารกิจดังต่อไปนี้

ประเภทที่ 1 ภารกิจเกี่ยวกับการเมืองและความมั่นคง

- รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย
- รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ
- รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม
- รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม
- เลขาธิการสำนักข่าวกรองแห่งชาติ
(ตำแหน่งเทียบเท่ารัฐมนตรี)

ประเภทที่ 2 ภารกิจเกี่ยวกับภาคเศรษฐกิจ การเงิน และอุตสาหกรรม

- รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง
- รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์
- รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม
- รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร
- รัฐมนตรีว่าการกระทรวงป่าไม้

- รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพลังงานและทรัพยากรธรรมชาติ
- รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม
- รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการสื่อสารและสารสนเทศ
- รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน
- เลขาธิการสำนักที่ดินแห่งชาติ (ตำแหน่งเทียบเท่ารัฐมนตรี)
- รัฐมนตรีว่าการกระทรวงท่องเที่ยวและเศรษฐกิจสร้างสรรค์
- รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสหกรณ์เพื่อกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม

ประเภทที่ 3 ภารกิจเกี่ยวกับสวัสดิการประชาชน

- รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาและวัฒนธรรม
- รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข
- รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการศาสนา
- รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสังคมสงเคราะห์

ประเภทที่ 4 รัฐมนตรีประสานงาน (Coordinating Ministers)

- รัฐมนตรีประสานงานกิจการการเมืองและความมั่นคง
- รัฐมนตรีประสานงานการเศรษฐกิจ
- รัฐมนตรีประสานงานการสวัสดิการประชาชน
- รัฐมนตรีประจำสำนักประธานาธิบดี

ประเภทที่ 5 รัฐมนตรีเกี่ยวกับกิจการแห่งรัฐ (State Ministers)

- รัฐมนตรีประจำสำนักประธานาธิบดี
- รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการวางแผนพัฒนาแห่งชาติ
- รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวิจัยและเทคโนโลยี
- รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสิ่งแวดล้อม
- รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการเคหะ
- รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเยาวชนและกิจการการกีฬา
- รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการปฏิรูปการบริหารและปฏิรูประบบราชการ
- รัฐมนตรีว่าการกระทรวงส่งเสริมสิทธิสตรีและคุ้มครองเยาวชน
- เลขาธิการสำนักงานประสานการลงทุน (ตำแหน่งเทียบเท่ารัฐมนตรี)
- รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

ประเภทที่ 6 ผู้ดำรงตำแหน่งระดับสูงซึ่งมีสถานะเทียบเท่ารัฐมนตรี

- ผู้บัญชาการทหารสูงสุด
- อธิบดีกรมอัยการ
- ผู้ว่าการธนาคารแห่งชาติ

2. การบริหารส่วนท้องถิ่น ในอินโดนีเซียมีหลายรูปแบบ ที่แยกการบริหารออกเป็นหลายแบบ หลายระดับ ตั้งแต่ระดับภาคหรือมณฑลจนถึงระดับหมู่บ้าน ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

2.1 การบริหารแบบภาคหรือมณฑล มี 32 ภาคหรือมณฑล (Provinces or Propinsi-Daerah Otonom Tingkat) มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการ (Gubernur-Governor) โดยทางอ้อมผ่านการคัดเลือกของสมาชิกสภามณฑลที่มาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน จึงทำให้สภามณฑล (Dewan Perwakilan Rakyat Daerah Tingkat I) มีอำนาจหน้าที่สำคัญๆ ที่นอกเหนือจากการเป็นผู้เสนอแต่งตั้งและถอดถอนผู้ว่าราชการจังหวัดแล้ว ยังเป็นผู้คัดเลือกตัวแทนของสมาชิกสภาเพื่อเป็นตัวแทนของจังหวัดเข้าร่วมกิจกรรมในระดับชาติ ร่วมกับผู้ว่าราชการมณฑลในการออกกฎหมายและระเบียบของมณฑลจังหวัด ร่วมกับผู้ว่าราชการมณฑลในการจัดทำงบประมาณของมณฑล ให้คำแนะนำและเสนอข้อคิดเห็นต่อการดำเนินกิจการต่างๆ ในมณฑล และคอยตรวจสอบซึ่งการบริหารแบบภาคหรือมณฑลนี้ในยุคของประธานาธิบดีซูฮาร์โตเป็นการปกครองในส่วนภูมิภาค โดยผู้ว่าราชการถูกส่งมาจากส่วนกลาง

2.2 จังหวัด (Regencies) และเมืองใหญ่ (City) ด้วยพื้นที่การปกครองของประเทศอินโดนีเซียกว้างขวางมาก และกระจัดกระจายไปตามเกาะต่างๆ จึงทำให้การจัดการพื้นที่การปกครองทับซ้อนกัน อย่างในจังหวัด (Regencies หรือ Kabupaten) เดียวกัน มีผู้ว่าราชการจังหวัด (Governor หรือ Bupati) และยังมีเมืองใหญ่ (City) ที่มีนายกเทศมนตรี (Mayor หรือ Walikota) ทั้งยังมีสภาจังหวัดและสภาเมือง ซึ่งทั้งหมดมาจากการเลือกตั้ง และที่สำคัญการปกครองของจังหวัดและเมืองใหญ่จัดอยู่ในระดับเดียวกัน เพียงแต่การบริหารงานของนายกเทศมนตรีอยู่ในเขตเมืองที่ถูกจัดแบ่งโดยประชากรและเศรษฐกิจในเมืองจะไม่มีภาคการเกษตร ส่วนจังหวัด (Regencies หรือ Kabupaten)

Harry S. Baskoro, U

ดูแลพื้นที่รอบๆ เมืองและที่เป็นชนบททั้งหมด ในปัจจุบันทั่วประเทศ อินโดนีเซียมี 413 จังหวัด และ 98 เมืองใหญ่

2.3 อำเภอ (District หรือ Kecamatan) เป็นการปกครองระดับรองลงมา มีการเลือกตั้งนายอำเภอและสภาอำเภอ ซึ่งการแต่งตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดกับนายอำเภอมีกระบวนการที่คล้ายคลึงกัน คือ ในระดับจังหวัด สภาจังหวัด จะเลือก 2-3 คนจากจำนวนผู้สมัครรับเลือกเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดยื่นเสนอต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย และหนึ่งในจำนวนนั้นจะได้รับการแต่งตั้งจากประธานาธิบดีให้ดำรงตำแหน่งภายใต้การกำกับของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย และในกรณีของอำเภอ สภาอำเภอจะเลือก 2-3 คนจากจำนวนผู้สมัครรับเลือกเป็นนายอำเภอยื่นเสนอต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย และหนึ่งในจำนวนนั้นจะได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยให้ดำรงตำแหน่งภายใต้การกำกับของผู้ว่าราชการจังหวัด

2.4 ตำบล (Kelurahan) และผู้นำของตำบล คือ กำนัน (Lurah) มาจากการแต่งตั้งของนายอำเภอหรือนายกเทศมนตรี

2.5 หมู่บ้าน (Desa) เป็นหน่วยการปกครองที่เล็กที่สุด มีผู้ใหญ่บ้าน (Kepala Desa) เป็นผู้นำในหมู่บ้าน ทำงานร่วมกับ คณะกรรมการหมู่บ้าน (The Rural Representative Board) ซึ่งต่างก็มาจากการเลือกตั้งในด้านการบริหารต้องรายงานต่อนายอำเภอ

นอกจากนี้ยังมีการปกครองท้องถิ่นที่ขยายไปตามความเจริญของชุมชนในรูปแบบเทศบาล (Municipality) ที่เรียกว่า เทศบาลเมือง (Kota หรือ Kotamadya) และยังมีเขตการปกครองพิเศษ (Special Regions หรือ Daerah-daerah Istimewa) อีก 5 เขตพิเศษ และ 1 เขตนครหลวง

พิเศษ (Special Capital City District-Daerah Khusus Ibukota) คือ
จาการ์ตา

1.1.7 ลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรม

อินโดนีเซียมีประชากรที่พูดภาษาต่างๆ มากกว่า 100 ภาษา ผู้ที่อาศัยอยู่ตามหมู่เกาะเหล่านี้เป็นพวกมาเลย์-โพลินีเซียน (Malayo-Polynesian) ซึ่งในแต่ละหมู่เกาะยังมีภาษาถิ่นที่ใช้ในการสื่อสารต่างกันอีกด้วย ส่วนภาษาบาฮาซาอินโดนีเซียที่เป็นภาษาราชการนั้นมีความคล้ายคลึงกับภาษามาเลย์ มีการนำคำในภาษาต่างประเทศมาใช้มากมาย เป็นการบอกที่มาของประวัติศาสตร์อันยาวนานของประเทศ ที่เคยเป็นเมืองขึ้นและถูกปกครองโดยชนชาติต่างๆ อย่างยาวนานมาในอดีต

ชาวอินโดนีเซียส่วนใหญ่มีใจกว้าง และเป็นมิตรกับคนแปลกหน้า มักเต็มใจเปิดบ้านรับแขกต่างเมืองเพื่อเป็นการต้อนรับกับทั้งเชื้อเชิญให้เข้าไปเยือนสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ทางศาสนา เมื่อเห็นผู้มาเยือนให้ความสนใจในงานเทศกาลต่างๆ และแม้ว่าอินโดนีเซียเป็นรัฐอิสลามใหญ่ที่สุดในโลก มีผู้นับถือศาสนาอิสลามประมาณร้อยละ 88 ของประชากรทั้งประเทศ แต่ศาสนาอิสลามในอินโดนีเซียไม่เหมือนกับศาสนาอิสลามทั่วไปที่พบอยู่ในประเทศอาหรับหรืออินเดีย มีความแตกต่างที่เห็นได้ชัด คือ สตรีมุสลิมในอินโดนีเซียไม่ต้องแต่งกายหรือคลุมร่างกายทุกส่วนเหมือนสตรีมุสลิมอาหรับ^[4] ศาสนาหลักทุกศาสนาที่เข้ามาเผยแพร่ในอินโดนีเซีย มักมีพฤติกรรมผสมผสานและเปลี่ยนแปลงไปบ้างตามความเชื่อดั้งเดิมของ

ชาวอินโดนีเซียซึ่งเป็นชาวเกาะ มีความเชื่อในลัทธิถือผีหรือจิตวิญญาณ (Animism) และในธรรมชาติล้วนมีจิตวิญญาณที่มีอิทธิพลต่อชีวิตมนุษย์ กับทั้งเชื่อว่าวิญญาณของบรรพบุรุษที่ล่วงลับไปแล้วจะต้องได้รับการเช่น ไหว้บูชา ซึ่งสอดคล้องกับคติศาสนาฮินดูของชาวบาหลีที่ต่างจากฮินดูที่นับถือกันอยู่ในอินเดียและเนปาล ชาวบาหลีนับถือเทวรูปและพระเจ้า ทั้งสามของฮินดู คือ พระศิวะ พระพรหม และพระวิษณุ แต่ชาวบาหลีมีความเชื่อในเรื่องของอำนาจฤดูกาล มีความเชื่อว่าภูเขาไฟคือสถานที่ศักดิ์สิทธิ์เป็นที่ประทับของเทพเจ้า มีความเชื่อว่าทะเลเป็นที่สิงสถิตของวิญญาณชั่วร้าย และแผ่นดินคือที่อยู่อาศัยของมนุษย์ ดังนั้นเพื่อปกป้องภัยพิบัติจากวิญญาณร้ายๆ ในทะเล ชาวบาหลีจึงสร้างวัดสร้างโบสถ์ไว้ตรงกลางระหว่างภูเขากับทะเล

ในปัจจุบันอินโดนีเซียยังมีพ่อมดหรือหมอผีประจำหมู่บ้านที่เรียกว่า “ดูกัน” (Dukun) ซึ่งคนทั้งหมู่บ้านให้ความเคารพยกย่องและนับถือมาก ในลัทธินี้ยังมีอยู่ที่เกาะสุมาตรา กาลิมันตัน และอีเรียนจายา

ส่วนศาสนาคริสต์ที่มาใกล้เคียงกับการล่าอาณานิคมของโปรตุเกสและดัตช์ ศาสนาคริสต์เป็นมรดกที่ชาวดัตช์ผู้ปกครองอินโดนีเซียเป็นเวลา นานถึง 300 กว่าปีทิ้งไว้ให้ชาวอินโดนีเซีย แม้ว่าปัจจุบันมีชาวอินโดนีเซียที่เป็นคริสเตียนเป็นชนกลุ่มน้อยของประเทศ แต่ชนกลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่มีอิทธิพลมากที่สุดเพราะเป็นกลุ่มคนที่มีการศึกษา ได้รับการส่งเสริมให้ไปศึกษาในประเทศยุโรป เมื่อกลับมาใช้ชีวิตในเมืองก็ได้รับตำแหน่งสำคัญๆ ในรัฐบาล กองทัพ และวงการธุรกิจการค้า

1.1.8 โครงสร้างพื้นฐานและระบบสาธารณสุขโลก

การคมนาคมทางบก แบ่งการเดินทางออกเป็น 2 ส่วน คือ
การเดินทางโดยถนน

ประเทศอินโดนีเซียมีถนนยาว 391,009 กิโลเมตร ส่วนใหญ่อยู่บน
เกาะชวา นอกนั้นเป็นโครงข่ายถนนบนเกาะสุลาเวสีและกาลิมันตัน ขณะที่
เกาะอื่นๆ ยังคงค่อนข้างจำกัด สภาพถนนเป็นถนนลาดยาง (Asphalted
Roads) ยาว 216,714 กิโลเมตร หรือประมาณร้อยละ 55 ของถนน
ทั้งหมดเท่านั้น นอกนั้นเป็นถนนไม่ได้ลาดยาง (Non-asphalted Roads)
148,701 กิโลเมตร และถนนพื้นผิวอื่นๆ 25,594 กิโลเมตร ในอินโดนีเซีย
มีการเดินทางโดยสารปรับอากาศระหว่างเมือง โดยเส้นทางเดินทางที่มี
ผู้นิยมใช้มากที่สุด คือ เส้นทางบาหลี-บันดาอะเจห์ (Bali-Banda Aceh
Route) เปิดบริการทุกวันทั้งกลางวันและกลางคืน นอกจากนั้นยังมี
บริการเดินทางโดยสารอีกหลายสายที่วิ่งรับผู้โดยสารระหว่างเมืองสำคัญ
ต่างๆ ในเกาะชวา

การเดินทางโดยทางรถไฟ

อินโดนีเซียมีเส้นทางรถไฟยาวประมาณ 6,482 กิโลเมตร เป็นเส้นทางในเกาะชวาวาว 4,684 กิโลเมตร ที่เหลืออยู่บนเกาะสุมาตรา ส่วนใหญ่จะเป็นการขนส่งสินค้าเทกอง (Bulk) หรือการขนส่งผู้โดยสารระยะไกล เส้นทางรถไฟที่สำคัญ มีดังนี้

1. เส้นทางรถไฟสายเหนือถึงตอนกลางของเกาะชวา
2. “Bima” เป็นรถไฟตู้นอน เชื่อมระหว่างยอร์กยาการ์ต้าและโซโล่
3. “Mutiaras” เป็นรถไฟตู้นอน ผ่านจังหวัดต่างๆ ขึ้นไปทางตอนเหนือของเกาะชวา
4. “Senja Utama” เป็นรถด่วนช่วงกลางวันเชื่อมยอร์กยาการ์ต้าและโซโล่
5. “Parahyangan” เชื่อมจากการ์ตาและบันดุง ใช้เวลาเดินทางประมาณ 4 ชั่วโมง

นอกจากนี้ยังมีรถไฟอีกหลายสายให้บริการทุกวันระหว่างจาการ์ตากับสุราบายา รวมถึงรถไฟฟ้า “Jabo Tabek” ควบคุมด้วยระบบคอมพิวเตอร์ให้บริการเส้นทางจาการ์ต้า-บอกอร์-ทังเกอร์-เบกาซี

การคมนาคมทางน้ำ

เนื่องจากสภาพทางภูมิศาสตร์ที่เป็นหมู่เกาะจำนวนมาก ทำให้การเดินทาง และการขนส่งสินค้าทางน้ำเป็นวิธีการที่สะดวกที่สุด ปัจจุบันทั้งประเทศมีท่าเรือพาณิชย์มากกว่า 300 แห่ง แต่ส่วนใหญ่สร้างมานานแล้ว และมีขนาดเล็ก จึงยังต้องการการพัฒนาอีกมาก ท่าเรือสำคัญ ได้แก่

1. ท่าเรือ Tanjung Priok อยู่ในนครจาการ์ตา เป็นท่าเรือใหญ่ที่สุดของประเทศ ปริมาณสินค้าผ่านท่าเรือปีละประมาณ 2.1 ล้านตัน
2. ท่าเรือ Tanjung Perak อยู่ในเมืองสุราบายา ขนส่งสินค้าได้ปีละ 1.2 ล้านตัน

3. ท่าเรือ Belawan อยู่ในเมืองเมดาน ขนส่งสินค้าได้ 2 แสนตัน

4. ท่าเรือ Tanjung Emas อยู่ในเมืองเซอมารัง ปริมาณสินค้าผ่านท่าเรือนี้ประมาณปีละ 2.6 แสนตัน

นอกจากนี้ ยังมีท่าเรืออื่นๆ อีก อาทิ ท่าเรือ Makassar ปริมาณสินค้าผ่านท่าเรือประมาณ 1.8 แสนตัน ท่าเรือ Pontianak ปริมาณสินค้า 9.3 หมื่นตัน ท่าเรือ Panjang ปริมาณสินค้า 7.6 หมื่นตัน และท่าเรือ Palembang ปริมาณสินค้า 5 หมื่นตัน

การคมนาคมทางอากาศ

การเดินทางโดยเครื่องบินเป็นความจำเป็นที่ต้องอำนวยความสะดวกในการทำธุรกิจหรือการท่องเที่ยว ประเทศอินโดนีเซียมีท่าอากาศยานทั้งในประเทศ และท่าอากาศยานระดับสากล รวมกันประมาณ 150 แห่ง แต่มีท่าอากาศยานนานาชาติสำคัญ 7 แห่ง ดังนี้

1. ท่าอากาศยานนานาชาติ Soekarno Hatta อยู่ห่างจากตัวเมือง
เฉียงเหนือของนครจาการ์ตา ห่างออกไปประมาณ 20 กิโลเมตร
2. ท่าอากาศยานนานาชาติ Halim Perdanakusuma อยู่ห่าง
จากตัวเมืองเฉียงใต้ของนครจาการ์ตา ห่างออกไปประมาณ 13 กิโลเมตร
3. ท่าอากาศยานนานาชาติ Polonia อยู่ในเขตเมืองเมดาน จังหวัด
สุมาตราเหนือ
4. ท่าอากาศยานนานาชาติ Ngurah Rai ตั้งอยู่ทางใต้ของเมือง
เดนปาซาร์ จังหวัดบาหลี ห่างออกไปประมาณ 13 กิโลเมตร
5. ท่าอากาศยานนานาชาติ Juanda อยู่ในเขตเมืองสุราบายา
จังหวัดชวาตะวันออก
6. ท่าอากาศยานนานาชาติ Ratunkangi อยู่ในเขตเมืองมานาโต
จังหวัดสุลาเวสีเหนือ
7. ท่าอากาศยานนานาชาติ Hasanuddin ในเขตอูจันปันดิง เมือง
มากัสซาร์ จังหวัดสุลาเวสีใต้

สายการบินแห่งชาติของอินโดนีเซีย คือ Garuda Airline (GA) ให้บริการการบินทั้งภายในและระหว่างประเทศ โดยสายการบิน Garuda มีเที่ยวบินไปกลับ กรุงเทพฯ-สิงคโปร์-จาการ์ตา ทุกวัน และเที่ยวบินไปกลับ กรุงเทพฯ-จาการ์ตา-บาหลี ทุกวัน พุธที่สิบสี่ ศุกร์ และเสาร์ ขณะที่การบินไทย (Thai Airways International) บินไปกลับกรุงเทพฯ-จาการ์ตา และ กรุงเทพฯ-บาหลี ทุกวัน นอกจากนี้อินโดนีเซียยังมีสายการบินในประเทศอีกหลายบริษัท อาทิ สายการบิน Merpati Nusantara สายการบิน Mandala สายการบิน Bouraq Indonesia สายการบิน Lion และสายการบิน Star Air

ระบบโทรคมนาคม

อินโดนีเซียเป็นประเทศที่มีระบบโทรคมนาคมสื่อสารดีประเทศหนึ่ง โดยมีสายโทรศัพท์ครอบคลุมทั่วประเทศ ผ่านโปรแกรมจันดาวเทียมปาลาปา (Palapa Satellite Program) เฉลี่ย 159 เครื่องต่อประชากร 1,000 คน โดยมีผู้ให้บริการหลัก 3 ราย คือ

1) PT Telkomsel เป็นผู้ให้บริการหลักทั้งระบบพื้นฐาน (Fixed Line) และบริการไร้สายในอินโดนีเซีย รวมทั้งการให้บริการอินเทอร์เน็ตและการติดต่อสื่อสารอื่นๆ

2) PT Indosat ให้บริการด้านการติดต่อกับต่างประเทศทั้งในลักษณะ Switching Telecommunication ของโทรศัพท์ โทรสาร โทรเลข Telex Datapocket เครือข่ายดิจิตอล และ Inmarsat Global System ส่วนบริการในลักษณะ Non-Switching Telecommunication ได้แก่ โทรศัพท์ระบบเครือข่าย (Leasing Circuit) การประชุมนานาชาติ

ผ่านทางเครือข่ายคอมพิวเตอร์ (International Video Conference) และเครือข่ายในการถ่ายทอดสดทางโทรทัศน์ เป็นต้น

3) PT Excelcomindo Pratama เป็นผู้ให้บริการไร้สายในระบบ GSM ส่วนใหญ่เป็นการให้บริการในกรุงจาการ์ตา เกาะบาหลี และลือมบ็อก มีบริการใยแก้วนำแสง (Fiber Optic) จากจาการ์ตาไปยังสุราบายา ซึ่งเป็นเครือข่ายการเชื่อมต่อที่ดีที่สุดอินโดนีเซีย

ระบบไฟฟ้า

ประเทศอินโดนีเซียเป็นประเทศหนึ่งที่มีความต้องการด้านไฟฟ้าเป็นจำนวนมาก แต่จากสภาพภูมิประเทศที่เป็นหมู่เกาะ จึงทำให้เกิดโรงผลิตไฟฟ้าหลายรูปแบบด้วยกัน ซึ่งปัจจุบันมีการผลิตกระแสไฟฟ้าได้ 21.0 พันล้านกิโลวัตต์ เป็นการผลิตกระแสไฟฟ้าจากโรงไฟฟ้าพลังไอน้ำ ร้อยละ 33 จากโรงงานไฟฟ้าระบบผสม (Combine Cycle Power Plant) ร้อยละ 33 จากโรงไฟฟ้าพลังดีเซล ร้อยละ 12 จากโรงไฟฟ้าพลังน้ำ ร้อยละ 15 จากโรงไฟฟ้าพลังก๊าซ ร้อยละ 6 และจากโรงไฟฟ้าประเภท Geothermal Power ร้อยละ 2

1.1.9 ระบบสาธารณสุข

ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2547 รัฐบาลอินโดนีเซียได้เริ่มดำเนินนโยบายประกันสุขภาพให้กับประชาชนทั่วทุกภูมิภาค โดยประกาศเป็นกฎหมาย No. 40/2004 ว่าด้วยระบบความมั่นคงทางสังคมแห่งชาติที่ได้กระจายอำนาจให้รัฐบาลท้องถิ่นมีอำนาจในการจัดการพัฒนาการประกันสุขภาพบนความต้องการของชุมชน ซึ่งพัฒนาการของการประกันสุขภาพในอินโดนีเซียได้ขยายออกไปรอบด้าน และจากการนำเสนอของศาสตราจารย์ Hasbullah Thabrany แห่งมหาวิทยาลัยอินโดนีเซียในการประชุม The ISPOR 5th Asia-Pacific Conference ที่ไทเป เมื่อวันที่ 4 กันยายน พ.ศ. 2555 ว่า ประชากรของอินโดนีเซีย 239 คน โดยแยกเป็นกลุ่มคนสามกลุ่มดังนี้

1. กลุ่มเด็กและเยาวชน จำนวน 119 ล้านคน ได้รับการคุ้มครองจากโครงการประกันสุขภาพแห่งชาติ (The National Health Insurance Program) หรือในภาษาอินโดนีเซีย เรียกว่า Jamkesmas

2. กลุ่มคนที่อายุมากกว่า 56 ปีขึ้นไป จำนวน 17 ล้านคน ได้รับการคุ้มครองจากโครงการประกันสุขภาพแห่งชาติ (The National Health Insurance Program)

3. กลุ่มแรงงาน จำนวน 104 ล้านคน โดยแบ่งเป็นกลุ่มย่อยดังนี้

- ก) ข้าราชการ จำนวน 5.5 ล้านคน ได้รับการคุ้มครองจากการประกันสุขภาพร้อยละ 100 สามารถเบิกค่ารักษาพยาบาลได้

ข) พนักงานเอกชนและลูกจ้างรัฐบางส่วน จำนวน 35.8 ล้านคน ได้รับค่ารักษาพยาบาลบางส่วนจากการประกันสังคม (Jamsostek) มีกองทุนเลี้ยงชีพ เงินฌาปนกิจศพ และได้รับค่าช่วยเหลืออีกร้อยละ 5

ค) คนว่างงาน จำนวน 9 ล้านคน จะได้รับการคุ้มครองจากการประกันสุขภาพ Jamkesmas เพียงบางส่วน

ง) กลุ่มคนทำงานส่วนตัวในชนบท เช่น ชาวนา ชาวประมง ฯลฯ จำนวน 38.4 ล้านคน จะได้รับการคุ้มครองจากการประกันสุขภาพจาก Jamkesmas เพียงบางส่วน

จ) กลุ่มคนทำงานส่วนตัวในเมือง เช่น ร้านค้าปลีก คนขับแท็กซี่ คนทำงาน แม่บ้าน ฯลฯ จำนวน 15.3 ล้านคน จะได้รับการคุ้มครองจากการประกันสุขภาพ Jamkesmas เพียงบางส่วน

ในปัจจุบันโครงการประกันสุขภาพแห่งชาติ (The National Health Insurance Program) หรือ Jamkesmas ยังครอบคลุมไม่ถึงคนบางกลุ่ม จึงมีการจัดตั้งการประกันสุขภาพสังคมของท้องถิ่น (Local Schemes of Social Health Insurance) หรือ Jamkesda เพื่อความยุติธรรมในการได้รับโอกาสรักษาพยาบาลยามเจ็บป่วย

จากโครงการทั้งหมดรัฐบาลอินโดนีเซียตั้งเป้าหมายจะคุ้มครองดูแลให้ทั่วหน้า โดยดำเนินการในปี พ.ศ. 2557-2563 ซึ่งหากโครงการนี้ประสบความสำเร็จจะทำให้อินโดนีเซียเป็นประเทศที่มีการประกันสุขภาพใหญ่ที่สุดในโลก (The National Health Insurance Program that will be the largest single payer in the world)

1.1.10 ระบบการศึกษา

ระบบการศึกษาในโรงเรียน ประกอบด้วย ระดับการศึกษาชั้นต่างๆ ดังนี้

1) การศึกษาก่อนวัยเรียน เพื่อเตรียมความพร้อมของเด็กด้วยการศึกษาขั้นพื้นฐานตามเกณฑ์ใช้เวลา 9 ปี

2) การศึกษาขั้นพื้นฐาน โรงเรียนประถมศึกษาจะกำหนดโครงการการศึกษาเป็นเวลา 6 ปี ซึ่งโรงเรียนจะมีลักษณะแตกต่างกัน 2 แบบ คือ

- โรงเรียนประถมศึกษาแบบทั่วไป
(General Primary School)
- โรงเรียนประถมศึกษาพิเศษสำหรับเด็กพิการ
(Special Primary School for Handicapped Children)

3) การศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น 3 ปี สำหรับโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น มี 5 แบบ ดังนี้

แบบที่ 1 การศึกษาระดับมัธยมศึกษาทั่วไป หลักสูตรประกอบด้วย
โครงการวิชาการสอนทั่วไป และการสอนเฉพาะวิชา
เพื่อเตรียมความรู้และพัฒนาทักษะสำหรับการศึกษาใน
ระดับอุดมศึกษาต่อไป

แบบที่ 2 การศึกษาระดับมัธยมศึกษาทางวิชาชีพ เหมาะสำหรับผู้
ต้องการเข้าสู่วิชาชีพ สามารถแยกการศึกษานี้ออกเป็น
6 กลุ่ม ในสาขาวิชาชีพต่างๆ ดังนี้ คือ

- 1) เกษตรกรรมและการป่าไม้
- 2) เทคโนโลยีและอุตสาหกรรม
- 3) ธุรกิจและการจัดการ
- 4) ความเป็นอยู่ของชุมชน
- 5) การท่องเที่ยว
- 6) ศิลปะหัตถกรรม

แบบที่ 3 การศึกษาระดับมัธยมศึกษาด้านศาสนา เป็นการจัดการ
ศึกษาด้านศาสนาโดยเฉพาะ

แบบที่ 4 การศึกษาระดับมัธยมศึกษาแบบบริการ เป็นการจัดการ
ศึกษา เพื่อเตรียมความรู้ความสามารถสำหรับผู้ที่
จะเข้าเป็นพนักงานหรือข้าราชการ

แบบที่ 5 การศึกษาระดับมัธยมศึกษาพิเศษ เป็นการจัดการศึกษา
สำหรับนักเรียนที่พิการทางร่างกาย และ/หรือจิตใจ

4) การศึกษาระดับสูงมีเป้าหมายเพื่อจัดหาทักษะพื้นฐานการพัฒนาตนเองในฐานะที่เป็นปัจเจกชน สมาชิกในสังคม ประชากรในประเทศและโลก เท่าๆ กับที่เตรียมพร้อมเพื่อก้าวเข้าสู่อาเซียน โดยการศึกษาในระดับสูงหรืออุดมศึกษาเป็นการขยายจากการศึกษาระดับมัธยมศึกษา ระดับปริญญาตรีใช้เวลาเรียน 3-4 ปี ปริญญาโท 2 ปี และปริญญาเอก 3 ปี สถาบันที่ให้การศึกษาระดับสูงนี้มีลักษณะเป็นสถาบันวิชาการ โพลีเทคนิค สถาบันการศึกษา และมหาวิทยาลัย

1.1.11 ระบบกฎหมาย

อินโดนีเซียเป็นประเทศที่เก่าแก่ มีกฎหมายที่ใช้กันมาก่อนศตวรรษที่ 17 เป็นกฎหมายจารีตประเพณี (Customary Law) ที่แตกต่างจากจารีตประเพณีทั่วไป (Ordinary Customs) และหลักการตัดสินหลักสอดคล้องกับมติของคนส่วนใหญ่ (Consensus through Decision Making) ต่อมาตกเป็นเมืองขึ้นของดัตช์ หรือประเทศเนเธอร์แลนด์ ในปัจจุบันมา 301 ปี ทำให้อินโดนีเซียได้รับอิทธิพลของกฎหมายอาณานิคมดัตช์ (Dutch Colonial Law) อย่างประมวลกฎหมายพาณิชย์ปี พ.ศ. 2390 จนกระทั่งสิ้นสงครามโลกครั้งที่สอง และได้สร้างระบบกฎหมายแห่งชาติขึ้นมา ซึ่งยังมีรากฐานกฎหมายจากโรมัน-ดัตช์ (Roman-Dutch Law) และเนื้อหาใจความขยายโดยความคิดเห็นของชาวอินโดนีเซีย และสร้างประมวลกฎหมายอาญาใหม่

อินโดนีเซียมีกฎหมายรัฐธรรมนูญครั้งแรกในปี พ.ศ. 2488 และได้มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงมาแล้ว 4 ครั้ง ซึ่งกฎหมายรัฐธรรมนูญได้แยกอำนาจการปกครองเป็น 3 ส่วน คือ อำนาจบริหาร อำนาจนิติบัญญัติ และอำนาจตุลาการ โดยในส่วนของอำนาจตุลาการที่เป็นผู้รักษาความยุติธรรม โดยกฎหมายได้แบ่งการบริหารออกเป็น 3 ระดับ คือ

1. ศาลเขต (District Courts) ซึ่งเป็นศาลชั้นต้น (The Court of First Instance)
2. ศาลสูง (High Court) ซึ่งเป็นศาลอุทธรณ์ (The Court of Appeal)
3. ศาลสูงสุด (Supreme Court) หรือในอินโดนีเซียเรียกว่า “Mahkamah Agung” ซึ่งเป็นศาลฎีกา

1.1.12 ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับอินโดนีเซีย

ไทยเริ่มมีความสัมพันธ์ทางการทูตกับอินโดนีเซียเมื่อวันที่ 7 มีนาคม 2493 โดยเป็นพันธมิตรที่สำคัญของไทยทั้งในกรอบอาเซียน และในเวทีระหว่างประเทศอื่นๆ การที่อินโดนีเซียเป็นประเทศที่มีจำนวนประชากรมุสลิมมากที่สุดในโลก ท่าทีของอินโดนีเซียเกี่ยวกับปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้ย่อมมีผลต่อท่าทีของประเทศมุสลิม โดยเฉพาะในกรอบองค์การความร่วมมืออิสลาม (Organization of Islamic Cooperation: OIC) ซึ่งที่ผ่านมามีอินโดนีเซียสนับสนุนแนวทางการแก้ไขปัญหาของรัฐบาล และช่วยอธิบายให้ประเทศมุสลิมอื่นๆ เข้าใจปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้ ฯลฯ

ในด้านการค้า อินโดนีเซียเป็นประเทศคู่ค้าที่สำคัญอันดับ 2 ของไทย ในอาเซียน รองจากมาเลเซีย และเป็นคู่ค้าอันดับ 5 ของไทยในโลก ในปี 2554 มูลค่าการค้าทวิภาคีระหว่างไทยกับอินโดนีเซีย เท่ากับ 17,454 ล้านดอลลาร์สหรัฐ โดยเป็นการนำเข้า 7,376 ล้านดอลลาร์สหรัฐ และส่งออก 10,078 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ไทยได้ดุลการค้า 2,702 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ในปี 2555 มูลค่าการค้าระหว่างไทยกับอินโดนีเซียเท่ากับ 19,297 ล้านดอลลาร์สหรัฐ โดยเป็นการนำเข้าจากอินโดนีเซีย 8,087 ล้านดอลลาร์สหรัฐ และส่งออก 11,209 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ไทยได้ดุลการค้า 3,122 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

สินค้าส่งออกของไทยไปอินโดนีเซียที่สำคัญ ได้แก่ รถยนต์ อุปกรณ์ และส่วนประกอบ เคมีภัณฑ์ เม็ดพลาสติก น้ำตาลทราย เครื่องจักรกล และส่วนประกอบของเครื่องจักรกล เหล็ก เหล็กกล้า และผลิตภัณฑ์ เครื่องยนต์สันดาปภายในแบบลูกสูบและส่วนประกอบ เครื่องปรับอากาศ และส่วนประกอบ รถจักรยานยนต์และส่วนประกอบ ผลิตภัณฑ์พลาสติก

สินค้านำเข้าจากอินโดนีเซียที่สำคัญ ได้แก่ น้ำมันดิบ ถ่านหิน สินแร่ โลหะอื่นๆ เศษโลหะและผลิตภัณฑ์ เครื่องจักรกลและส่วนประกอบของเครื่องจักรกล รวมถึงส่วนประกอบและอุปกรณ์ยานยนต์ รถยนต์ เคมีภัณฑ์ เครื่องจักรไฟฟ้าและส่วนประกอบ เรือและสิ่งก่อสร้างลอยน้ำ สัตว์น้ำสด แช่เย็น แช่แข็งแปรรูปและกึ่งแปรรูป

ด้านการลงทุน ในปี 2555 ไทยเป็นประเทศผู้ลงทุนอันดับที่ 15 ในอินโดนีเซีย โดยมีมูลค่าการลงทุน 68 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ประมาณ 2 พันล้านบาท) ส่วนใหญ่เป็นการลงทุนด้านอุตสาหกรรมอาหาร อุตสาหกรรมรถยนต์ อุตสาหกรรมยางและพลาสติก

นอกจากนี้ยังมีบริษัทเอกชนไทยหลายรายเข้าไปลงทุนด้านพลังงานในอินโดนีเซีย เช่น บริษัท ปตท. จำกัด (มหาชน) มีการร่วมทุนในโครงการท่อก๊าซ East-West Java กับบริษัท Pertamina บริษัทน้ำมันแห่งชาติของอินโดนีเซีย บริษัท ปตท. สผ. จำกัด (มหาชน) สำรวจและผลิตปิโตรเลียมใน 5 แหล่ง ที่ Semai II, South Malundar, Malundar Block, Sadang และ South Sageri บริเวณ Makassar Strait นอกชายฝั่งตะวันตกของหมู่เกาะสุลาเวสี และประสงค์ที่จะไปสำรวจก๊าซธรรมชาติในแหล่ง East Natura ทะเล Natura ซึ่งขณะนี้อยู่ระหว่างการพิจารณาของรัฐบาลอินโดนีเซีย และบริษัทบ้านปูทำธุรกิจเหมืองถ่านหินในกาลิมันตันตะวันออกและกาลิมันตันใต้ รวม 6 แห่ง ได้แก่ Indominco, Katidin-Embalut, Kitadin-Tandung Mayang, Jorong, Trubaindo และ Bharinto ทั้งนี้ บริษัทฯ มีแผนการขยายการลงทุนในอินโดนีเซียในช่วงปี พ.ศ. 2553-2558 จำนวน 190 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ส่วนในด้านอินโดนีเซียเป็นผู้ลงทุนในไทยเป็นอันดับที่ 3 ของกลุ่มอาเซียนในปี พ.ศ. 2555 ซึ่งรองจากสิงคโปร์และมาเลเซีย โดยมีการลงทุนในไทยจำนวน 1 โครงการ มูลค่าการลงทุน 1.44 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (43 ล้านบาท) ผ่านสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน

1.2 ประวัติและข้อมูลรัฐบาลโดยย่อ

หลังสงครามโลกครั้งที่สอง ชูการ์โนวีรบุรุษที่ต่อสู้เพื่อเอกราชของอินโดนีเซียได้รับการเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีภายใต้รัฐธรรมนูญฉบับแรกของประเทศปี 2488 ประธานาธิบดีชูการ์โนใช้หลักปัญญาศีลในการ

ปกครองประเทศ ซึ่งได้แก่

- 1) นับถือพระเจ้าองค์เดียว
- 2) เป็นมนุษยที่เจริญและคงไว้ซึ่งความเที่ยงธรรม
- 3) ความเป็นเอกภาพของอินโดนีเซีย
- 4) ประชาธิปไตยแบบมีผู้แทน
- 5) ให้ความยุติธรรมแก่สังคมชาวอินโดนีเซียทั้งหมด โดยการบริหารประเทศเป็นการบริหารที่ใช้รูปแบบการบริหารการจัดการ และการกำกับดูแลภาครัฐ

แต่การเมืองสำหรับประเทศเกิดใหม่ภายใต้โลกที่แบ่งเป็นสองขั้ว (Bipolar) โดยแบ่งเป็นโลกค่ายเสรีและโลกคอมมิวนิสต์ จึงทำให้ต้องเลือกฝ่าย แต่ประธานาธิบดีซูการ์โนเป็นหัวขบวนที่สาม คือ ไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใด ในที่สุดเมื่อมีปัญหาภายในประเทศจึงยุบสภาในปี พ.ศ. 2502 และ

ได้จัดตั้งสภาที่ปรึกษาประชาชนขึ้นแทน และนำการปกครองแบบ “ประชาธิปไตยแบบชั้นนำ” มาใช้ ในด้านต่างประเทศยังต้องเผชิญหน้ากับเนเธอร์แลนด์และมาเลเซีย ประกอบกับมีปัญหาภายในประเทศทวีความรุนแรงในเดือนกันยายน พ.ศ. 2508 มีการสังหารสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์อินโดนีเซียกว่าแสนคน ในเดือนมีนาคม 2509 พลตรีซูฮาร์โตได้เข้ายึดอำนาจการปกครอง และรักษาการในตำแหน่งประธานาธิบดีในเดือนมีนาคม 2510 ได้รับเลือกตั้งให้เป็นประธานาธิบดีอินโดนีเซียต่อมาถึง 7 สมัย ปกครองประเทศโดยใช้ “กลุ่มอาชีพ” หรือโกลคาร์ ซึ่งต่อมาได้เปลี่ยนเป็นพรรคโกลคาร์ เป็นฐานเสียงสนับสนุนอำนาจทางการเมือง รวมทั้งกำหนดให้ทหารมี “ทวิภารกิจ” คือ มีบทบาททางการเมืองและสังคม นอกเหนือจากบทบาทด้านความมั่นคง ประธานาธิบดีซูฮาร์โตประสบความสำเร็จในการพัฒนาเศรษฐกิจของอินโดนีเซียให้เจริญก้าวหน้า แต่ปัญหาการคอร์รัปชัน ระบบอุปถัมภ์ ทำให้ประชาชนไม่พอใจที่ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจส่วนใหญ่ตกอยู่กับครอบครัวประธานาธิบดีซูฮาร์โตและพวกพ้อง

เมื่อเกิดวิกฤตการเงินและเศรษฐกิจในปี พ.ศ. 2540 รัฐบาลอินโดนีเซียต้องลงนามความตกลงกู้เงินจาก IMF และมีภาวะผูกพันในการปฏิรูปเศรษฐกิจ ภาวะเศรษฐกิจฝืดเคืองทำให้ประชาชนไม่พอใจรัฐบาลมากขึ้น และในปี 2541 ได้เกิดเหตุการณ์ยิงนักศึกษามหาวิทยาลัยตรีสีกตีเสียชีวิต จึงได้ลุกลามเป็นจลาจล และมีการเผาทำลายทรัพย์สินหลายฝ่าย รวมทั้งทหารได้สร้างแรงกดดันจนประธานาธิบดีซูฮาร์โตประกาศลาออกจากตำแหน่งในวันที่ 21 พฤษภาคม 2541 และ

มอบตำแหน่งประธานาธิบดีให้แก่ นายบาคารุดดิน ยูซุฟ ฮาบิบี รองประธานาธิบดี ตามข้อกำหนดในรัฐธรรมนูญ

ประธานาธิบดีฮาบีบีได้ประกาศให้มีการเลือกตั้งทั่วไปในปี 2542 และนายอับดุลเราะห์มาน วาฮิด หรือกุสตุร ผู้นำองค์การมุสลิม Nahdlatul Ulama (NU) และผู้ก่อตั้งพรรค PKB ได้รับเลือกโดยสภาที่ปรึกษาประชาชน (MPR) ชุดใหม่ให้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี และนางเมฆาวตี ซูการ์โนบุตรี ดำรงตำแหน่งรองประธานาธิบดี

ประธานาธิบดีอับดุลเราะห์มาน วาฮิด ไม่ประสบความสำเร็จในการบริหารประเทศ และยังมีชื่อเกี่ยวข้องกับคดีอื้อฉาวเกี่ยวข้องกับการรับเงินจากสูลต่านบรูไน และการยกยอกเงินจากองค์การสำรองอาหารแห่งชาติ หรือ Bulog ประธานาธิบดีอับดุลเราะห์มาน วาฮิด ถูกสภาอภิปรายไม่ไว้วางใจ และถูกสภา MPR ถอดถอนออกจากตำแหน่งในเดือนกรกฎาคม 2544 และนางเมฆาวตี ซูการ์โนบุตรีได้รับเลือกให้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีคนใหม่ของอินโดนีเซียแทนเมื่อวันที่ 23 กรกฎาคม พ.ศ. 2544

เมื่อมีการเลือกตั้งประธานาธิบดีโดยตรงครั้งแรกในประวัติศาสตร์การเมืองอินโดนีเซีย โดยรอบที่ 1 มีขึ้นเมื่อวันที่ 5 กรกฎาคม 2547 ไม่มีผู้สมัครคู่ใดได้คะแนนเสียงเกินกึ่งหนึ่ง คณะกรรมการการเลือกตั้งอินโดนีเซียจึงได้จัดให้มีการเลือกตั้งประธานาธิบดีรอบที่ 2 เมื่อวันที่ 20 กันยายน พ.ศ. 2547 พลโท ซูซิโล บัมบัง ยูโดโยโน (Susilo Bambang Yudhoyono-SBY) ชนะการเลือกตั้ง และได้สาบานตนเข้ารับตำแหน่งเป็นประธานาธิบดีสืบต่อจากนางเมฆาวตี ซูการ์โนบุตรีเมื่อวันที่ 20 ตุลาคม พ.ศ. 2547

ส่วนในการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในประเทศอินโดนีเซีย ครั้งล่าสุดเมื่อวันที่ 9 เมษายน พ.ศ. 2557 ที่ผ่านมา มีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทั้งหมด 560 คน มีวาระการดำรงตำแหน่ง 5 ปี มีที่มาจาก การเลือกตั้งทั่วไป 207 คน (PDIP Coalition) ประกอบด้วย

Indonesian Democratic Party – Struggle (PDI-P) 109 ที่นั่ง

National Awakening Party (PKB) 47 ที่นั่ง

National Democratic Party (NasDem) 35 ที่นั่ง

People’s Conscience Party (Hanura) 16 ที่นั่ง

และมาจากการ Gerindra Coalition ซึ่งเป็นพรรคการเมืองที่ได้รับความนิยมในประเทศอินโดนีเซียเป็นอันดับที่สามได้ไป 73 ที่นั่ง ในการเลือกตั้งครั้งล่าสุด 353 คน ประกอบด้วย

Great Indonesia Movement Party (Gerindra) 73 ที่นั่ง

Party of the Functional Groups (Golkar) 91 ที่นั่ง

Democratic Party (Demokrat) 61 ที่นั่ง

National Mandate Party (PAN) 49 ที่นั่ง

Prosperous Justice Party (PKS) 40 ที่นั่ง และ

United Development Party (PPP) 39 ที่นั่ง

เมื่อวันอังคารที่ 22 กรกฎาคม พ.ศ. 2557 คณะกรรมการการเลือกตั้งทั่วไป (KPU) แห่งประเทศอินโดนีเซียประกาศผลอย่างเป็นทางการของการเลือกตั้งประธานาธิบดีที่จัดขึ้นเมื่อวันที่ 9 กรกฎาคมที่ผ่านมา โดยปรากฏว่า นายโจโก วิโดโด (Joko Widodo) หรือ โจโกวี (Jokowi) ได้รับชัยชนะเป็นที่ประธานาธิบดีคนใหม่ ซึ่งถ้าไม่มีการคัดค้านหรือศาลสั่งให้การเลือกตั้งเป็นโมฆะ โจโกวี ก็จะเข้าดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีในเดือนตุลาคมที่จะถึง

นายโจโก วิโดโด (Joko Widodo)

นายโจโก วิโดโด (Joko Widodo) หรือ โจโกวี (Jokowi) เป็นนักการเมืองที่แสดงออกถึงความจริงใจและความซื่อสัตย์ตามด้วยทัศนคติ “Cando” ที่ทำให้ประชาชนเห็นเมื่อครั้งเป็นนายกเทศมนตรีเมือง Surakarta (ภาษาอินโดนีเซียเรียกว่าเมือง Solo) โดยปรับภาพลักษณ์หรือที่เรียกว่า รีแบรนด์ Solo ให้เป็นศูนย์กลางของวัฒนธรรมเกาะ Java เพื่อการท่องเที่ยวภายใต้คำขวัญ “The Spirit of Java” สนับสนุนให้เมือง Solo เป็นศูนย์กลางการประชุมสำคัญระดับโลก จัดทำโครงการประกันสุขภาพให้ชาว Solo ทุกคน สร้าง Solo Techno Park เพื่อสนับสนุนโครงการรถยนต์ของประเทศ พัฒนาการขนส่งสาธารณะ และเมื่อเป็นมหานครจากارتาก็ตัดสินใจทำโครงการรถไฟฟ้า เพื่อแก้ไขปัญหาการจราจรที่เป็นที่เอือมระอาของประชาชน นายโจโก วิโดโด (Joko Widodo) จึงเป็นที่เอือมระอาของประชาชน นายโจโก วิโดโด (Joko Widodo) จึงเป็นที่หวังและความท้าทายของประเทศที่มีประชากรเกือบครึ่งหนึ่งของอาเซียนและเป็นประเทศที่มีประชากรที่นับถือศาสนาอิสลามมากที่สุดในโลก

2

วิสัยทัศน์ เป้าหมาย และยุทธศาสตร์

2.1 วิสัยทัศน์

อินโดนีเซียต้องมีความเจริญรุ่งเรือง ความเสมอภาค และความยุติธรรม^[27]

2.2 เป้าหมาย

1. เพื่อดำเนินการพัฒนาไปสู่ความเจริญรุ่งเรืองของประเทศอินโดนีเซีย

2. เพื่อเสริมสร้างความเป็นประชาธิปไตย

3. เพื่อเสริมสร้างความยุติธรรมในทุกๆ ที่

วิสัยทัศน์และเป้าหมายของรัฐบาล มีรูปแบบและวิธีการปฏิบัติงานหลากหลายขั้นตอน ดังนั้นการดำเนินงานต่างๆ จึงต้องมีการจัดลำดับความสำคัญ เพื่อให้รัฐบาลปฏิบัติงานได้ตามแผนการปฏิบัติงานอย่างสะดวกและสามารถประสบความสำเร็จ ดังนั้นแผนงานทั้งหมดนี้สามารถตอบโจทย์ และท้าทายต่อประเทศและรัฐในอนาคตได้เป็นอย่างดี

2.3 ยุทธศาสตร์

แผนพัฒนาเศรษฐกิจมีชื่อว่า “แผนแม่บทพัฒนาเศรษฐกิจอินโดนีเซีย พ.ศ. 2554-2568” (Master Plan for Acceleration and Expansion of Indonesia Economic Development 2011-2025) โดยมีชื่อย่อ

ของแผนแม่บทนี้ว่า “MP3EI” ด้วยความต้องการของอินโดนีเซียที่จะพัฒนาเศรษฐกิจให้กลายเป็นประเทศที่พัฒนาแล้วภายในปี พ.ศ. 2568 ด้วยการยกระดับคุณภาพชีวิตของประชากรให้ดีขึ้น แก้ปัญหาความยากจน พัฒนาระบบการศึกษา และระบบสาธารณสุข เพื่อสร้างชนชั้นกลางที่มีความเข้มแข็ง มีศักยภาพในการซื้อ และมีศักยภาพในการแข่งขันกับตลาดโลก^{9]}

การวางแผนเศรษฐกิจ MP3EI ได้วางกลยุทธ์ใหม่ โดยการพัฒนาโครงสร้างทางเศรษฐกิจที่สำคัญ 8 ด้าน คือ การเกษตร เหมืองแร่ พลังงาน อุตสาหกรรม ประมง ท่องเที่ยว การสื่อสาร และการพัฒนาพื้นที่สำคัญ ซึ่งครอบคลุมกิจกรรมทางเศรษฐกิจทั้งหมด 22 อุตสาหกรรม เช่น อุตสาหกรรมขนส่ง สิ่งทอ อาหารและเครื่องดื่ม เหล็ก น้ำมันปาล์ม ยางพารา โกโก้ และถ่านหิน เป็นต้น

แผน MP3EI นี้ จึงได้กำหนดระยะเวลา 15 ปี คือ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2554-2568 (ค.ศ. 2011-2025) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อทำให้อินโดนีเซียกลายเป็นประเทศที่มีขนาดเศรษฐกิจใหญ่ติดอันดับ 1 ใน 10 ของโลกภายในปี 2568 โดยการพัฒนาเศรษฐกิจตามแผน MP3EI มีหลักการที่สำคัญ 2 ส่วน คือ “เร่ง” และ “ขยาย” ผ่านองค์ประกอบที่สำคัญของแผน 3 ประการ ได้แก่

1. การพัฒนาศักยภาพทางเศรษฐกิจในภูมิภาค 6 เขตเศรษฐกิจที่สำคัญตามเกาะต่างๆ ได้แก่ เขตเศรษฐกิจสุมาตรา เขตเศรษฐกิจชวา เขตเศรษฐกิจกาลิมันตัน เขตเศรษฐกิจสุลาเวสี เขตเศรษฐกิจบาห์ลี

2. สร้างความเข้มแข็งให้กับการเชื่อมต่อภายในประเทศ และต่างประเทศ

3. สร้างความเข้มแข็งให้กับทรัพยากรมนุษย์ วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี เพื่อส่งเสริมการพัฒนาในแต่ละเขตเศรษฐกิจ

ระยะที่ 1 ปี พ.ศ. 2554-2558 (ค.ศ. 2011-2015)

ลดความซ้ำซ้อนของกฎหมาย ใบอนุญาต ภาษี และจัดสรรงบประมาณสนับสนุน ตลอดจนเตรียมแผนการลงทุนขนาดใหญ่ โดยมียุทธศาสตร์ทั้ง 13 ยุทธศาสตร์ ดังนี้

- ยุทธศาสตร์ที่ 1 : แผนปฏิบัติการด้านการศึกษา
- ยุทธศาสตร์ที่ 2 : แผนปฏิบัติการด้านสุขภาพ
- ยุทธศาสตร์ที่ 3 : แผนปฏิบัติการเพื่อลดความยากจน
- ยุทธศาสตร์ที่ 4 : แผนปฏิบัติการเพิ่มการจ้างงาน
- ยุทธศาสตร์ที่ 5 : แผนปฏิบัติการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน
- ยุทธศาสตร์ที่ 6 : แผนปฏิบัติการความปลอดภัยด้านอาหาร
- ยุทธศาสตร์ที่ 7 : แผนปฏิบัติการต่อต้านการใช้พลังงานที่สิ้นเปลือง
- ยุทธศาสตร์ที่ 8 : แผนปฏิบัติการปรับปรุงและการดำเนินการกำกับดูแลกิจการที่ดี
- ยุทธศาสตร์ที่ 9 : แผนปฏิบัติการบังคับใช้ระบบประชาธิปไตย
- ยุทธศาสตร์ที่ 10 : แผนปฏิบัติการบังคับใช้กฎหมายปราบปรามการทุจริต
- ยุทธศาสตร์ที่ 11 : แผนปฏิบัติการพัฒนาเพื่อให้มีความยุติธรรมและครอบคลุม
- ยุทธศาสตร์ที่ 12 : แผนปฏิบัติการปรับปรุงด้านสิ่งแวดล้อม
- ยุทธศาสตร์ที่ 13 : แผนปฏิบัติการพัฒนาวัฒนธรรม

ระยะที่ 2 ปี พ.ศ. 2559-2563 (ค.ศ. 2016-2020)

การลงทุนระยะยาวเพื่อพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ปรับปรุงความสามารถในการแข่งขัน และเพิ่มมูลค่าสินค้า

ระยะที่ 3 ปี พ.ศ. 2564-2568 (ค.ศ. 2021-2025)

พัฒนาอุตสาหกรรมในประเทศให้มีความสามารถในการแข่งขันระดับโลกได้ และปัจจัยสำคัญที่จะผลักดันให้แผน MP3EI ประสบความสำเร็จก็คือ การผลักดันและนำแผนนี้ไปใช้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการเชื่อมโยงโครงสร้างพื้นฐาน ซึ่งเป็นโครงการใหญ่ๆ จำนวนมาก ที่ต้องดำเนินงาน ทั้งสนามบิน ทางรถไฟ โทลเวย์ และท่าเรือน้ำลึก ซึ่งต้องการการสนับสนุนจากนักลงทุนต่างชาติ เนื่องจากทุนของรัฐไม่เพียงพอ อินโดนีเซียจึงเปิดให้เอกชนมีส่วนร่วมในบางโครงการ เป็นการร่วมทุนระหว่างภาครัฐและเอกชน หรือ PPP (Public Private Partnership)

3

ประวัติความเป็นมาของระบบราชการ

3.1 การปฏิรูประบบราชการ

ภายใต้การปกครองระบบซุฮาร์โต 31 ปี ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2509 ประเทศอินโดนีเซียได้ผ่านการปกครองยุคเผด็จการที่ชาญฉลาดในการครองอำนาจ โดยการนำระบบทหารเข้าไปมีบทบาทเหนือข้าราชการพลเรือนที่เรียกว่า ระบบเกการ์ยา (Kekarya System) ที่นำทหารเข้าไปดำรงตำแหน่งที่สำคัญๆ ตั้งแต่ระดับอธิบดีตามกรมต่างๆ ร้อยละ 78 เลขาธิการรัฐมนตรีร้อยละ 84 ตำแหน่งนายอำเภอร้อยละ 56 ของตำแหน่งทั้งหมด^[2] และที่เห็นได้ชัดในปี พ.ศ. 2513 คือ การตั้งผู้ว่าราชการมณฑลที่เป็นทหารจากกองทัพ 20 คน จากผู้ว่ามณฑลทั้งหมด 26 คน จนถึงปี พ.ศ. 2540 การตั้งผู้ว่าราชการมณฑลที่เป็นทหารยังคงครองตำแหน่งผู้ว่าราชการมณฑลเป็นส่วนใหญ่ถึง 14 คน จากผู้ว่ามณฑลทั้งหมด 27 คน^[1]

เมื่อสิ้นอำนาจของประธานาธิบดีซุฮาร์โต จึงเกิดกฎหมายปฏิรูปในปี พ.ศ. 2549 ที่การกระจายอำนาจตามตำแหน่งผู้ว่าราชการมาจากการเลือกตั้งทั้งหมด ในส่วนราชการอื่นก็ได้เกิดการปฏิรูป จึงนับว่าเป็นการปฏิรูประบบราชการครั้งแรกของอินโดนีเซียก็ว่าได้

สาธารณรัฐอินโดนีเซียดำเนินการปฏิรูประบบราชการตามประกาศประธานาธิบดีในปี พ.ศ. 2553 (ค.ศ. 2010) (The Presidential Regulation Number 81 of 2010) เพื่อมุ่งสู่การเป็นรัฐบาลที่มีมาตรฐานระดับโลกภายในปี พ.ศ. 2568 (ค.ศ. 2025) และจากนโยบายการปฏิรูประบบราชการดังกล่าว องค์การข้าราชการแห่งชาติ (National Civil Service Agency-NCSA) ก็ได้ดำเนินการโครงการเร่งด่วนตาม

ยุทธศาสตร์ 9 โครงการ เพื่อให้การปฏิรูประบบราชการพลเรือนสอดคล้องกับนโยบายรัฐบาลดังกล่าวในประเด็นต่อไปนี้

1) การปรับปรุงโครงสร้างระบบราชการพลเรือน (Managing Bureaucratic Structure)

2) การสร้างเสถียรภาพให้แก่จำนวนข้าราชการพลเรือน เพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชน (Managing the civil servants numbers distribution and their quality)

3) การปรับปรุงระบบสรรหาและคัดเลือก และระบบการแต่งตั้งข้าราชการพลเรือน (Open selection system for civil servants new entry and promotion)

4) การพัฒนาข้าราชการพลเรือนให้มีความเป็นมืออาชีพ (Civil servants professionalism)

5) การพัฒนาระบบรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ (Developing the e-government system)

6) การอำนวยความสะดวกด้านการจดทะเบียนธุรกิจและการดำเนินการด้านธุรกรรมของภาคเอกชน (Simplifying the business licensing)

7) การดำเนินการด้านความโปร่งใสในเรื่องการรายงานทรัพย์สินของข้าราชการ (Reporting the assets of civil servants)

8) การปรับปรุงระบบสวัสดิการของข้าราชการพลเรือน (Increasing the welfare of civil servants)

9) การสร้างประสิทธิภาพในเรื่องการใช้ประโยชน์จากโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกแก่ข้าราชการ (Efficiency in the civil servants facilities and infrastructure usage)

3.2 ระบบราชการภายใต้การปกครองตั้งแต่ยุคซูฮาร์โตถึงปัจจุบัน

เมื่อประธานาธิบดีซูฮาร์โตได้อำนาจในการบริหารประเทศ สิ่งที่ได้ทำคือ การใช้กฎหมายบังคับให้ข้าราชการเป็นสมาชิกถาวรของสมาคมข้าราชการแต่ละอาชีพที่รวมตัวกันจัดตั้งเป็นสำนักงานข้าราชการพลเรือนที่มีรูปแบบการจัดตั้งในลักษณะบริษัท (Corporations) ที่มีชื่อเต็มเรียกว่า “คอร์ปส์ เปกาวาอี เนเกรี” (Korps Pegawai Negeri: Korpi) สำนักงานข้าราชการพลเรือนมีชื่อย่อที่เรียกกันทั่วไปว่า “คอร์ปี” (Korpi) ทำหน้าที่เป็นตัวแทนรักษาสผลประโยชน์ของข้าราชการพลเรือนแต่ละสาขา ที่มีใช้จะต้องรับผิดชอบต่อหน่วยงานราชการที่ตนเองสังกัดอยู่เท่านั้น แต่จะต้องทำตัวเป็นลูกจ้างที่ดีของรัฐบาลโดยถูกกฎหมายและวินัยข้าราชการบังคับให้เป็นสมาชิกของพรรคโกลคาร์ในเวลาเดียวกันด้วย เพราะโกลคาร์คือ องค์การทางการเมืองถูกกฎหมายเพียงองค์การเดียวที่คอร์ปีต้องเป็นสมาชิกถาวร^[2]

ระบบราชการของอินโดนีเซียตั้งแต่ได้รับเอกราชก็ไม่ต่างกับประเทศที่ได้รับเอกราชใหม่ๆ ที่ต้องการปรับตัว ปรับกำลังคน แต่มาถูกจำกัดให้เป็นระบบที่ถูกกำหนดโดยพรรคการเมืองที่ขึ้นตรงต่อประธานาธิบดีซูฮาร์โต ซึ่งเป็นระบบที่ทำเพื่อบุคคล ไม่ใช่เพื่อประเทศชาติ ข้าราชการยุคนี้จึงเป็นยุคที่ทำงานซ้ำ ขาดความโปร่งใส ขาดความรับผิดชอบ และขาดการริเริ่ม บางครั้งมีการคอร์ปชั่น จึงจำเป็นต้องปฏิรูปอย่างมาก^{[34] [35]}

หลังยุคของประธานาธิบดีซูฮาร์โตจึงเกิดการเคลื่อนไหวปฏิรูป และกระจายอำนาจภายในยุคระเบียบใหม่ (New Order) ของรัฐบาลในปี 1998 และรัฐบาลได้ผ่านกฎหมายการกระจายอำนาจสู่ส่วนภูมิภาค (Law No. 22/1999) และกฎหมายการบริหารข้าราชการ (Law No. 43/1999) เปิดให้มีการปฏิรูปการบริการภาครัฐในอินโดนีเซียอย่างจริงจัง ซึ่ง Priyono Tjiptoherijanto^[34] อาจารย์จากมหาวิทยาลัยอินโดนีเซียมองว่ากฎหมายทั้งสองฉบับ (Law no.22/1999 และ Law no.43/1999) เป็นการก้าว่างที่ถูกต้อง แต่ยังขาดการเป็นผู้นำที่เข้มแข็ง มุ่งมั่น เพื่อนำทางสู่บทสรุปตามตรรกของการปฏิรูปที่เพิ่มสมรรถนะของข้าราชการ ทำให้ข้าราชการมีศักยภาพในการดูแล ช่วยสนับสนุนให้การปกครองสู่ความสำเร็จตามเป้าหมายของประเทศ และเป็นการยกระดับมาตรฐานคุณภาพชีวิตของประชาชน รวมทั้งต้องการปฏิรูประบบราชการทั้งในกรอบของความคิดเชิงสถาบัน และในส่วนของประเด็นต่างๆ ทางจริยธรรม ซึ่งต้องปรับตัวให้เข้ากับยุคโลกาภิวัตน์ที่รัฐบาลอินโดนีเซียต้องตระหนัก และจำเป็นต้องปรับโครงสร้างระบบราชการ โดยยกระดับคุณภาพของข้าราชการและการพัฒนาระบบให้มีประสิทธิภาพทันสมัย^[35]

จากสภาพความซับซ้อนในสังคมที่มีประชากรกว่า 247 ล้านคน และกระจายกันอยู่ แม้ว่ามีความเป็นไปได้ที่จะมีการปฏิรูปในอินโดนีเซีย แต่อย่างไรก็ตามน้ำหนักของการปฏิรูปยังคงต้องผ่านกับอดีตของอินโดนีเซียจนถึงที่หมายของความสำเร็จ การมีผู้นำที่เข้มแข็งและกล้าตัดสินใจชี้้นำการปฏิรูปเป็นเรื่องสำคัญมาก และหลายสิ่งๆ ที่ดำรงอยู่ในอินโดนีเซียยังคงเป็นคำถามใหญ่ และไม่มีใครสามารถทำนายเมื่อความ

ชื่อเสียง การก่อให้เกิดผล การสร้างสรรค์ ความรับผิดชอบ และ
 ข้าราชการที่ชำนาญการแบบมืออาชีพจะปรากฏในอินโดนีเซียเหมือนกับ
 มุสลิมที่ดีทั้งหลายในอินโดนีเซียพูดในครั้งหนึ่งว่า “เป็นเจตนาของพระ
 อัลลอฮ์”

นอกจากนี้ยังมีการนำเสนอให้เกิดการเรียนรู้ และเปรียบเทียบ
 ลักษณะสำคัญของการบริหารภาครัฐทั้งสามรูปแบบดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ลักษณะสำคัญของการบริหารภาครัฐทั้งสามรูปแบบ

เกณฑ์	การบริหาร ภาครัฐ	การจัดการ ภาครัฐ	การกำกับดูแลภาครัฐ
ความสัมพันธ์ระหว่าง ประชาชนและรัฐ	การเชื่อมโยง คำสั่ง	การมอบ ตำแหน่ง	การมอบอำนาจ
ความรับผิดชอบ ของเจ้าหน้าที่อาวุโส	นักการเมือง	นักการเมือง และพลเมือง/ ลูกค้า	นักการเมือง ประชาชน และผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ที่เกี่ยวข้อง
หลักการ	การปฏิบัติ ตามกฎหมาย และระเบียบ	ประสิทธิภาพ และผลสัมฤทธิ์	ความรับผิดชอบ ความโปร่งใส และการมีส่วนร่วม
หลักเกณฑ์ เพื่อความสำเร็จ	ผลผลิต	ผลลัพธ์	กระบวนการ
คุณลักษณะที่สำคัญ	ความเป็นธรรม	ความเป็น มืออาชีพ	การตอบกลับ

ที่มา: United Nations (2005)

4

ภาพรวมของระบบราชการ

4.1 รัฐบาล นโยบายรัฐบาล และนโยบายการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

รัฐบาลอินโดนีเซียในยุคปัจจุบันอยู่ภายใต้การนำของประธานาธิบดี ดร.ซูซีโล บัมบัง ยูโดโยโน (Dr. Susilo Bambang Yudhoyono) ดำรงตำแหน่งเป็นสมัยที่ 2 เมื่อวันที่ 20 ตุลาคม พ.ศ. 2552 ซึ่งดำรงตำแหน่งวาระละ 5 ปี และโดยการปกครองระบอบสาธารณรัฐแบบประชาธิปไตยนั้น ดร.ซูซีโล บัมบัง ยูโดโยโน จึงเป็นทั้งประธานาธิบดี ประมุข และหัวหน้าฝ่ายบริหาร โดยมีรัฐมนตรีร่วมคณะ 35 คน

การเป็นรัฐบาลสมัยที่สองไม่ได้ไปรด้วยกليبกุหลาบ ประธานาธิบดีซูซีโล บัมบัง ยูโดโยโน ต้องปรับคณะรัฐมนตรีเป็นครั้งแรกในช่วง 2 ปี ในวาระที่สองของประธานาธิบดี เนื่องจากปัญหา

- (1) การฉ้อราษฎร์บังหลวง
- (2) ประสิทธิภาพการทำงานของพรรคร่วมรัฐบาล
- (3) พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมและประเด็นส่วนตัวของรัฐมนตรี
- (4) การแตกความสามัคคีระหว่างพรรคร่วมรัฐบาล

รวมทั้งการแต่งตั้งผู้อำนวยการสำนักข่าวกรองแห่งชาติคนใหม่ เมื่อวันที่ 18 ตุลาคม พ.ศ. 2554 และต่อมาในวันที่ 13 มิถุนายน พ.ศ. 2555 ได้มีการประกาศแต่งตั้งคณะรัฐมนตรีเพิ่มเติม เพื่อทดแทนรัฐมนตรีที่เสียชีวิต หรือยังไม่ได้รับการแต่งตั้งให้ครบถ้วน และเมื่อวันที่ 11 มกราคม พ.ศ. 2556 ได้แต่งตั้งนาย Roy Suryo ขึ้นดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีเยาวชนและกีฬาแทนนาย Andi Mallarangeng ที่ลาออก เนื่องจากคดีทุจริตโครงการก่อสร้างสนามกีฬา และแต่งตั้งนาย Susilo

Siswoutomo ขึ้นดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพลังงานและ
ทรัพยากรธรรมชาติ

แม้สถานการณ์การเมืองในอินโดนีเซียยังคงมีเสถียรภาพ แต่ประชาชน
มีความเชื่อมั่นต่อพรรครัฐบาล PD ลดลง เนื่องจากกรณีการทุจริต
ของนายนาซารุดดีน (Nazaruddin) ทรัพย์สินพรรค PD ในโครงการ
ก่อสร้างสถานที่แข่งขันกีฬาซีเกมส์ ในขณะที่ประธานาธิบดียังคงได้รับ
ความนิยม และรัฐบาลยังคงดำเนินการบริหารประเทศตามวิสัยทัศน์ พ.ศ.
2568 (Indonesian Vision 2025) ที่ให้ความสำคัญใน 3 สาขาหลัก คือ
(1) การพึ่งพาตนเอง (2) ความสามารถในการแข่งขัน (3) มีอารยธรรม
ที่สูงส่ง โดยยังคงให้ความสำคัญกับการปฏิรูปและการพัฒนาประเทศ
การส่งเสริมบทบาท และผลประโยชน์ของอินโดนีเซียอย่างต่อเนื่อง
ซึ่งดำเนินนโยบายด้านเศรษฐกิจ รัฐบาลยังคงมุ่งเน้นการส่งเสริมการบริโภค
ภายในประเทศและการลงทุนจากต่างประเทศ ทั้งจัดการการดำเนิน
การพัฒนาประเทศตามแผนแม่บท เพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจปี พ.ศ.
2554-2568 (Master Plan for Acceleration and Expansion of
Indonesia Economic Development: MP3EI) ซึ่งสอดคล้องกับ
แผนพัฒนาแห่งชาติระยะกลางปี พ.ศ. 2553-2557 และแผนพัฒนา
แห่งชาติระยะยาวปี พ.ศ. 2548-2568 เพื่อเพิ่มและขยายการพัฒนา
เศรษฐกิจอินโดนีเซียให้สามารถพึ่งพาตนเองได้ และมีความก้าวหน้า
รวมทั้งนโยบายการกระจายตลาดไปสู่ภูมิภาคต่างๆ การส่งเสริมการส่งออก
การบริโภคภายในประเทศ การส่งเสริมการลงทุนจากต่างชาติ เพื่อ
สนับสนุนแผน MP3EI โดยการแก้ไขกฎระเบียบด้านการลงทุน การออก
มาตรการภาษีเพื่อเอื้อและจูงใจนักลงทุนต่างชาติ และการปรับโครงสร้าง

อุตสาหกรรมการผลิตภายในเพื่อทดแทนการนำเข้า โดยการกำหนดสาขาเป้าหมายที่ให้ความสำคัญและให้ภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วม รวมทั้งให้ความสำคัญกับการส่งเสริมความมั่นคงด้านอาหาร ด้านพลังงาน และส่งเสริมการท่องเที่ยว โดยอินโดนีเซียตั้งเป้าหมายที่จะก้าวเป็นผู้นำทางเศรษฐกิจที่ใหญ่เป็นลำดับที่ 1 ใน 10 ของโลกในปี พ.ศ. 2568 และเป็นลำดับที่ 1 ใน 6 ในปี พ.ศ. 2593

ในด้านนโยบายต่างประเทศของประเทศอินโดนีเซียนั้น ใช้การดำเนินนโยบายการทูตรอบด้าน (All Direction Foreign Policy) ที่สามารถปรับตัวให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของโลก และการเสริมสร้างพลวัตที่สมดุล (Dynamic Equilibrium) นโยบายการทูตพหุภาคี (Multilateral Diplomacy) นโยบายการทูตเชิงเศรษฐกิจ (Economic Diplomacy) นโยบายการทูตภูมิภาค (Regional Diplomacy)

การให้ความสำคัญต่อบทบาทนำของอาเซียน (ASEAN Centrality) และการส่งเสริมบทบาทของอินโดนีเซียทั้งในระดับภูมิภาคและเวทีระหว่างประเทศนั้น จะต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเป็นอิสระ และประสิทธิภาพ (Independent and Active) โดยให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างความเท่าเทียมกัน และการเป็นหุ้นส่วนทางยุทธศาสตร์กับประเทศต่างๆ ทั้งทางด้านการเมือง ความมั่นคง และเศรษฐกิจ เพื่อสร้างความไว้วางใจ เชื่อใจ ตอบสนองผลประโยชน์ของชาติ จัดการกับภัยคุกคามซึ่งมีผลต่อความมั่นคงของอินโดนีเซีย และเชื่อมโยงประเด็นท้าทายของอินโดนีเซียกับประเด็นท้าทายภายนอก

ในระดับทวิภาคี อินโดนีเซียให้ความสำคัญกับประเทศที่เป็นหุ้นส่วนทางยุทธศาสตร์ โดยเน้นความร่วมมือด้านเศรษฐกิจ และใช้กลไกทวิภาคี

ในกรอบคณะกรรมการร่วมในการฟื้นฟูความสัมพันธ์กับประเทศต่างๆ ในระดับภูมิภาค อินโดนีเซียดำเนินนโยบายการทูตระดับภูมิภาค (Regional Diplomacy) ที่เกื้อกูลกับนโยบายการทูตทวีภาคี โดยเน้นการส่งเสริมบทบาทของอาเซียน เพื่อตอบสนองประเด็นท้าทายด้านความมั่นคงทั้งรูปแบบเก่าและใหม่ ตลอดจนการเสริมสร้างพลวัตของความสัมพันธ์ในภูมิภาค (Dynamic Equilibrium) การสร้างบทบาทผู้นำให้แก่อาเซียน โดยเฉพาะในการแก้ไขข้อขัดแย้งในภูมิภาคให้เป็นที่ยอมรับจากประชาคมโลก โดยเฉพาะคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติและศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ และการนำประเทศมหาอำนาจเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องกับการพัฒนาระเบียบภูมิภาค โดยมีอาเซียนเป็นแกนนำและการส่งเสริมประชาธิปไตยในพม่า รวมทั้งการแก้ไขความขัดแย้งในทะเลจีนใต้ ตลอดจนเข้าไปมีส่วนร่วมในการจัดการและส่งเสริมให้มีการเปลี่ยนแปลงประเด็นสากลต่างๆ ได้แก่ สิ่งแวดล้อม สิทธิมนุษยชน การจัดการภัยพิบัติ การให้ความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรม

4.2 จำนวน และรายชื่อกระทรวงพร้อมที่ติดต่อ^[27]

กระทรวง	ข้อมูลติดต่อ
 1 กระทรวงประสานงานการเมือง กฎหมาย และความมั่นคง (Coordinating Ministry for Political, Legal and Security Affairs)	ที่อยู่ Jl. Medan Merdeka Barat Jakarta 1500 โทรศัพท์ 021-350 0876 เว็บไซต์ www.polkam.go.id อีเมล polkam@polkam.go.id
 2 กระทรวงประสานงานเศรษฐกิจ (Coordinating Ministry for the Economy)	ที่อยู่ Jl. Lapangan Banteng Timur No.2-4 Jakarta โทรศัพท์ 021-380 8384 เว็บไซต์ webster@pacific.net.id อีเมล www.ekon.go.id
 3 กระทรวงประสานงานสวัสดิการ ประชาชน (Coordinating Ministry for People Welfare)	ที่อยู่ Jl. Merdeka Barat No. 3 Jakarta Pusat โทรศัพท์ 021-3483 2544 เว็บไซต์ www.polkam.go.id อีเมล biro_informasi@menkokesra.go.id

กระทรวง

ข้อมูลติดต่อ

4 สำนักประธานาธิบดี
(Ministry of the State
Secretariat)

ที่อยู่ Jl. Veteran No. 17-18 Jakarta Pusat
10110
โทรศัพท์ 021-3458595
เว็บไซต์ www.setneg.go.id
อีเมล webmaster@setneg.go.id

5 กระทรวงการศาสนา
(Ministry of Religious Affairs)

ที่อยู่ Jl. Lapangan Banteng Barat
No. 3-4 Jakarta 10710
โทรศัพท์ 021-381 2306
เว็บไซต์ www.kemenag.go.id
อีเมล pikda@kemenag.go.id

6 กระทรวงพลังงานและ
ทรัพยากรธรรมชาติ
(Ministry of Energy and
Mineral Resources)

ที่อยู่ Jl. Merdeka Selatan 18
Jakarta 10110
โทรศัพท์ 021-380 4242
เว็บไซต์ www.esdm.go.id
อีเมล pie@esdm.go.id

7 กระทรวงการต่างประเทศ
(Ministry of Foreign Affairs)

ที่อยู่ Jl. Taman Pejambon No. 6
Jakarta Pusat 10110
เว็บไซต์ www.kemlu.go.id
อีเมล infomed@deplu.go.id

กระทรวง

ข้อมูลติดต่อ

8 กระทรวงยุติธรรมและสิทธิมนุษยชน
(Ministry of Justice And
Human Rights)

ที่อยู่ Jl. H.R. Rasuna Said Kav. 6-7
Kuningan Jakarta 12940
โทรศัพท์ 021-525 3004
เว็บไซต์ www.depkmham.go.id

9 กระทรวงป่าไม้
(Ministry of Forestry)

ที่อยู่ Gedung Manggala Wanabakti Jl.
Jend. Gatot Subroto
Senayan-Jakarta
โทรศัพท์ 021-573 1820
เว็บไซต์ www.dephut.go.id
อีเมล pusdata@dephut.cbn.net.id

10 กระทรวงสาธารณสุข
(Ministry of Health)

ที่อยู่ Jl. H.R. Rasuna Said Blok X 5 Kav.
4-9 Blok A Jakarta 12950
โทรศัพท์ 021-520 1590
เว็บไซต์ www.depkes.go.id

11 กระทรวงการคลัง
(Ministry of Finance)

ที่อยู่ Jl. Lapangan Banteng Timur No.2-4
Jakarta 10710
โทรศัพท์ 021-384 1067
เว็บไซต์ www.depkes.go.id
อีเมล helpdesk@depkeu.go.id

กระทรวง	ข้อมูลติดต่อ
 <p>12 กระทรวงกลาโหม (Ministry of Defense)</p>	<p>ที่อยู่ Jl. Merdeka Barat 13-14 Jakarta 10110</p> <p>โทรศัพท์ 021-345 6184</p> <p>เว็บไซต์ www.dephan.go.id</p> <p>อีเมล postmaster@dephan.go.id</p>
 <p>13 กระทรวงอุตสาหกรรม (Ministry of Industry)</p>	<p>ที่อยู่ Jl. Jend. Gatot Subroto Kav. 52-53 Jakarta 12950</p> <p>โทรศัพท์ 021-525 6548</p> <p>เว็บไซต์ www.kemenperin.go.id</p> <p>อีเมล pusdatin@kemenperin.go.id</p>
 <p>14 กระทรวงสังคมสงเคราะห์ (Ministry of Social Services)</p>	<p>ที่อยู่ Jl. Salemba Raya No.28 Jakarta 10430</p> <p>โทรศัพท์ 021-310 3591</p> <p>เว็บไซต์ www.depsos.go.id</p> <p>อีเมล pusdatin@depsos.go.id</p>
 <p>15 กระทรวงแรงงาน และการอพยพย้ายถิ่น (Ministry of Manpower and Transmigration)</p>	<p>ที่อยู่ Jl. Jend. Gatot Subroto Kav.51 Jakarta 12950</p> <p>โทรศัพท์ 021-522 9285</p> <p>เว็บไซต์ www.depnakertrans.go.id</p> <p>อีเมล rdaksi_balitfo@depnakertrans.go.id</p>

กระทรวง

ข้อมูลติดต่อ

16 กระทรวงมหาดไทย
(Ministry of Home Affairs)

ที่อยู่ Jl. Medan Merdeka Utara No.7
Jakarta 10110
โทรศัพท์ 021-384 0058
เว็บไซต์ www.depdagri.go.id
อีเมล pusdatinkomtel@depdagri.go.id

17 กระทรวงการเดินเรือ
และกิจการการประมง
(Ministry of Maritime
and Fisheries Affairs)

ที่อยู่ Jl. Medan Merdeka Timur No.16
Jakarta 10041
โทรศัพท์ 021-352 0350
เว็บไซต์ www.kkp.go.id
อีเมล pusdatin@kkp.go.id

18 กระทรวงการท่องเที่ยว
และเศรษฐกิจสร้างสรรค์
(Ministry of Tourism and
Creative Economy)

ที่อยู่ Gedung Sapta Pesona Jl.
Medan Merdeka Barat
No. 17 Jakarta 10110
โทรศัพท์ 021-383 8167
เว็บไซต์ www.budpar.go.id
อีเมล pusdatin@budpar.go.id

19 กระทรวงการสื่อสาร
และสารสนเทศ
(Ministry of Communication
and Informatics)

ที่อยู่ Jl. Medan Merdeka Barat No.9
Jakarta 10110
โทรศัพท์ 021-384 4227
เว็บไซต์ www.depkominfo.go.id
อีเมล info@depkominfo.go.id

กระทรวง	ข้อมูลติดต่อ
 <p>20 กระทรวงโยธาธิการ (Ministry of Public Works)</p>	<p>ที่อยู่ Jl. Pattimura No. 20, Kebayoran Baru Jakarta 12110</p> <p>โทรศัพท์ 021-739 2262</p> <p>เว็บไซต์ www.pu.go.id</p> <p>อีเมล punet@pu.go.id</p>
 <p>21 กระทรวงคมนาคม (Ministry of Transportation)</p>	<p>ที่อยู่ Jl. Merdeka Barat No. 8 Jakarta 10110</p> <p>โทรศัพท์ 021-381 1308</p> <p>เว็บไซต์ www.dephub.go.id</p>
 <p>22 กระทรวงการศึกษา และวัฒนธรรม (Ministry of Education and Culture)</p>	<p>ที่อยู่ Jl. Jend. Sudirman Pintu 1 Senayan Jakarta 10002</p> <p>โทรศัพท์ 021-573 1618</p> <p>เว็บไซต์ www.depdiknas.go.id</p> <p>อีเมล pusdatin@depdiknas.go.id</p>
 <p>23 กระทรวงเกษตร (Ministry of Agriculture)</p>	<p>ที่อยู่ Jl. Harsono RM No.3 Ragunan PS. Minggu Jakarta 12550</p> <p>โทรศัพท์ 021-780 4056</p> <p>เว็บไซต์ www.deptan.go.id</p> <p>อีเมล webmaster@deptan.go.id</p>

กระทรวง

ข้อมูลติดต่อ

24 กระทรวงวิจัยและเทคโนโลยี
(State Ministry of Research
and Technology)

ที่อยู่ Gedung II BPP Teknologi Lt. 6 Jl.
MH Thamrin 8 Jakarta 10340
โทรศัพท์ 021-316 9181
เว็บไซต์ www.ristek.go.id
อีเมล webmstr@ristek.go.id

25 กระทรวงสหกรณ์เพื่อวิสาหกิจ
ขนาดกลางและขนาดย่อม
(State Ministry of Cooperatives
Small and Medium Enterprises)

ที่อยู่ Jl. H.R. Rasuna Said Kav. 3-5
Kuningan Jakarta 12940
เว็บไซต์ www.depkop.go.id
อีเมล datin@depkop.go.id
โทรศัพท์ 021-520 4366-72

26 กระทรวงสิ่งแวดล้อม
(State Ministry of
The Environment)

ที่อยู่ Jl. DI Panjaitan Kav. 24 Jakarta
Timur 13410
โทรศัพท์ 021-851 7184
เว็บไซต์ www.menlh.go.id
อีเมล edukom@menlh.go.id

กระทรวง

ข้อมูลติดต่อ

27 กระทรวงส่งเสริมสิทธิสตรีและ
คุ้มครองเยาวชน
(State Ministry of Women
Empowerment and Child
Protection)

ที่อยู่ Jl. Merdeka Barat 15 Jakarta 10110
โทรศัพท์ 021-380 5563
เว็บไซต์ www.menegpp.go.id
อีเมล rury@menegpp.go.id

28 กระทรวงการปฏิรูปการบริหารและ
การปฏิรูประบบราชการ
(State Ministry for State
Apparatus and
Administrative Reforms)

ที่อยู่ Jl. Jend. Sudirman Kav. 69
Jakarta
โทรศัพท์ 021-739 8381
เว็บไซต์ www.menpan.go.id

29 กระทรวงการพัฒนาส่วนภูมิภาค
(State Ministry of Acceleration
Development Backward
Regions)

ที่อยู่ Jl. Abdul Muis No. 7 Jakarta
เว็บไซต์ www.kemenegpdt.go.id
โทรศัพท์ 021-350 0334

กระทรวง

ข้อมูลติดต่อ

30 กระทรวงการวางแผนพัฒนา
แห่งชาติ
(State Ministry of Chairperson
of The National Development
Planning Agency)

ที่อยู่ Jl. Taman Suropati No. 2
Jakarta 10310
โทรศัพท์ 021-390 5650
เว็บไซต์ www.bappenas.go.id

31 กระทรวงรัฐวิสาหกิจ
(State Ministry of State Owned
Enterprises)

ที่อยู่ Jl. Medan Merdeka Selatan No. 13
Jakarta 10110
เว็บไซต์ www.bumn.go.id

32 กระทรวงการเคหะ
(State Ministry of Public
Housing)

ที่อยู่ Jl. Raden Patah I No. 1 Lantai 2
Wing 4 Kebayoran Baru, Jakarta-
Selatan
โทรศัพท์ 021-739 7727
เว็บไซต์ www.kemenpera.go.id
อีเมล m_yusuf@kemenpera.go.id

กระทรวง

ข้อมูลติดต่อ

33 กระทรวงเยาวชน
และกิจการกีฬา
(State Ministry of Youth and
Sports Affairs)

ที่อยู่ Jl. Gerbang Pemuda Senayan
Jakarta 10270
เว็บไซต์ www.kemempora.go.id

34 กระทรวงการค้า
(State Ministry of Trading)

ที่อยู่ Jl. M.I. Ridwan Rais No. 5
Jakarta 10110
โทรศัพท์ 021-385 8337
เว็บไซต์ www.kemendag.go.id
อีเมล pusdata@kemendag.go.id

4.3 จำนวนข้าราชการทั่วประเทศพร้อมคุณลักษณะหลัก หรือคุณลักษณะหลักในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

4.3.1 จำนวนข้าราชการทั่วประเทศ

ในปี พ.ศ. 2555 อินโดนีเซียมีข้าราชการประมาณ 5.5 ล้านคน ตามการนำเสนอของ ศาสตราจารย์ Hasbullah Thabrany แห่งมหาวิทยาลัยอินโดนีเซียในการประชุม The ISPOR 5th Asia-Pacific Conference ที่ไทเป เมื่อวันที่ 4 กันยายน พ.ศ. 2555 หรือประมาณร้อยละ 2.3 ของประชากร ในขณะที่ The National Civil Service Agency website, 2553 ซึ่งระบุว่ามี 4,732,472 คน^[23]

4.3.2 คุณลักษณะหลักของข้าราชการ^[24]

การอบรมและการศึกษานั้นเป็นเครื่องมือสำคัญที่สร้างให้ข้าราชการสามารถรับมือกับสถานการณ์ต่างๆ ที่เปลี่ยนแปลงได้เป็นการเพิ่มทักษะทัศนคติ และความรู้ ระบบการอบรมข้าราชการอินโดนีเซียเป็นส่วนหนึ่งซึ่งรวมอยู่ในระบบราชการ โดยมีสถาบันการบริหารสาธารณะแห่งชาติ (NIPA หรือ LAN) เป็นศูนย์กลางการฝึกอบรม

ตามนโยบายกระจายอำนาจในปี พ.ศ. 2542 NIPA ได้มอบอำนาจในการฝึกอบรมข้าราชการให้แก่ศูนย์ฝึกอบรมต่างๆ ของรัฐบาลท้องถิ่น ซึ่งตารางข้างล่างนี้ได้แสดงการแบ่งหน้าที่การฝึกอบรมให้หน่วยงานฝึกอบรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง

**ตารางแสดงการบริหารจัดการฝึกอบรมข้าราชการ
ของหน่วยงานต่าง^[24]**

หน่วยงานฝึกอบรม	ลักษณะ / รูปแบบการฝึกอบรม
สถาบันเพื่อการบริหาร แห่งชาติ (LAN)	<ul style="list-style-type: none"> • การฝึกอบรมเพื่อช่วยพัฒนาข้าราชการใน ส่วนกลางและส่วนท้องถิ่น • ฝึกความเป็นผู้นำสำหรับข้าราชการระดับ 1 และ 2 • การฝึกอบรมย่อยด้านเทคนิคและสายงานที่ เหมาะสม
กระทรวงมหาดไทย (Ministry of Home Affair)	<ul style="list-style-type: none"> • อบรมด้านเทคนิคเกี่ยวกับกิจการภายใน กระทรวงมหาดไทย • อบรมย่อยเกี่ยวกับกิจการภายในต่างๆ ใน รัฐบาลท้องถิ่น
กระทรวงต่างๆ (Line Ministries)	<ul style="list-style-type: none"> • การอบรมเทคนิคเฉพาะด้านสำหรับเจ้าหน้าที่ ในหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ตัวอย่างเช่น อบรม เทคนิคสำหรับเจ้าหน้าที่ควบคุมจราจรทาง บินในกระทรวงคมนาคม • ฝึกความเป็นผู้นำสำหรับข้าราชการระดับ 4 ไปจนถึงระดับ 2

<p>รัฐบาลท้องถิ่น (Local Government)</p>	<ul style="list-style-type: none"> • ฝึกความเป็นผู้นำ (ข้าราชการระดับ 2 3 4 และการฝึกอบรมก่อนข้าราชการจะเริ่มปฏิบัติงาน) • ฝึกความเป็นผู้นำสำหรับข้าราชการระดับ 4 ไปจนถึงระดับ 2 • หัวข้อการฝึกอบรมย่อย: การฝึกอบรมด้านเทคนิค
<p>สถาบัน เช่น สถาบัน วิทยาศาสตร์แห่งอินโดนีเซีย (Lembaga Ilmu Pengeta- huan Indonesia: LIPI)</p>	<ul style="list-style-type: none"> • ฝึกอบรมนักวิจัย และนักฝึกอบรม
<p>ศูนย์ฝึกอบรมเอกชน (Private Training Center)</p>	<ul style="list-style-type: none"> • ฝึกอบรมที่เหลือทั้งหมดยกเว้นการอบรมสำหรับพนักงานข้าราชการระดับ 1 2 3 4 และ การอบรมก่อนเข้ารับราชการ • ฝึกอบรมทางเทคนิคอื่นๆ ที่มีความจำเป็นกับพนักงานข้าราชการ

ที่มา: Centre for management Organization Development (CMOD) and Dirk (1997, p2), modified. อ้างถึงใน Park & SAVIRA, 2010:2

การฝึกอบรมข้าราชการเป็นส่วนสำคัญมากสำหรับการบริหารราชการ และการบริหารราชการในอินโดนีเซียมีหน่วยงานหลักๆ เป็นผู้รับผิดชอบ ตามตารางแสดงหน่วยงานบริหารราชการต่างๆ ในอินโดนีเซีย

ตารางแสดงหน่วยงานบริหารราชการต่างๆ ในอินโดนีเซีย^[24]

หน่วยงาน	หน้าที่รับผิดชอบ
สำนักประธานาธิบดี (สำนักเลขาธิการกระทรวงการต่างประเทศ และสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี)	วางนโยบายทั่วไปสำหรับรัฐบาล
กระทรวงการคลัง	จ่ายเงินเดือน และบำนาญข้าราชการ
กระทรวงการปฏิรูปการบริหารและปฏิรูประบบราชการ	ควบคุม ประสานงาน ตรวจสอบ และประเมินเรื่องทางราชการทุกเรื่อง
หน่วยงานราชการแห่งชาติ	แต่งตั้ง เลื่อนตำแหน่ง และโยกย้ายข้าราชการ
สถาบันการบริหารรัฐกิจแห่งชาติ (NIPA) หรือ (LAN)	ให้การศึกษ ฝึกอบรม และออกแบบหน่วยงานราชการต่างๆ

4.3.3 คุณลักษณะหลักของข้าราชการในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน^[24]

บทสรุปเกี่ยวกับความพยายามที่จะปฏิรูปในปัจจุบัน

NIPA ได้ทำการศึกษาค้นคว้าในปี 2551 เพื่อประเมินการฝึกอบรมข้าราชการในขณะนี้ว่าต้องการอะไร และเพื่อออกแบบการฝึกอบรมที่ดีในอนาคต เพื่อให้ข้าราชการสามารถรับมือกับสภาพการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปได้ดียิ่งขึ้น NIPA จึงได้กำหนดสภาพแวดล้อมที่พึงประสงค์สำหรับการฝึกอบรมข้าราชการ เพื่อให้ตรงตามความต้องการของชาวอินโดนีเซียและชาวต่างประเทศ เพื่อสนองความต้องการทั้งภายในประเทศ และต่างประเทศ NIPA ได้พัฒนารอบ/แนวคิดเพื่อใช้เป็นหลักสำหรับการฝึกอบรม ตามกรอบ/แนวคิดดังกล่าว ควรจะมอบหมายให้หน่วยงานต่างๆ เป็นผู้จัดการฝึกอบรม

การศึกษานี้จะเน้นเรื่องความจำเป็นของการได้รับการฝึกอบรมตามหลักสมรรถนะ โดยข้าราชการสามารถเลือกที่จะไปฝึกอบรมได้ตามความจำเป็นตามหลักสมรรถนะ ซึ่งเรื่องนี้เป็นกรนำกลยุทธ์การฝึกอบรมในอนาคตมาปรับใช้กับรูปแบบการฝึกอบรมในปัจจุบัน ซึ่งในปัจจุบันนี้มีเพียงหน่วยงานเดียวรับผิดชอบการฝึกอบรมข้าราชการ และข้าราชการต้องเข้ารับการฝึกอบรม ทั้งนี้ได้มีการวางกระบวนการปรับเปลี่ยนการฝึกอบรมเป็น 4 ระยะ ดังนี้

1. เป้าหมายการฝึกอบรมในระยะสั้น ให้ข้าราชการเลือกที่จะเข้ารับการอบรม หรือไม่ก็ได้ โดยมีการประเมินความจำเป็นในการเข้ารับการ

อบรมเรื่องใด ส่วนการฝึกอบรมตามหน้าที่ และการฝึกอบรมตามโครงสร้าง ถูกปรับให้เป็นการฝึกอบรมภาคบังคับที่ข้าราชการต้องเข้าร่วม ทั้งนี้เนื้อหาการฝึกอบรมยังคงเหมือนเดิม

2. ในช่วงแรกในปี พ.ศ. 2552-2553 (ค.ศ. 2009-2010) การฝึกอบรมด้านเทคนิคจะเป็นเรื่องที่เป็นไปตามการวิเคราะห์ความจำเป็น (Training Need Analysis: TNA) แต่การฝึกอบรมเชิงโครงสร้างเป็นเรื่องที่บังคับ

3. ในระยะที่สองช่วงปี พ.ศ. 2553-2555 (ค.ศ. 2010-2012) การฝึกอบรมด้านเทคนิคยังคงเป็นการฝึกอบรมที่เป็นทางเลือก ส่วนการฝึกอบรมตามโครงสร้างมีการบังคับเฉพาะเรื่องภาวะผู้นำเท่านั้น

4. ส่วนในระยะยาวการฝึกอบรมระยะยาว พ.ศ. 2555-2558 (ค.ศ. 2012-2015) ข้าราชการสามารถเลือกที่จะเข้ารับการอบรมทุกประเภทหรือไม่ก็ได้ ซึ่งเป็นความพยายามปรับให้การฝึกอบรมเป็นเรื่องของหน่วยงานต้นสังกัด เพื่อให้สอดคล้องกับการวางแผนกลยุทธ์ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ตารางแสดงกลยุทธ์

นโยบายที่คาดว่าจะเกิดขึ้น	โครงการนำร่อง
การแก้ไขนโยบายเกี่ยวกับความก้าวหน้าในสายอาชีพข้าราชการ (Career Path)	หลังจาก NIPA ได้กำหนดความสามารถต่างๆ ที่ข้าราชการแต่ละคนพึงมี ก็จะมีการกำหนดความก้าวหน้าในสายอาชีพให้กับข้าราชการผู้นั้น

นโยบายที่คาดว่าจะเกิดขึ้น	โครงการนำร่อง
การแก้ไขนโยบายเพื่อพัฒนาข้าราชการ	ฝ่ายบุคลากรของ NIPA จะประสานงานกับศูนย์ฝึกอบรมของ NIPA และจะให้เครื่องมือเพื่อนำไปใช้วิเคราะห์ความต้องการเข้ารับการฝึกอบรมของข้าราชการ (TNA) ของแต่ละบุคคล
การแก้ไขนโยบายสำหรับหน้าที่หลักและขั้นตอนปฏิบัติของหน่วยงาน	NIPA จะกำหนดภารกิจขององค์การและขั้นตอนการดำเนินงานขององค์การ เพื่อปรับให้เข้ากับผลการฝึกอบรมก่อนเข้าปฏิบัติราชการ เช่น ข้าราชการที่มีความสามารถเฉพาะด้านจะได้รับมอบหมายภารกิจเฉพาะด้าน
การแก้ไขนโยบายสำหรับการพัฒนาอาชีพของข้าราชการ	NIPA จะมอบเงินทุนสำหรับสนับสนุนการฝึกอบรมที่จำเป็น โดยดูจากผลการวิเคราะห์ความจำเป็นในการเข้ารับการอบรมของแต่ละบุคคล (Training Need Analysis : TNA)

<p>การแก้ไขนโยบายสำหรับ กฤษฎีกาที่ 194 ปี 2546 สำหรับผู้อำนวยการ NIPA เกี่ยวกับการให้เครดิตและ รับรองศูนย์ฝึกอบรม ข้าราชการ</p>	<p>LAN จะเตรียมรูปแบบขั้นตอนการให้ เครดิตและรับรองหน่วยงานฝึกอบรม ของรัฐบาลและหน่วยงานฝึกอบรม เอกชนในการจัดการฝึกอบรมทาง เทคนิคแก่ข้าราชการ</p>
---	---

5

ยุทธศาสตร์ และภารกิจของแต่ละ
กระทรวง และหน่วยงานหลักที่รับผิดชอบ
งานที่เกี่ยวข้องกับ ASEAN

5.1 ยุทธศาสตร์ และภารกิจของแต่ละกระทรวง

วิสัยทัศน์ ภารกิจ และยุทธศาสตร์ของแต่ละกระทรวง มีดังนี้

1. สำนักประธานาธิบดี
2. กระทรวงประสานงานการเมือง กฎหมาย และความมั่นคง
3. กระทรวงประสานงานเศรษฐกิจ
4. กระทรวงประสานงานสวัสดิการประชาชน
5. กระทรวงการศาสนา
6. กระทรวงพลังงานและทรัพยากรธรรมชาติ
7. กระทรวงการต่างประเทศ
8. กระทรวงยุติธรรมและสิทธิมนุษยชน
9. กระทรวงป่าไม้
10. กระทรวงสาธารณสุข
11. กระทรวงการคลัง
12. กระทรวงกลาโหม
13. กระทรวงอุตสาหกรรม
14. กระทรวงสังคมสงเคราะห์
15. กระทรวงแรงงานและการอพยพย้ายถิ่น
16. กระทรวงมหาดไทย
17. กระทรวงการเดินเรือและกิจการการประมง
18. กระทรวงการท่องเที่ยวและเศรษฐกิจสร้างสรรค์
19. กระทรวงการสื่อสารและสารสนเทศ
20. กระทรวงโยธาธิการ

21. กระทรวงคมนาคม
22. กระทรวงการศึกษาและวัฒนธรรม
23. กระทรวงเกษตร
24. กระทรวงการวิจัยและเทคโนโลยี
25. กระทรวงสหกรณ์เพื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
26. กระทรวงสิ่งแวดล้อม
27. กระทรวงส่งเสริมสิทธิสตรีและคุ้มครองเยาวชน
28. กระทรวงการปฏิรูปการบริหารและการปฏิรูประบบราชการ
29. กระทรวงการพัฒนาส่วนภูมิภาค
30. กระทรวงการวางแผนพัฒนาแห่งชาติ
31. กระทรวงรัฐวิสาหกิจ
32. กระทรวงการเคหะ
33. กระทรวงเยาวชนและการกีฬา
34. กระทรวงการค้า

1. สำนักประธานาธิบดี

วิสัยทัศน์	ภารกิจ
<ul style="list-style-type: none"> • สำนักเลขาธิการกระทรวงการต่างประเทศตระหนักถึงความสำคัญของการดำเนินงาน โดยแสดงให้เห็นถึงความเป็นมืออาชีพ และการดำเนินงานด้วยความโปร่งใสและน่าเชื่อถือ โดยมุ่งให้บริการที่ดีเยี่ยมแก่ประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี	<ol style="list-style-type: none"> 1. ให้การสนับสนุนด้านเทคนิคและบริหารงานในการวางนโยบาย เพื่อให้ประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีใช้อำนาจบริหารราชการแผ่นดิน 2. จัดงานพิธีการต้อนรับอาคันตุกะจากต่างประเทศอย่างดีเยี่ยมสำหรับประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี 3. ให้การสนับสนุนด้านเทคนิคและบริหารงานอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้ประธานาธิบดีได้มีอำนาจสูงสุดในกองทัพบก กองทัพเรือ และกองทัพอากาศ 4. ควบคุม บริหารงานทั่วไป ให้ข้อมูล ข่าวสาร และกระชับความสัมพันธ์ระหว่างสถาบันและองค์การต่างๆ 5. ยกระดับคุณภาพของทรัพยากรมนุษย์และสิ่งอำนวยความสะดวกในสำนักประธานาธิบดี

ยุทธศาสตร์

1. มุ่งมั่นแสดงความเป็นผู้นำให้มากที่สุด เพื่อสนับสนุนการปฏิรูประบบราชการ
2. ทำตามข้อกำหนดการบริหารงาน และกำหนดนโยบายสำหรับประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีให้ได้มากที่สุดผ่านการปฏิรูประบบราชการ
3. มีความเต็มใจและมุ่งมั่นที่จะแสดงความเป็นผู้นำให้มากที่สุดเพื่อให้บริการเป็นเลิศ
4. ใช้สิ่งอำนวยความสะดวกและโครงสร้างพื้นฐานที่สามารถใช้成为全球ของสำนักประธานาธิบดีเพื่อให้บริการเป็นเลิศ

2. กระทรวงประสานงานการเมือง กฎหมาย และความมั่นคง

วิสัยทัศน์

- เสริมสร้างความมั่นคง ความปลอดภัย และการทำให้ปฏิบัติตามกฎหมาย

ภารกิจ

1. ประสานงานกับรัฐมนตรีและหัวหน้าสถาบันต่างๆ ของรัฐในการประสานภารกิจภาคสนาม หรือภาคปฏิบัติของการเมืองและความมั่นคงรวมถึงการแก้ปัญหาในการปฏิบัติตามภารกิจ

วิสัยทัศน์	ภารกิจ
	<ol style="list-style-type: none"> 2. ประสานงานและเพิ่มการเตรียมการร่วมวางหลักเกณฑ์นโยบายรัฐบาลในสำนักงานรัฐมนตรี แผนงาน หรือสถาบันของรัฐที่ไม่ใช่แผนงานในภาคสนามหรือภาคการปฏิบัติเรื่องทางการเมืองและความมั่นคง 3. ประชุมสรุปรายงาน การแนะนำต่างๆ และการพิจารณาในภารกิจภาคปฏิบัติต่างๆ ที่เหมาะสมที่จะนำเสนอต่อประธานาธิบดี

3. กระทรวงประสานงานเศรษฐกิจ

วิสัยทัศน์	ภารกิจ
<ul style="list-style-type: none"> • ก่อให้เกิดการประสานงานของหน่วยงานพร้อมๆ กับการพัฒนาทางเศรษฐกิจที่มีประสิทธิภาพและยั่งยืน 	<ul style="list-style-type: none"> • ปรับปรุงการประสานงานให้สอดคล้องกับการวางแผน การเตรียมการ และการดำเนินการตามนโยบายเศรษฐกิจในภาคสนาม

ยุทธศาสตร์

1. เพิ่มการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ
2. ลดอัตราการว่างงาน
3. จัดหาอาหารที่หาได้ง่ายและราคาเหมาะสม เพื่อคนทั้งสังคม
4. ปรับปรุงความต่อเนื่องในการฟื้นฟูการเกษตร ประมง และป่าไม้
5. การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจในชนบทตามบริบทความมั่นคงด้านอาหารและพลังงาน
6. ยกระดับการประสานงาน การวางแผนนโยบาย และการดำเนินการนโยบายที่สอดคล้องของการใช้พลังงาน ทรัพยากรแร่ และการป่าไม้ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ
7. ยกระดับการประสานงานและการรวมแผนนโยบาย และแผนปฏิบัติการเร่งการใช้พลังงานทางเลือก เพื่อสนับสนุนความมั่นคงด้านพลังงาน
8. การเสริมสร้างการกำกับดูแล และการดำเนินการตรวจสอบการบริหารจัดการของอุตสาหกรรมแยกสารผสม (อุตสาหกรรมแยกสารผสมโปรงใสตั้งแต่การแยกสารตั้งต้น / EITI)
9. เร่งการเจริญเติบโตด้านอุตสาหกรรมของประเทศเพิ่มขึ้นในการส่งออก ที่ไม่ใช่น้ำมันที่เพิ่มมูลค่าสูงและมีคุณค่าของนวัตกรรม และการเจริญเติบโตที่เพิ่มขึ้นอย่างแพร่หลายของการลงทุนโดยตรง ทั้งการเพิ่มบทบาทของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และอุตสาหกรรมบริการรวมถึงการท่องเที่ยว
10. การลดช่องว่างการพัฒนาระหว่างภูมิภาค
11. ยกระดับการสนับสนุนและการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานการขนส่งสำหรับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ

ยุทธศาสตร์

12. การปรับปรุงความร่วมมือทวิภาคีทางเศรษฐกิจ ร่วมมือพหุภาคีเพื่อการสนับสนุนในระดับภูมิภาคให้มีความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ
13. วัฒนธรรมองค์การประกันคุณภาพขึ้นอยู่กับ การปฏิบัติการและขีดความสามารถ
14. เสริมสร้างความเข้มแข็งขององค์การกำกับดูแลที่ดี

4. กระทรวงประสานงานสวัสดิการประชาชน

วิสัยทัศน์	ภารกิจ
<ul style="list-style-type: none"> • ประสานงานสวัสดิการประชาชนและพัฒนา เพื่อความสำเร็จรุ่งโรจน์ของอินโดนีเซียในปี พ.ศ. 2563	<ol style="list-style-type: none"> 1. ดำเนินการประสานงานและกำหนดนโยบายการวางแผนให้สอดคล้องกับการควบคุม และการกำกับดูแลองค์การให้ดำเนินการตามนโยบายสวัสดิการประชาชนและบรรเทาความยากจน 2. พัฒนาสวัสดิการสังคม 3. พัฒนาสาธารณสุขและคุณภาพสิ่งแวดล้อม 4. พัฒนาเพิ่มบทบาทและสวัสดิการของเด็ก 5. พัฒนาด้านการศึกษาและเครื่องมือของรัฐ เพื่อเยาวชนและการกีฬา

วิสัยทัศน์

ภารกิจ

6. พัฒนาด้านศาสนา วัฒนธรรม และ การท่องเที่ยว
7. ลดความยากจน
8. พัฒนาและปรับปรุงระบบสารสนเทศ การจัดส่ง การจัดหาเงินทุน สิ่งอำนวยความสะดวกและ โครงสร้างพื้นฐาน
9. ตั้งองค์การจัดทำโปรแกรมพิเศษ ของประธานาธิบดี และจัดทำ ยุทธศาสตร์การแก้ปัญหาทาง สวัสดิการของประชาชนและ ลดความยากจน

5. กระทรวงการศาสนา

วิสัยทัศน์

ภารกิจ

• เปิดการรับรู้ของชาวอินโดนีเซีย ที่เชื่อฟังศาสนา บทคำสอน ความ รู้ ความอิสระ และบังเกิดความ สำเร็จจากภายใน

1. การพัฒนาคุณภาพชีวิตทางศาสนา
2. การปรับปรุงคุณภาพของ ความ สัมคีทางศาสนา
3. การปรับปรุงคุณภาพของการศึกษา ทางศาสนาและวิทยาลัยศาสนา
4. การปรับปรุงคุณภาพของการแสวง บุญ

6. กระบวนการพลังงานและทรัพยากรธรรมชาติ

วิสัยทัศน์	ภารกิจ
<ul style="list-style-type: none"> ผู้กำหนดนโยบายและกฎเกณฑ์ได้ กลายมาเป็นผู้มีความสามารถในการ บริหารอุตสาหกรรมน้ำมันและแก๊ส ได้อย่างเป็นเลิศ	<ol style="list-style-type: none"> 1. เพิ่มความสามารถ ความเป็น มืออาชีพ และความสามัคคีของ ทรัพยากรมนุษย์ 2. เพิ่มความร่วมมือและการทำงาน ร่วมกันเป็นกลุ่ม 3. สร้างภาพลักษณ์ที่ดี และสิ่ง สิ่งแวดล้อมในการทำงานที่ สามารถดึงดูดบุคลากรให้มีใจรัก ในงานได้ 4. กำหนดนโยบายและกฎเกณฑ์ที่ เหมาะสม รวมถึงให้บริการที่เป็น เลิศด้านอุตสาหกรรมน้ำมันและ แก๊ส โดยมีการวางแผนเป้าหมายที่ดี

7. กระบวนการต่างประเทศ

วิสัยทัศน์	ภารกิจ
<ul style="list-style-type: none"> ใช้ภารกิจด้านการทูตทั้งหมด เพื่อเพิ่มผลประโยชน์ของชาติ	<ol style="list-style-type: none"> 1. ปรับปรุงความสัมพันธ์และความ ร่วมมือในด้านต่างๆ ระหว่าง อินโดนีเซียกับประเทศต่างๆ และความสัมพันธ์ภายในภูมิภาค เพื่อรักษาผลประโยชน์ของชาติ

2. เข้าไปมีบทบาทที่สำคัญมากขึ้น และแสดงความเป็นผู้นำในความร่วมมือภายในอาเซียน เข้าร่วมในกระบวนการก่อตั้งประชาคมอาเซียนปี พ.ศ.2558 ซึ่งก่อประโยชน์ให้แก่อินโดนีเซียด้วยการนำอิสรภาพ ความก้าวหน้า ความสามัคคี ความเป็นประชาธิปไตย ความปลอดภัย ความยุติธรรม และความเจริญรุ่งเรืองมาให้
3. เพิ่มความสัมพันธ์ทางการทูตกับประเทศต่างๆ ให้มากขึ้น เพื่อนำความปลอดภัย ความสงบสุขให้มากยิ่งขึ้น และนำอิสรภาพ ความก้าวหน้า ความยุติธรรม และความเจริญมาให้
4. ใช้การทูตระหว่างประเทศสร้างภาพลักษณ์อินโดนีเซียให้ดียิ่งขึ้น
5. ใช้การทูตให้เกิดประโยชน์สูงสุดด้วยการทำความตกลงร่วมกันในเรื่อง

- ข้อกฎหมายและสนธิสัญญาต่างๆ ระหว่างประเทศ โดยมีจุดมุ่งหมาย เพื่อพิทักษ์ผลประโยชน์ของชาติ
6. ให้การบริการที่ดียิ่งขึ้น รวดเร็ว สุขภาพ เรียบง่าย โปร่งใส และ เชื่อถือได้ในด้านพิธีการทูต กงสุล สิ่งอำนวยความสะดวกทางการ ทูต และการคุ้มครองชาว อินโดนีเซียและหน่วยงานด้าน กฎหมายของอินโดนีเซียใน ต่างประเทศ
  7. วางนโยบายต่างประเทศ เพื่อช่วย รักษาผลประโยชน์ของชาติไว้ได้
  8. ปรับปรุงการควบคุมภายใน กระทรวง เพื่อสร้างกลไกที่โปร่งใส และเป็นระบบภายในกระทรวง
  9. ปรับปรุงการบริหารกระทรวงให้ โปร่งใส เชื่อถือได้ และมีความเป็น มืออาชีพ เพื่อเอื้อแก่การดำเนิน นโยบายต่างประเทศให้ประสบ ผลสำเร็จ

8. กระทรวงยุติธรรมและสิทธิมนุษยชน

วิสัยทัศน์	ภารกิจ
<ul style="list-style-type: none"> ส่งเสริมกฎหมายและสิทธิมนุษยชนเพื่อบรรลุผลในการสนับสนุนความปลอดภัยทางสังคม ความเป็นเอกภาพ ความกลมกลืน ความสงบ ยุติธรรม และความเจริญรุ่งเรือง	<ol style="list-style-type: none"> วางแผนทางกฎหมาย สร้าง ปรับปรุง แก้ไขกฎหมาย และการบัญญัติกฎหมาย บังคับการใช้กฎหมาย การให้บริการทางด้านกฎหมาย และการบังคับใช้กฎหมาย เตรียมการให้คำแนะนำและพัฒนากฎหมาย ยกระดับและควบคุมการใช้กฎหมายอย่างจริงจัง ควบคุมดูแลการดำเนินการตามหน้าที่ของกฎหมาย ยกระดับและส่งเสริมประสิทธิภาพการหาเอกสาร และเครือข่ายข้อมูลกฎหมายนานาชาติ เพิ่มความตระหนักในการป้องกัน ส่งเสริม บังคับใช้ ร่วมมือยอมรับ และการนับถือเพื่อสิทธิมนุษยชน ดำเนินการวิจัยและพัฒนาด้านกฎหมายสิทธิมนุษยชน

วิสัยทัศน์	ภารกิจ
	<ol style="list-style-type: none"> 10. ปรับปรุงการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้เข้าใจกฎหมายที่เกี่ยวข้อง 11. ส่งเสริมและป้องกันทรัพย์สินทางปัญญา และงานด้านวัฒนธรรมที่มีผลต่อนวัตกรรมและความคิดสร้างสรรค์ 12. ปรับปรุงงานที่มีความเกี่ยวข้องกับโครงสร้างพื้นฐานทางกฎหมาย

9. กระทรวงป่าไม้

วิสัยทัศน์	ภารกิจ
<ul style="list-style-type: none"> • บริหารจัดการป่าไม้อย่างยั่งยืน เพื่อสวัสดิการทางสังคมที่เป็นธรรม 	<ol style="list-style-type: none"> 1. สร้างพื้นที่ป่าไม้ 2. ฟื้นฟูป่าและเพิ่มขีดความสามารถในการบริหารจัดการน้ำ 3. ป้องกันและควบคุมไฟป่า 4. อนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ 5. ฟื้นฟูการใช้ประโยชน์จากป่าไม้และอุตสาหกรรมป่าไม้ 6. พัฒนาชุมชนเพื่อประชาชนที่อาศัยอยู่รอบๆ ป่า

10. กระทรวงสาธารณสุข

วิสัยทัศน์	ภารกิจ
<p>• ดูแลสุขภาพชุมชนและ ส่วนบุคคลอย่างทั่วถึงและ เป็นธรรม</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. ให้การบริการด้านสาธารณสุข อย่างทั่วถึง เพื่อสร้างความเข้มแข็ง ให้แก่ชุมชน รวมถึงภาคเอกชน และภาคราชการ 2. ให้การป้องกันด้านสาธารณสุข เพื่อให้เกิดความมั่นใจในการได้รับ การดูแลอย่างทั่วถึง มีคุณภาพ เท่าเทียมกัน และเป็นธรรม 3. ให้ความมั่นใจในการใช้ประโยชน์ และกระจายทรัพยากรด้าน สาธารณสุข 4. สร้างธรรมาภิบาล

ยุทธศาสตร์

1. ปรับปรุงคุณภาพการให้บริการสุขภาพให้มีความเท่าเทียม สามารถเข้าถึงได้ รวมทั้งมีการส่งเสริมสุขภาพ และการป้องกันอย่างทั่วถึง
2. ปรับปรุงด้านการเงินของระบบสาธารณสุข เพื่อให้สามารถสร้างหลักประกันทางสังคมและสุขภาพในระดับชาติได้
3. ส่งเสริมให้เกิดการใช้และพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เพื่อให้มีการดูแลสุขภาพที่มีคุณภาพและเท่าเทียม

ยุทธศาสตร์

4. เพิ่มโอกาสให้ประชาชนสามารถเข้าถึงยาและเครื่องมือทางการแพทย์ รวมถึงมั่นใจว่าจะได้รับประโยชน์ ความปลอดภัยจากตัวยา เครื่องมือแพทย์ และอาหาร

5. ปรับปรุงการบริการสุขภาพให้มีความรับผิดชอบต่อ โปร่งใส มีประสิทธิภาพและประสิทธิภาพ เพื่อส่งเสริมให้เกิดการกระจายความรับผิดชอบด้านสาธารณสุข

11. กระบวนการคลัง

วิสัยทัศน์	ภารกิจ
<ul style="list-style-type: none"> • เป็นผู้บริหารการเงินของแผ่นดินที่ได้รับความไว้วางใจและเชื่อถือในระดับภูมิภาค เพื่อให้อินโดนีเซียมีความเจริญรุ่งเรืองเป็นประชาธิปไตย และมีความเสมอภาค	<ol style="list-style-type: none"> 1. สร้างองค์การบริหารจัดการภาครัฐตามความต้องการสาธารณะ 2. สร้างทรัพยากรมนุษย์ให้รู้จักหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย มีความเป็นมืออาชีพ ความซื่อสัตย์ และความรับผิดชอบต่อ 3. พัฒนาการจัดการบริหารการเงินให้สอดคล้องกับความต้องการของประชาชน 4. พัฒนาเทคโนโลยีด้านข้อมูลการเงินให้ทันสมัยเทียบเท่าโครงสร้างพื้นฐานด้านกลยุทธ์อื่นๆ

12. กระทรวงกลาโหม

วิสัยทัศน์

ภารกิจ

=ไม่พบข้อมูล =

13. กระทรวงอุตสาหกรรม

วิสัยทัศน์

ภารกิจ

• สร้างความมั่นคงและความสามารถในการแข่งขันอย่างยั่งยืนแก่อุตสาหกรรมการผลิต เพื่อเป็นฐานพัฒนาอุตสาหกรรมชั้นนำในอนาคต

1. ปรับปรุงการเพิ่มมูลค่าแก่วัตถุดิบอุตสาหกรรม
2. ปรับปรุงการนำสินค้าเข้าสู่ตลาดในประเทศและต่างประเทศ
3. ปรับปรุงการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคบริการ
4. ส่งเสริมความสามารถด้านเทคโนโลยีอุตสาหกรรม
5. ส่งเสริมโครงสร้างอุตสาหกรรมให้มีความมั่นคง
6. เพิ่มการพัฒนาอุตสาหกรรมนอกเกาะชวา
7. เพิ่มบทบาทวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในการเพิ่มผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP)

14. กระทรวงสังคมสงเคราะห์

วิสัยทัศน์	ภารกิจ
<ul style="list-style-type: none"> มองเห็นความเป็นจริงของสังคม และสวัสดิการสังคม	<ol style="list-style-type: none"> ปรับปรุงความสามารถในการเข้าถึงการป้องกันทางสังคม เพื่อให้ได้รับการปฏิบัติตามความต้องการขั้นพื้นฐาน การบริการทางสังคม การใช้สิทธิทางสังคม และการประกันต่างๆ เพื่อแก้ปัญหาด้านสวัสดิการสังคม พัฒนาความมั่นคงทางสังคมและการป้องกัน เพื่อแก้ปัญหาด้านสวัสดิการสังคม เพิ่มความเชี่ยวชาญการป้องกันสังคมในรูปแบบของความช่วยเหลือสังคม การฟื้นฟู การใช้อำนาจ และความปลอดภัย เป็นวิธีการลดความยากจน ยกระดับความชำนาญในการป้องกันของการบริการสังคม การฟื้นฟู การใช้อำนาจในหน้าที่ ความปลอดภัย และการลดความยากจน

วิสัยทัศน์

ภารกิจ

5. เพิ่มและรักษาคุณค่าของความกล้าหาญ งานบุกเบิก ความสมานฉันท์ของสังคม และเพื่อความยั่งยืนของชุมชนให้ดีเท่าๆ กับบทบาทหน้าที่ของการสังคมสงเคราะห์ในสถานที่ผู้คนมาพบปะกัน
6. เพิ่มความโปร่งใสและยอมรับผิดชอบในการดำเนินการของสวัสดิการสังคม

15. กระทรวงแรงงานและการอพยพย้ายถิ่น

วิสัยทัศน์

ภารกิจ

• สร้างแรงงานและชุมชนผู้ย้ายถิ่นพำนักให้มีความสามารถในการผลิต แข่งขัน และมีฐานะทางเศรษฐกิจที่ดีขึ้น

1. เพิ่มโอกาสในการทำงาน พัฒนาคุณภาพแรงงาน การบริการทดแทน ข้อมูลตลาดแรงงานที่มีประสิทธิภาพ และงานตลาดแรงงาน
2. พัฒนาปรับปรุงความสัมพันธ์ของอุตสาหกรรม และความมั่นคงของแรงงานและชุมชนผู้ย้ายถิ่น

วิสัยทัศน์	ภารกิจ
	<ol style="list-style-type: none"> 3. เพิ่มทักษะแรงงานให้มีขีดความสามารถในการแข่งขัน การผลิต และชุมชนผู้ย้ายถิ่น 4. ปรับปรุงการตรวจสอบแรงงาน 5. เร่งการพัฒนาภูมิภาคอย่างสมดุล 6. การประยุกต์ให้องค์การมีความยั่งยืน มีการร่วมมืออย่างมีประสิทธิภาพ ด้วยหลักธรรมาภิบาล ซึ่งสนับสนุนการวิจัยที่มี ประสิทธิภาพ การพัฒนาและการบริหารจัดการข้อมูลข่าวสาร

16. กระทรวงมหาดไทย

วิสัยทัศน์	ภารกิจ
<ul style="list-style-type: none"> • ดำเนินงานระบบการเมือง ประชาธิปไตย การกระจายอำนาจ การปกครอง การพัฒนาภูมิภาค อย่างยั่งยืน โดยให้สังคมมีส่วนร่วม ทั้งการประเมินและการสนับสนุน โดยกลไกทรัพยากรของรัฐที่เชี่ยวชาญและมีความมีเอกภาพใน สาธารณรัฐอินโดนีเซีย 	<ol style="list-style-type: none"> 1. เสริมสร้างความสมบูรณ์โดยการ สร้างระบบการเมืองภายในประเทศ เพื่อให้เกิดประชาธิปไตย 2. สร้างองค์การเพื่อภารกิจของการ บริหารราชการ 3. สร้างประสิทธิภาพและประสิทธิผล ในการดำเนินงานกระจายอำนาจ ของรัฐบาล

17. กระทรวงการเดินเรือและกิจการการประมง

วิสัยทัศน์	ภารกิจ
<ul style="list-style-type: none"> พัฒนาการคมนาคมทางทะเลและการประมงให้มีความสามารถในการแข่งขันและยั่งยืน เพื่อผลประโยชน์ของประชาชน	<ol style="list-style-type: none"> ใช้ทรัพยากรทางทะเลและการประมงให้เกิดประโยชน์สูงสุด และรักษาคุณภาพทรัพยากรเหล่านี้ เพิ่มมูลค่าผลิตภัณฑ์ทางทะเลและการประมงให้มีความสามารถในการแข่งขัน

18. กระทรวงการท่องเที่ยวและเศรษฐกิจสร้างสรรค์

วิสัยทัศน์	ภารกิจ
<ul style="list-style-type: none"> กำหนดทิศทางการท่องเที่ยวของชาติ เพื่อเป็นเอกภาพความหลากหลายทางวัฒนธรรมของประเทศ รวมไปถึงสวัสดิการของประชาชนและความร่วมมือระหว่างประเทศ	<ol style="list-style-type: none"> อนุรักษ์และพัฒนาวัฒนธรรมบนพื้นฐานคุณค่าทางวัฒนธรรม ส่งเสริมพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวเพื่อให้ได้เปรียบในการแข่งขัน พัฒนาวัฒนธรรมและแหล่งทรัพยากรที่ส่งเสริมการท่องเที่ยว พัฒนาให้มีความโปร่งใสและความรับผิดชอบต่อสังคม

19. กระทรวงการสื่อสารและสารสนเทศ

วิสัยทัศน์	ภารกิจ
<ul style="list-style-type: none"> พัฒนาระบบการสื่อสารและสารสนเทศที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลภายใต้กรอบของสาธารณรัฐอินโดนีเซียที่ไม่สามารถแบ่งแยกได้	<ol style="list-style-type: none"> เพิ่มขีดความสามารถในการให้บริการข้อมูลและเพิ่มศักยภาพเพื่อชุมชนในระบอบสังคมนิยมที่มีความศิวิไลซ์ด้านข้อมูลข่าวสาร เพิ่มการควบคุมดูแลโครงสร้างพื้นฐาน การสื่อสาร และระบบสารสนเทศ เพื่อให้ชุมชนได้เข้าถึงข้อมูลและลดช่องว่างการรับข้อมูลข่าวสาร กระตุ้นให้เกิดการใช้งานที่เพิ่มขึ้นและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารส่งรับ และจัดเก็บข้อมูลจากอุปกรณ์ระยะไกล เพื่อเพิ่มมูลค่าการให้บริการ และการประยุกต์ใช้ในอุตสาหกรรม พัฒนามาตรฐานการปฏิบัติงานและการให้ใบรับรอง เพื่อสร้างบรรยากาศทางธุรกิจที่เอื้อต่อการสร้างสรรค์ในภาคอุตสาหกรรมการสื่อสารและสารสนเทศ เพิ่มความร่วมมือ ความเป็นหุ้น

- ส่วนสถาบันต่างๆ ของรัฐบาลด้านการสื่อสารและสารสนเทศ และสังคม
6. เพิ่มบทบาทของสื่อมวลชนในการปรับปรุงข้อมูลตามระเบียบที่มีจริยธรรมและความรับผิดชอบ และจัดเตรียมมูลค่าเพิ่มเพื่อสร้างชาติ
  7. ปรับปรุงคุณภาพการวิจัยและพัฒนา เพื่อสร้างการพึ่งพาตนเองและการแข่งขันด้านการสื่อสารและสารสนเทศ
  8. เพิ่มขีดความสามารถของทรัพยากรบุคคลด้านการสื่อสารและสารสนเทศ เพื่อปรับปรุงความรู้และความเป็นมืออาชีพ
  9. เพิ่มความมีส่วนร่วมของอินโดนีเซียในเวทีต่างประเทศด้านการสื่อสารและสารสนเทศ อีกทั้งยกระดับความคิดเชิงบวกของระดับชาติและระดับรัฐ
  10. ปรับปรุงคุณภาพของการควบคุมดูแล เพื่อให้ระบบธรรมาภิบาลประสบผลสำเร็จ

20. กระทรวงโยธาธิการ

วิสัยทัศน์	ภารกิจ
<ul style="list-style-type: none"> • เพิ่มสิ่งก่อสร้างสาธารณะและโครงสร้างพื้นฐาน เพื่อสร้างความเจริญรุ่งเรืองในปี 2568	<ol style="list-style-type: none"> 1. นำภาพแผนผังการพัฒนาที่อ้างอิงมิติทางพื้นที่ (Spatial Dimension) ของประเทศและภูมิภาค และการบูรณาการโครงสร้างพื้นฐานเพื่อให้เกิดกรอบการพัฒนาที่ยั่งยืน 2. บริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและการรักษาไว้ซึ่งทรัพยากรเหล่านี้ โดยให้มีการพัฒนาการใช้และการดำรงรักษาทรัพยากรธรรมชาติ เพื่อลดความเสี่ยงในการทำลายแหล่งน้ำต่างๆ 3. การเพิ่มพื้นที่การเข้าถึงเพื่อสนับสนุนการขยายตัวทางเศรษฐกิจ และการปรับปรุงสภาพความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นของชุมชน โดยการจัดทำเครือข่าย บูรณาการการตัดถนนแต่ละสาย 4. ปรับปรุงสภาพโดยรอบของพื้นที่บริเวณใกล้เคียง โดยปรับปรุงและ

- บูรณาการโครงสร้างพื้นฐานให้มีความน่าเชื่อถือและยั่งยืน
- ส่งเสริมอุตสาหกรรมก่อสร้างให้มีความสามารถในการแข่งขัน เพื่อมั่นใจได้ว่าธุรกิจก่อสร้างจะมีการบริหารจัดการที่ดี และไม่กระทำผิดกฎหมาย เพื่อให้สามารถเจริญเติบโตได้อย่างต่อเนื่อง
  - จัดให้มีการวิจัยและพัฒนา การใช้ประโยชน์จากวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เพื่อปรับเป็นมาตรฐานแนวทางปฏิบัติ คู่มือ หรือเกณฑ์ เพื่อการสนับสนุนการวางโครงสร้างพื้นฐาน
  - สนับสนุนให้มีนวัตกรรมที่บูรณาการการบริหารทรัพยากร เพื่อให้เป็นไปตามหลักธรรมาภิบาล
  - ลดการทุจริตคอร์รัปชันในกระทรวง เพื่อปรับปรุงคุณภาพการตรวจสอบ และการทำงานอย่างมืออาชีพ

21. กระทรวงคมนาคม

วิสัยทัศน์	ภารกิจ
<ul style="list-style-type: none"> สร้างบุคลากรให้มีความสามารถด้านการขนส่งทางบกทั่วภูมิภาคในประเทศอินโดนีเซียภายในปี 2014	<ol style="list-style-type: none"> ส่งเสริมความสำเร็จในการกำหนดมาตรฐานและการรับรองของอาจารย์ สื่อการเรียนการสอน สิ่งอำนวยความสะดวก โครงสร้างพื้นฐาน และการบริหารจัดการด้านการฝึกอบรม ส่งเสริมและสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเดินทางไปศึกษาและฝึกอบรม ดำเนินการสร้างเส้นทางเชื่อมโยงการสื่อสารให้มีความสัมพันธ์กับการฝึกอบรมพื้นฐานที่ทำต่อเนื่องกับสถาบันต่างๆ ที่เป็นศูนย์กลางการขนส่งสาธารณะในส่วนภูมิภาค จัดเตรียมการให้บริการด้านการศึกษาและการฝึกอบรมที่มีคุณภาพสูง มีความเท่าเทียม ราคาไม่สูง และมุ่งเน้นด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เพื่อที่จะเข้าถึงสภาพแวดล้อมในระดับภูมิภาคและระดับชาติ

22. กระทรวงการศึกษาและวัฒนธรรม

วิสัยทัศน์	ภารกิจ
<ul style="list-style-type: none"> • สร้างความเป็นเลิศด้านการศึกษาและวัฒนธรรม รวมทั้งสร้างประชาชนที่ฉลาด และมีบุคลิกภาพที่ดี	<ol style="list-style-type: none"> 1. ยกกระดับความสามารถในการเข้าถึงการศึกษาและวัฒนธรรม 2. ขยายความสามารถการได้รับการบริการด้านการศึกษาและวัฒนธรรม 3. ปรับปรุงคุณภาพด้านการบริการการศึกษาและวัฒนธรรม 4. สร้างความเท่าเทียมกันในการเข้ารับการศึกษาและวัฒนธรรมอย่างแพร่หลาย 5. สร้างความยั่งยืนและส่งเสริมความแข็งแกร่งด้านภาษาและวัฒนธรรมของอินโดนีเซีย

23. กระทรวงเกษตร

วิสัยทัศน์	ภารกิจ
<ul style="list-style-type: none"> • สร้างการเกษตรอุตสาหกรรมขั้นสูงบนความยั่งยืนของทรัพยากรท้องถิ่น สร้างมูลค่าเพิ่ม และสร้างสวัสดิการแก่เกษตรกร	<ol style="list-style-type: none"> 1. สร้างระบบที่มีประสิทธิภาพ เพื่อการเกษตรที่ยั่งยืนบนฐานทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ทรัพยากรท้องถิ่น และวิสัยทัศน์ของ

วิสัยทัศน์	ภารกิจ
	<p>สิ่งแวดลอมเข้าถึงระบบธุรกิจ การเกษตร</p> <ol style="list-style-type: none"> 2. สร้างความสมดุลในระบบเกษตร ธรรมชาติ เกษตรที่สามารถสร้าง ความยั่งยืนให้ผลิตภัณฑ์เกษตร และ ยกกระดับผลิตภัณฑ์ให้มีพลัง เสริมสร้างด้านอาหาร 3. ปรับปรุงกระบวนการผลิตให้สด สะอาดและปลอดภัย ถูกอนามัย และทั้งหมดต้องเป็นฮาลาล 4. ปรับปรุงผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม ตั้งแต่วัตถุดิบต่างๆ

24. กระบวนการวิจัยและเทคโนโลยี

วิสัยทัศน์	ภารกิจ
<ul style="list-style-type: none"> • ใช้วิทยาศาสตร์เป็นเครื่องมือ สำคัญในการปรับปรุงอารยธรรม ความสบายอย่างต่อเนื่อง 	<ol style="list-style-type: none"> 1. ใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเป็น รากฐานของนโยบายการพัฒนาชาติ ที่ยั่งยืน 2. วางรากฐานการพัฒนาที่มีจรรยา- บรรณ

วิสัยทัศน์

ภารกิจ

- ส่งเสริมความสามารถของชาติในด้านความคิดริเริ่ม เพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขันระดับสากล
- ส่งเสริมให้หน่วยงาน องค์กรต่างๆ พัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
- สร้างทรัพยากรมนุษย์ เครื่องอำนวยความสะดวก โครงสร้างพื้นฐาน และสถาบันวิทยาศาสตร์ที่มีคุณภาพในการแข่งขัน
- สร้างอินโดนีเซียให้เป็นสังคมผู้มีความรู้และฉลาด มีความคิดสร้างสรรค์ในสังคมบนฐานความรู้

25. กระทรวงสหกรณ์เพื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

วิสัยทัศน์

ภารกิจ

• สร้างความน่าเชื่อถือและประสิทธิภาพในการสร้างสหกรณ์และกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมให้เข้มแข็ง เพื่อเพิ่มความสามารถในการผลิต การแข่งขัน และการพึ่งพาตนเอง

- ส่งเสริมการเติบโตและการพัฒนา 70,000 ผู้ประกอบการที่มีคุณสมบัติตามเงื่อนไขที่ได้รับการสนับสนุน และอีก 6 ล้านผู้ประกอบการ SMEs ใหม่

วิสัยทัศน์	ภารกิจ
	<ol style="list-style-type: none"> 2. สร้างเงื่อนไขและสภาพแวดล้อมทางธุรกิจที่เอื้อต่อการพัฒนาสหกรณ์และกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมให้ก้าวหน้าในทุกๆ ระดับ 3. เพื่อเพิ่มความสามารถในการผลิตแข่งขัน และพึ่งพาตนเองทั้งตลาดภายในประเทศและต่างประเทศ 4. พัฒนาชุมชนและกิจการต่างๆ ให้สามารถร่วมงาน และมีส่วนร่วมในการพัฒนาสหกรณ์และกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมให้เข้มแข็ง 5. ให้การบริการประชาชนที่มีคุณภาพ รวดเร็ว กระจับ โปร่งใส และน่าเชื่อถือ

26. กระทรวงสิ่งแวดล้อม

วิสัยทัศน์	ภารกิจ
<ul style="list-style-type: none"> • เน้นการสร้างเศรษฐกิจที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม เพื่อเข้าไปมี 	<ol style="list-style-type: none"> 1. วางนโยบายการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสร้างสิ่งแวดล้อมองค์

วิสัยทัศน์

บทบาทในการพัฒนาที่ยั่งยืนด้วยเศรษฐกิจที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

ภารกิจ

1. ร่วมที่เอื้อต่อการสร้างเศรษฐกิจที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน
2. นำเศรษฐศาสตร์และนิเทศวิทยามารวมเข้าด้วยกัน และสังเคราะห์เพื่อให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืน
3. ป้องกันความเสียหายและควบคุมมลพิษที่จะเกิดกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
4. สร้างธรรมาภิบาลและพัฒนาความสามารถของหน่วยงานต่างๆ ในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมแบบองค์รวม

27. กระทรวงส่งเสริมสิทธิสตรีและคุ้มครองเยาวชน

วิสัยทัศน์

- สร้างความเสมอภาคระหว่างเพศ และพิทักษ์สิทธิเด็ก

ภารกิจ

- พัฒนาความเป็นอยู่และคุณภาพชีวิตสตรีและเด็ก

28. กระทรวงการปฏิรูปการบริหารและการปฏิรูประบอบราชการ

วิสัยทัศน์	ภารกิจ
<ul style="list-style-type: none"> • มีความเป็นมืออาชีพที่เชื่อถือได้ และมีคุณธรรมบนพื้นฐานธรรมาภิบาล	<ol style="list-style-type: none"> 1. ปรับปรุงประสิทธิภาพและประสิทธิผลการใช้ประโยชน์จากกลไกการประสานงาน 2. การปรับปรุงคุณภาพการบริการสาธารณะ 3. ปรับปรุงหน้าที่ความรับผิดชอบในการปฏิบัติงาน 4. ปรับปรุง กำกับ ดูแลการประสานงาน 5. จัดตั้งสถาบันให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล 6. ปรับปรุงประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการจัดการ 7. เพิ่มความเป็นมืออาชีพในการบริหารทรัพยากรมนุษย์ 8. ปรับปรุงประสิทธิภาพกลไกการทำงานของกระทรวง

29. กระทรวงการพัฒนาส่วนภูมิภาค

วิสัยทัศน์

• เนื่องจากยังมีพื้นที่จำนวนมากที่ยังไม่ได้รับการพัฒนา กระทรวงฯ จึงมีวิสัยทัศน์ที่จะพัฒนาภาคชนบทด้วยการพัฒนาพื้นที่ห่างไกลความเจริญให้เป็นพื้นที่ที่มีความเจริญก้าวหน้าและทัดเทียมกับพื้นที่อื่นๆ ในอินโดนีเซีย

ภารกิจ

1. ใช้ทรัพยากรมนุษย์และหน่วยงานท้องถิ่น เพื่อพัฒนาเศรษฐกิจในท้องถิ่นนั้นๆ โดยให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมดมีส่วนร่วมในการพัฒนา
2. สร้างความเข้มแข็งแก่ชุมชนด้วยการทำให้ผู้คนได้มีโอกาสเข้าถึงการศึกษาและบริการสาธารณสุขมากยิ่งขึ้น
3. สร้างงานและเพิ่มโอกาสในการร่วมทุน เข้าถึงเทคโนโลยี ตลาด และข้อมูลข่าวสาร
4. พัฒนาความสามารถของหน่วยงานต่างๆ ในรัฐบาลท้องถิ่นและชุมชนพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก การติดต่อสื่อสาร การคมนาคมเพื่อให้พื้นที่ห่างไกลความเจริญสามารถติดต่อกับพื้นที่อื่นๆ ได้

วิสัยทัศน์	ภารกิจ
	5. เร่งฟื้นฟู บรรเทาพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบจากภัยธรรมชาติ และมีความขัดแย้ง

30. กระทรวงการวางแผนพัฒนาแห่งชาติ

วิสัยทัศน์	ภารกิจ
<ul style="list-style-type: none"> วางแผนพัฒนาแห่งชาติให้มีประสิทธิภาพ มีความน่าเชื่อถือ และสามารถกำหนดทิศทางได้ 	<ol style="list-style-type: none"> ดำเนินแผนพัฒนาแห่งชาติอย่างมีคุณภาพ ประเมินประสิทธิภาพและตรวจสอบผลการปฏิบัติงานตามแผนพัฒนาแห่งชาติและประเมินผลของนโยบายคุณภาพที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการพัฒนา เพื่อนำเป็นข้อมูลในการวางแผนกระบวนการต่อไป หรือ กำหนดนโยบายการพัฒนาในภาคสนามต่างๆ ดำเนินการประสานงานต่างๆ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพการดำเนินงานของแต่ละกระทรวง

31. กระทรวงรัฐวิสาหกิจ

วิสัยทัศน์	ภารกิจ
<ul style="list-style-type: none"> จัดการรัฐวิสาหกิจอย่างเหมาะสมแบบมีอาชีพและเพิ่มมูลค่ารัฐวิสาหกิจ	<ol style="list-style-type: none"> เพิ่มความสามารถการแข่งขันของรัฐวิสาหกิจในระดับชาติ ระดับภูมิภาค และระดับนานาชาติ สร้างองค์การที่ทันสมัย มีธรรมาภิบาล เพิ่มการขยายตัวของเศรษฐกิจแห่งชาติด้วยรัฐวิสาหกิจ

32. กระทรวงการเคหะ

วิสัยทัศน์	ภารกิจ
<ul style="list-style-type: none"> ทุกๆ คนในครอบครัวอาศัยอยู่บ้านที่มีความคุ้มค่าในอินโดนีเซีย	<ol style="list-style-type: none"> ช่วยเพิ่มแนวโน้มที่เอื้อในการอยู่อาศัยและพัฒนาถิ่นฐาน เพิ่มอำนาจในชุมชน สถาบัน และกฎระเบียบที่อยู่อาศัย เพิ่มประสิทธิภาพการก่อสร้างและพัฒนาารูปแบบที่อยู่อาศัย ปรับปรุงบ้านที่ต้องการปรับปรุงสภาพแวดล้อมในที่อยู่อาศัย และปรับปรุงคุณภาพของบ้านและชุมชนที่อยู่อาศัย

33. กระทรวงเยาวชนและการกีฬา

วิสัยทัศน์	ภารกิจ
<ul style="list-style-type: none"> ส่งเสริมให้เยาวชนมีความสามารถในการแข่งขัน และสามารถด้านกีฬา	<ol style="list-style-type: none"> เพิ่มศักยภาพเยาวชนให้รู้จักมีเจตน์ถึงสังคม ตระหนักถึงศักยภาพตนเอง ศักยภาพการเรียนรู้ วิทยาศาสตร์ การมีความเชื่อมั่น ความคิดสร้างสรรค์ และการทำงานในองค์กร เพื่อกระตุ้นให้เยาวชนมีส่วนร่วม แสดงความเป็นผู้นำและเพิ่มผลผลิต เพื่อพัฒนาตนเอง ชุมชน และประเทศชาติ ส่งเสริมศักยภาพและความสามารถในการแข่งขันของเยาวชน สร้างเยาวชนให้มีใจรัก มุ่งมั่น มีจิตอาสา มีความรับผิดชอบ มีความกล้าหาญ มีความกล้าคิดกล้าวิจารณ์ มีอุดมการณ์ มีความคิดริเริ่ม ความคิดก้าวหน้า ความกระตือรือร้น ความเป็นนักพัฒนา และคิดถึงอนาคต โดยรักษารากเหง้าวัฒนธรรมอินโดนีเซีย เพื่อพัฒนาการศึกษา ความเป็นผู้

ประกอบการ ความเป็นผู้นำ ความ
คิดริเริ่ม และจิตอาสาเยาวชน เพื่อ
สร้างเยาวชน

ให้เป็นผู้นำที่ดีในอนาคต

3. พัฒนาอุตสาหกรรมการศึกษาเพื่อส่งเสริมการศึกษาในครอบครัว สถานศึกษา และสาธารณชน เพื่อให้ผู้คนมีใจรักกีฬา และสร้างสุขภาพอนามัยที่แข็งแรง มีความสุข และความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้คนในสังคม
4. ส่งเสริมศักยภาพของนักกีฬาเยาวชน และนักกีฬาระดับชาติเพื่อให้มีความสามารถในการแข่งกีฬาระดับภูมิภาคและสากล ใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และกีฬาสมัยใหม่อย่างเป็นระบบและยั่งยืน เพื่อพัฒนานักกีฬาที่มีพรสวรรค์ และพัฒนาคุณภาพโค้ชกีฬาในระดับสากล

34. กระบวนการค้า

วิสัยทัศน์	ภารกิจ
=ไม่พบข้อมูล =	

5.2 หน่วยงานหลักที่รับผิดชอบงานที่เกี่ยวกับ ASEAN

คณะกรรมการดำเนินงานแผน MP3EI ประกอบด้วย ทีมดำเนินแผนงาน ทีมปฏิบัติการ และทีมเลขา

1. ทีมดำเนินแผนงาน ประกอบด้วย รัฐมนตรี ประธานหน่วยงานต่างๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับคณะรัฐมนตรี และหน่วยงานตัวแทน ทีมดำเนินแผนงานมีหน้าที่ให้คำชี้แนะทั่วไป อนุมัติมติต่างๆ เกี่ยวกับยุทธศาสตร์การดำเนินงาน และแก้ไขปัญหาต่างๆ เกี่ยวกับยุทธศาสตร์ ซึ่งอาจเกิดขึ้นระหว่างการดำเนินแผนงาน MP3EI

2. ทีมปฏิบัติการ ประกอบด้วย ข้าราชการระดับ 1 และข้าราชการที่สำคัญจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ผู้มีส่วนในการดำเนินตามแผนงาน MP3EI ทีมปฏิบัติการมีหน้าที่ประสานงานในการดำเนินโครงการลงทุนและสร้างโครงสร้างพื้นฐาน ทีมปฏิบัติงานจะร่วมมือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง มีหน้าที่แก้ปัญหาระหว่างกระทรวงต่างๆ และสร้างความมั่นใจว่ารัฐบาลจะสนับสนุนการดำเนินงานตามแผน MP3EI

3. ทีมเลขา เป็นทีมส่งเสริม MP3EI ซึ่งทำงานเต็มเวลาและด้วยใจทุ่มเท มีหน้าที่พัฒนาระบบการตรวจตราและประสานงาน เพื่อให้การ

ดำเนินงานตามแผน MP3EI มีความคืบหน้า ทีมเลขาจะสนับสนุนทีม
ดำเนินแผนงาน และทีมปฏิบัติการอย่างเข้มแข็ง ด้วยการให้การวิเคราะห์
ที่ชัดเจนและข้อเสนอทางเทคนิค เพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดจากการตรวจตรา
ในแต่ละวัน

6

ระบบการพัฒนาข้าราชการ

6.1 ภาพรวมของการพัฒนาข้าราชการ

การบริหารทรัพยากรมนุษย์ในภาครัฐ

ประเทศอินโดนีเซียมีจำนวนข้าราชการประมาณ 3.74 ล้านคน หรือร้อยละ 1.7 ของจำนวนประชากรในปี 2005 ตัวเลขเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงปริมาณที่ลดลงจากปี 2517 (ค.ศ. 1974) โดยในช่วงหลายปีที่ผ่านมา มีอัตราส่วนประมาณร้อยละ 2.1 ของประชากร จำนวนข้าราชการพลเรือนที่ได้รับมอบอำนาจให้อยู่ในระดับภูมิภาคมากกว่าข้าราชการส่วนกลาง ทั้งนี้มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของรัฐบาลในการให้บริการที่มีคุณภาพดียิ่งขึ้นแก่ประชาชน เช่นเดียวกับภาครัฐที่ได้เคลื่อนย้ายตนเองให้ใกล้ชิดกับสังคม ซึ่งแท้จริงแล้ววัตถุประสงค์ที่สำคัญของการปฏิรูประบบราชการโดยส่วนใหญ่ของประเทศต่างๆ ในเอเชีย คือ การปรับปรุงบริการให้แก่ประชาชน

หน่วยงาน ก.พ. ของอินโดนีเซีย (The National Civil Service Agency) มีข้อมูลเกี่ยวกับข้าราชการกับระดับการศึกษาพบว่า ข้าราชการส่วนใหญ่จบมัธยมปลายร้อยละ 35.77 ในขณะที่จบปริญญาตรี โท และ เอก อยู่ที่ร้อยละ 32.24 ส่วนที่จบระดับประถมศึกษาประมาณร้อยละ 2.34 และระดับมัธยมต้นร้อยละ 3.17 โดยมีรายละเอียดดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 ระดับการศึกษาของข้าราชการในประเทศอินโดนีเซีย

หมายเลข	ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ (%)
1	ประถมศึกษา	110.816	2.34
2	มัธยมต้น	150.353	3.17
3	มัธยมปลาย	1,693.115	35.77
4	Diploma 1	82.305	1.73
5	Diploma 2	710.104	15.04
6	Diploma 3	477.586	9.45
7	Diploma 4	11.729	0.24
8	ปริญญาตรี	1,423.238	30.07
9	ปริญญาโท	93.512	1.97
10	ปริญญาเอก	9.714	0.20
	ทั้งหมด	4,732.472	100.00

ที่มา: The National Civil Service Agency, Website 2010

ข้าราชการเองยังสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ ข้าราชการของรัฐบาลกลาง และข้าราชการของรัฐบาลท้องถิ่น^[28] จากข้อมูลของหน่วยงานข้าราชการแห่งชาติ (Badan Kepegawaian Negara: BKN) ที่ทำหน้าที่ดูแลเรื่องการบริหารข้าราชการประเทศอินโดนีเซีย โดยข้อมูลปี พ.ศ. 2553 (ค.ศ. 2010) ข้าราชการทั้งหมดของประเทศอินโดนีเซีย มีจำนวนทั้งสิ้น 4,732,472 คน

โดยในมุลำดับชั้นของข้าราชการในประเทศอินโดนีเซีย สามารถแบ่งออกเป็น 4 ระดับ คือ ระดับ I, II, III, และ IV โดยที่ข้าราชการระดับ I นั้นจะเป็นระดับต่ำที่สุด ในขณะที่ระดับที่ IV เป็นระดับสูงที่สุด (Dewi & Winarsih, 2011: 6) โดยข้าราชการส่วนใหญ่จะอยู่ที่ระดับ III คิดเป็นร้อยละ 47.43 ของข้าราชการทั้งหมด รองลงมาเป็น ระดับ II, IV, และ I ตามลำดับ ดังแสดงให้เห็นในตารางสัดส่วนของข้าราชการแบ่งตามระดับปี พ.ศ. 2553 (ค.ศ. 2010)

ตารางที่ 7 สัดส่วนของพนักงานข้าราชการแบ่งตามระดับปี พ.ศ. 2553

ลำดับ	ระดับชั้น	จำนวน	ร้อยละ (%)
1	ระดับ I	124,445	2.65
2	ระดับ II	1,458,055	30.81
3	ระดับ III	2,244,785	47.43
4	ระดับ IV	904,187	19.11
	รวม	4,732,472	100.00

ที่มา: The National Civil Service Agency website, 2010 อ้างถึงใน Dewi & Winarsih, 2011: 6

การสรรหาและการคัดเลือก

เมื่อมีการกระจายอำนาจ ดังนั้น การสรรหาและคัดเลือกจึงไม่ใช่หน้าที่ของหน่วยงานกลาง แต่เป็นภาครัฐในแต่ละจังหวัดที่จะสามารถสรรหาและคัดเลือกบุคลากรเองได้ โดยขั้นตอนการสมัครประกอบด้วย ใบสมัคร และการสอบ เพื่อดูว่าเหมาะสมกับงานหรือไม่ โดยการสอบจะสอบเกี่ยวกับงานบริหารจัดการภาครัฐ เช่น ภาษาอินโดนีเซีย ปรัชญา ภาครัฐ ประวัติศาสตร์ นโยบายรัฐ ซึ่งจะไม่ค่อยมีข้อสอบที่เกี่ยวกับทักษะความถนัดในการทำงาน เมื่อสอบผ่านข้อเขียน ผู้สมัครจะต้องทดลองงานประมาณ 1 หรือ 2 ปี และเมื่อผ่านการทดลองงาน จึงจะได้เข้าเป็นบุคลากรของรัฐ

การจ่ายค่าตอบแทน

การจ่ายค่าตอบแทนในภาครัฐจะจ่ายน้อยกว่าภาคเอกชน ซึ่งภาคเอกชนจะจ่ายให้มากกว่า 3-4 เท่า ต่อมาในปี 2549-2550 (ค.ศ. 2006-2007) ภาครัฐพยายามจ่ายเงินเดือนเพิ่มขึ้น เพื่อไม่ให้คนไหลออกจากระบบ โดยสูงขึ้นอีกร้อยละ 15 ค่าตอบแทนที่ภาครัฐจ่ายประกอบด้วย เงินเดือน เบี้ยเลี้ยง ค่าเดินทาง ค่าที่พัก โดยการจ่ายค่าตอบแทนรายได้ เรียกว่า “Combination Scale System” หมายถึง การผสมผสานการจ่ายค่าตอบแทน ซึ่งจะรวมค่าเบี้ยเลี้ยง (Allowance) ซึ่งอาจจ่ายในรูปแบบเงินสงเคราะห์ครอบครัว (Family Allowances) เงินพิเศษตามโครงสร้าง (Structural Allowance) และเงินพิเศษ (Special Allowance)

ข้าราชการพลเรือนได้ถูกแบ่งออกเป็น 4 ระดับ จาก 1 (ระดับล่างสุด) ถึง 4 (ระดับสูงสุด) แต่ละระดับประกอบด้วย ระดับขั้นเงินเดือนพื้นฐาน โดยระดับที่ 1-3 แบ่งออกเป็น 4 ขั้น (a, b, c และ d) ส่วนในระดับที่ 4 ประกอบด้วย 5 ขั้น (a,b,c, d และ e) จากระดับ 1 ถึง 4 รวมทั้งสิ้น 17 ขั้น ซึ่งตำแหน่งข้าราชการแต่ละคนขั้นขึ้นขึ้นอยู่กับวุฒิการศึกษา และระดับอาวุโส โดยระดับ 1-3 ต้องมีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาของมหาวิทยาลัย และเงินเดือนพื้นฐานสำหรับข้าราชการพลเรือนจะประมาณ 66 ดอลลาร์สหรัฐต่อเดือน ส่วนเงินเดือนสำหรับพนักงานรัฐในระดับ 4 จะได้รับประมาณ 207 ดอลลาร์สหรัฐต่อเดือน

อัตราส่วนระหว่างเงินเดือนของข้าราชการในระดับล่างสุดและระดับสูงสุดเริ่มเปลี่ยนแปลงในปี พ.ศ. 2544 (2001) โดยสำนักงานของประธานาธิบดีซูฮาร์โต (President Suharto) ได้ทำการปฏิรูปอย่างจริงจังเมื่อเดือนพฤษภาคม 2541 (ค.ศ. 1998) โดยอัตราส่วนการจ่ายเงินเดือนข้าราชการระดับล่างสุดและสูงสุดเป็น 1 : 7 แต่เมื่อปี พ.ศ. 2544 (2001) เป็นเพียง 1 : 3 เท่านั้น เงินเดือนข้าราชการเมื่อเปรียบเทียบกับค่าตอบแทนของภาคเอกชนพบว่า ภาครัฐจ่ายค่าตอบแทนน้อยกว่า ซึ่งส่งผลให้ข้าราชการระดับล่างมีแนวโน้มจะทำกิจกรรมที่ผิดกฎหมาย เช่น การรับสินบน และการขอค่าตอบแทนในการให้บริการตั้งแต่ปี พ.ศ. 2546 (2003) ข้าราชการระดับภูมิภาคได้ถูกแบ่งออกเป็นภาครัฐในส่วนจังหวัด และผู้สำเร็จราชการหรือภาครัฐในส่วนเทศบาล ผลลัพธ์ของการกระจายอำนาจข้าราชการพลเรือนได้เริ่มต้นขึ้นเมื่อปลายปี พ.ศ. 2543 (2000) อย่างไรก็ตาม เมื่อปี พ.ศ. 2546 (2003) ได้มีการกำหนดจำนวนข้าราชการ ซึ่งได้รับมอบหมายงาน 2 ระดับ

นับเป็นเรื่องยาก ซึ่งการกระจายอำนาจเป็นกระบวนการที่ช่วยให้การจัดสรรทรัพยากรมีประสิทธิภาพมากขึ้น เพื่อลดความไม่เท่าเทียมกัน สร้างความโปร่งใส และสนับสนุนให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมเพิ่มขึ้น รวมถึงความรับผิดชอบที่ดีเช่นกัน จึงถือได้ว่าเป็นการปรับปรุงธรรมาภิบาลให้ดียิ่งขึ้น ภาครัฐในท้องถิ่นตระหนักและมีความคุ้นเคยกับประชาชนในท้องถิ่นมากกว่าภาครัฐในส่วนกลาง ซึ่งหมายความว่า รัฐบาลท้องถิ่นอาจมีความเข้าใจในโครงการและนโยบายในพื้นที่อาศัยของประชาชนมากกว่า สิ่งเหล่านี้ล้วนมีผลกระทบต่อการปฏิบัติหน้าที่ของข้าราชการในแต่ละภูมิภาคแตกต่างกัน ส่วนผลกระทบอื่นๆ จากการกระจายอำนาจได้มีการปรับปรุงเงื่อนไข เพื่อข้าราชการในส่วนภูมิภาคเหล่านั้น เช่น จังหวัดเรียว (Riau) ในสุมาตราตะวันตก (West Sumatra) มีพระราชกฤษฎีกาในเดือนธันวาคมให้ข้าราชการจากระดับล่างสุดหรือระดับ 1 ได้รับเงินเพิ่ม 1.6 ล้านรูเปียห์ (ประมาณ 160 ดอลลาร์สหรัฐ) ต่อเดือน ในขณะที่ระดับ 4 ได้รับเพิ่ม 4.5 ล้านรูเปียห์ (ประมาณ 450 ดอลลาร์สหรัฐ) ต่อเดือน ข้าราชการในจังหวัดนี้ได้รับเงินเดือนเกือบเท่ากับผู้บริหารระดับกลางภาคธุรกิจในเมืองหลวงจาการ์ตา (Jakarta)

นอกจากนี้ข้าราชการในระดับภูมิภาคได้มีการจ่ายเงินมากขึ้นตามสายอาชีพการทำงาน โดยวิธีการเพิ่มเบี้ยเลี้ยงในหน้าที่ เช่น ผู้สำเร็จราชการของคูตาตะวันออก (East Kuta) ในจังหวัดกาลิมันตันตะวันออก (East Kalimantan) ส่วนครูในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาได้มีการจ่ายเพิ่มเป็น 1.2 ล้านรูเปียห์ (ประมาณ 120 ดอลลาร์สหรัฐ) ต่อเดือน เพราะฉะนั้นครูเหล่านี้ที่อยู่ในระดับ 2 หรือ 3 จะมีรายได้มากขึ้นประมาณ 250-290 ดอลลาร์สหรัฐ) ต่อเดือน ซึ่งมากขึ้นกว่าค่าจ้าง

ขั้นต่ำที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกาของรัฐบาลกำหนดที่ 150 ดอลลาร์สหรัฐต่อเดือน

อย่างไรก็ตามแม้จะมีการปรับปรุงเกิดขึ้น โดยดำเนินการตามกฎหมายปกครองตนเองในภูมิภาค ซึ่งภาครัฐของอินโดนีเซียยังคงต้องได้รับการเปลี่ยนแปลง โดยเฉพาะความสัมพันธ์ในการจัดตั้งหลักธรรมาภิบาลที่จะช่วยให้ประเทศไปสู่การแข่งขันในเวทีระดับโลก

6.2 กลยุทธ์การพัฒนาข้าราชการ

การฝึกอบรมและพัฒนาบุคลากรในภาครัฐ

ด้านการฝึกอบรมและพัฒนาบุคลากร ภาครัฐได้จ้างสถาบันรัฐกิจแห่งชาติ (National Institute of Administration) ให้จัดหลักสูตรฝึกอบรมโดยเป้าหมายเพื่อพัฒนาประเทศให้ไปในทิศทางเดียวกัน โดยผู้ที่มีระดับการศึกษาสูงจะได้รับโอกาสในการฝึกอบรมมากกว่าผู้ที่มีระดับการศึกษาน้อย เช่น หมอ บรรณารักษ์ นักวิชาการ เพื่อพัฒนาให้คนกลุ่มนี้มีความเป็นมืออาชีพมากขึ้น มีความสามารถในการบริหารจัดการได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น การฝึกอบรมและพัฒนาส่วนใหญ่เป็นการฝึกอบรมเกี่ยวกับทักษะความสามารถทั่วไป อาจมีเรื่องการฝึกอบรมเกี่ยวกับการเพิ่มสมรรถนะในการทำงาน

แนวทางการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของประเทศอินโดนีเซีย

ในด้านทรัพยากรมนุษย์ ปี พ.ศ. 2553 (2010) อินโดนีเซียถือว่าเป็นประเทศที่มีประชากรมากที่สุดเป็นอันดับ 4 ของโลก มีจำนวนประชากร

ประมาณ 240 ล้านคน ซึ่งการมีประชากรจำนวนมากในประเทศทำให้เกิดความต้องการซื้อภายในประเทศที่สูงมาก จึงเกิดเป็นตลาดขนาดใหญ่ภายในประเทศ และจำนวนประชากรที่มากขึ้น ในที่สุดก็จะกลายเป็นแรงงานสำคัญสำหรับการพัฒนาประเทศ ศักยภาพด้านแรงงานของอินโดนีเซียเกิดขึ้นจากการที่ปัจจุบันประชากรส่วนใหญ่ยังมีอายุน้อย โดยประชากรมากกว่าร้อยละ 50 มีอายุต่ำกว่า 29 ปี ทำให้มีการคาดการณ์ว่าจำนวนแรงงานในประเทศจะเพิ่มขึ้นทุกปีไม่ต่ำกว่า 2 ล้านคน ส่งผลให้อินโดนีเซียเป็นประเทศหนึ่งในภูมิภาคอาเซียนที่มีค่าแรงต่ำ และในช่วงปี พ.ศ. 2563-2573 (2020-2030) จะกลายเป็นปีที่มีจำนวนประชากรวัยทำงานเพิ่มขึ้นสูงสุด ในช่วงนี้อินโดนีเซียจึงมีโอกาสดจากการมีแรงงานและกำลังการผลิตจำนวนมาก

จากแผนแม่บทพัฒนาเศรษฐกิจอินโดนีเซีย MP3EI ในส่วนของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์^[10] ของรัฐบาลอินโดนีเซียที่มีวิสัยทัศน์เกี่ยวกับการขยายกิจกรรมทางเศรษฐกิจ และต้องการเพิ่มมูลค่าของสินค้าผ่านการพัฒนาเทคโนโลยีและการสนับสนุนฝีมือแรงงาน โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะขยายภาคอุตสาหกรรมที่มีอยู่เดิม และการรับเอากระบวนการวิทยาการใหม่ๆ เข้ามาปรับใช้ในการทำงาน การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์จึงถือว่าเป็นหนึ่งยุทธศาสตร์ที่สำคัญในการพัฒนาประเทศของรัฐบาลอินโดนีเซีย ด้วยความตระหนักถึงความสำคัญของการพัฒนาคนให้มีการศึกษาในระดับที่สามารถเป็นแรงสนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของชาติให้ประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายได้

ในปัจจุบันระบบการศึกษาในประเทศอินโดนีเซียไม่ได้สร้างแรงงานที่มีศักยภาพมากพอที่จะเข้าสู่ตลาดโลก อีกทั้งภาคธุรกิจยังขาดแคลน

ความรู้ความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับโครงสร้างของธุรกิจ และข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพ ซึ่งอาจส่งผลให้เกิดความล่าช้าและความผิดพลาดในการให้ความรู้แก่แรงงานได้ แม้กระทั่งศูนย์กลางการฝึกอบรมของประเทศก็ยังไม่สอดคล้องกับแผนพัฒนาฯ เนื่องจากยังมีหน่วยงานส่วนท้องถิ่นอีกมากมายที่ไม่ตระหนักถึงการกำหนดการฝึกอบรมในองค์การต่างๆ ยิ่งไปกว่านั้นเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นยังขาดจิตสำนึกทางการเมือง และขาดความรับผิดชอบต่อการปฏิบัติหน้าที่ให้สอดคล้องกับพันธกิจของศูนย์ฝึกอบรมและแผนพัฒนาเศรษฐกิจ MP3EI นอกจากนี้ โครงสร้างพื้นฐานทรัพยากรมนุษย์ของประเทศอินโดนีเซียกำลังขาดแคลนผู้ที่เคยผ่านการอบรมภาคสนาม และผู้ที่มีความพร้อมทางการศึกษาที่จะทำให้แผนพัฒนาเศรษฐกิจนี้สามารถเกิดขึ้นได้จริง

การขาดทักษะและการให้ความร่วมมือในการวางแผนระหว่างองค์การถือว่าเป็นปัญหาสำคัญตามที่โฆษกของรัฐมนตรีว่าการกระทรวง

กำลังคนและการย้ายถิ่นฐานได้กล่าวในการสัมมนาเมื่อเดือนมีนาคม พ.ศ. 2553 ถึงการวางแผนระยะสั้นและระยะยาวสำหรับทุกภาคส่วนที่จะต้องให้การสนับสนุนและส่งเสริมแผนพัฒนาเศรษฐกิจ MP3EI ในวาระที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ และมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องได้รับทราบข้อมูลที่แม่นยำและเท่าทันสถานการณ์จากผู้เชี่ยวชาญในแต่ละสาขา รวมไปถึงการสนับสนุนจากศูนย์กลางการอบรมด้วย

รัฐมนตรีกระทรวงศึกษาและวัฒนธรรมของประเทศอินโดนีเซียมีความคาดหวังว่าจะสามารถเพิ่มปริมาณนักศึกษาในด้านวิศวกรรมศาสตร์ได้ เนื่องจากเมื่อเปรียบเทียบตัวเลขของนักศึกษาอินโดนีเซียกับกลุ่มประเทศ BRIC อย่างเกาหลีใต้ สิงคโปร์ และประเทศไทยแล้วพบว่าค่อนข้างต่ำ รัฐบาลอินโดนีเซียจึงตั้งเป้าหมายที่จะเพิ่มจำนวนนักศึกษาด้านวิศวกรรมศาสตร์ถึงห้าเท่าจากเดิมภายในปี พ.ศ. 2568 ควบคู่ไปกับการพัฒนาระบบเศรษฐกิจอย่างเร่งด่วน รวมไปถึงต้องจัดตั้งโรงเรียนเกี่ยวกับอุตสาหกรรมและวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี และเตรียมความพร้อมบุคลากรด้านวิชาชีพให้ดีพอที่จะพัฒนาประสิทธิภาพของนักศึกษาตามที่ได้ตั้งเป้าไว้

อินโดนีเซียเริ่มสร้างคนด้วยการพัฒนาระบบการศึกษาใหม่ ที่กำหนดมาตรฐานการศึกษาให้เด็กและเยาวชนอินโดนีเซียได้รับการศึกษาระดับมาตรฐานโลก โดยจัดตั้งโรงเรียนมาตรฐานนานาชาติอินโดนีเซีย (Indonesia International Standard School) โดยได้กำหนดมาตรฐานการศึกษาทั้งระบบให้เท่ากับมาตรฐานการศึกษาขององค์การเพื่อความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการพัฒนาของยุโรป (Organization of Economic Cooperation and Development: OECD) และให้

องค์การรับรองมาตรฐานการศึกษาในรัฐสมาชิก OECD เข้ามาประเมิน และรับรองมาตรฐานการศึกษาของโรงเรียน RSBI

โรงเรียน RSBI มีมาตรฐานเท่ากับหรือสูงกว่ามาตรฐานของ OECD ซึ่งครูทุกคนต้องสอนด้วยภาษาอังกฤษในวิชาวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และอาชีวศึกษา และครูใหญ่ทุกคนต้องใช้ภาษาอังกฤษได้ดี เพื่อเชื่อมโยง เครือข่ายการศึกษาในระดับนานาชาติได้

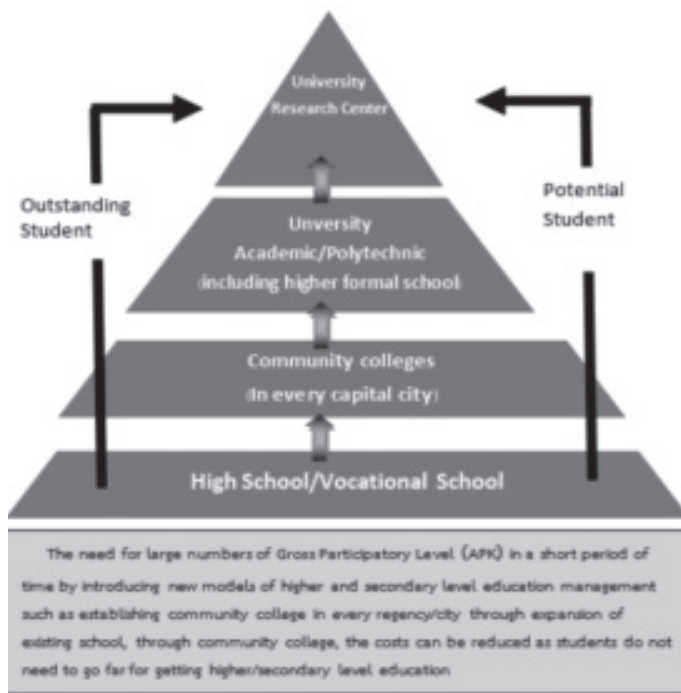
การสร้างการแข่งขันด้านทรัพยากรมนุษย์ วิทยาศาสตร์ และ เทคโนโลยี

ในด้านทรัพยากรมนุษย์ การจัดการศึกษาที่ดีจะทำให้แรงงาน มีประสิทธิภาพ โดยรัฐบาลจะสนับสนุนให้มีการนำความรู้ด้านวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในการผลิต เพื่อให้สินค้าเกิดมูลค่าเพิ่ม โดยจะมีการจัดการศึกษาที่ประกอบไปด้วย หลักสูตรวิชาการ หลักสูตร วิชาชีพ และหลักสูตรวิชาชีพชั้นสูง เพื่อสร้างแรงงานในการพัฒนา เศรษฐกิจของแต่ละพื้นที่ และมีการให้ความสำคัญกับการพัฒนาระบบ วิจัยของมหาวิทยาลัยในฐานะที่เป็นศูนย์กลางการสร้างนวัตกรรมของ ชาติ และต้องมีการพัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ (ICT) เพื่อใช้ในการ แบ่งปันข้อมูลและทรัพยากรร่วมกันของแต่ละสถาบัน

ขณะที่การศึกษาในสายวิชาชีพจะมุ่งเน้นการสร้างบัณฑิตที่มีทักษะ สอดคล้องกับความต้องการในแต่ละพื้นที่และแต่ละเศรษฐกิจที่บัณฑิต ทำการศึกษาผ่านวิทยาลัยชุมชนที่มีคุณภาพมาตรฐาน โดยรัฐบาล ส่วนกลางและภาคธุรกิจจะเข้ามามีส่วนในการดูแลวิทยาลัยชุมชนนี้ เพื่อให้ สามารถผลิตบัณฑิตที่มีทักษะตรงกับความต้องการของเศรษฐกิจนั้นๆ ได้ และในด้านการพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี อินโดนีเซียมี

เป้าหมายจะสร้างให้เกิดเศรษฐกิจที่ขับเคลื่อนโดยนวัตกรรมด้วยการสนับสนุนให้เกิดการวิจัยในวงกว้าง โดยรัฐบาลมีเป้าหมายที่จะสนับสนุนงบประมาณด้านการวิจัยเพิ่มเป็นร้อยละ 1 ของ GDP จนถึงปี พ.ศ. 2557 (2014) และจะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เป็นร้อยละ 3 ของ GDP ในปี พ.ศ. 2568 (2025)

โดยจะทำให้เกิดศูนย์นวัตกรรมต่างๆ ขึ้นทั่วประเทศ และเพื่อสนับสนุนกลุ่มอุตสาหกรรมให้หันมาใช้นวัตกรรมเพื่อการผลิตและสร้างมูลค่าเพิ่มมากกว่าเน้นการใช้ทรัพยากรหรือแรงงาน และมุ่งสร้างให้เกิด

แผนภาพที่ 1 การบูรณาการระหว่างการศึกษาระดับกลางและระดับสูงของอินโดนีเซีย

แรงงานที่มีฝีมือ มีการศึกษา และมีทักษะด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเพิ่มมากขึ้น

โดยมีเป้าหมายที่จะเพิ่มจำนวนผู้จบปริญญาเอกด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีขึ้นอีก 7,000-10,000 คน ภายในปี พ.ศ. 2557 เนื่องจากแผน MP3EI เชื่อว่า ในยุคเศรษฐกิจแห่งปัญญาและความรู้ (Knowledge-based Economy) เศรษฐกิจต้องพัฒนาจากการผลิตที่ขับเคลื่อนโดยนวัตกรรม รัฐบาลจึงจำเป็นต้องจัดการศึกษาที่ดีให้แก่ประชากร เพื่อทำให้เกิดการพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีต่อไปในอนาคต เพื่อเป็นเสาหลักทางเศรษฐกิจที่สำคัญของอินโดนีเซีย

6.3 หน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการพัฒนาข้าราชการ

6.3.1 องค์การข้าราชการแห่งชาติ (National Civil Service Agency-NCSA)

องค์การข้าราชการแห่งชาติ (NCSA) หรือที่เรียกตามชื่อภาษาท้องถิ่นว่า Badan Kepegawaian Negara เป็นหน่วยงานที่ขึ้นตรงต่อประธานาธิบดี มีหน้าที่กำหนดกฎ ระเบียบ และหลักเกณฑ์ รวมทั้งกำกับดูแลการดำเนินการของส่วนราชการให้เป็นไปตามที่ NCSA กำหนด ทั้งนี้ การกำหนดกฎ ระเบียบ และหลักเกณฑ์จะต้องมีความสอดคล้องกับแนวนโยบายของชาติ

6.3.2 ศูนย์การประเมินข้าราชการ (Civil Service Assessment Center)

ศูนย์การประเมินข้าราชการ มีหน้าที่รับผิดชอบการประเมินระบบการบริหารจัดการราชการพลเรือน โดยมีเป้าหมายสำคัญ คือ การพัฒนา ศักยภาพและสมรรถนะของข้าราชการในประเทศอินโดนีเซีย เพื่อให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในยุคโลกาภิวัตน์

6.3.3 สถาบันการบริหารรัฐกิจแห่งชาติ (National Institute of Public Administration-NIPA)

ก่อตั้งเพื่อพัฒนาทักษะการเป็นผู้นำและทักษะการบริหารจัดการของ ผู้บริหารในระบบราชการของสาธารณรัฐอินโดนีเซีย รวมถึงการวิจัยและ พัฒนาการบริหารงานของรัฐให้เหมาะสมกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลง ไปในอนาคต

7

กฎหมายสำคัญที่ควรรู้

7.1 กฎระเบียบข้าราชการ

บรรดาข้าราชการอินโดนีเซียถือได้ว่าเป็นข้าราชการแห่งชาติ แม้ว่าจะบางส่วนจะมีการสรรหาและบริหารงานโดยรัฐบาลในระดับภูมิภาค (Pegawai daerah) กฎหมายการกระจายอำนาจที่ถูกรับมาใช้ในปี พ.ศ. 2542 ให้อำนาจกับรัฐบาลในระดับภูมิภาคในการจัดการกับข้าราชการที่ทำงานในระดับภูมิภาค รวมทั้งการสรรหาเจ้าพนักงานใหม่และการจ่ายเงินเดือน โดยวางอยู่บนพื้นฐานของนโยบาย มาตรฐาน และวิธีการที่กำหนดจากศูนย์กลาง

พื้นฐานกฎหมายข้าราชการพลเรือนสามัญ

ระบบราชการได้จัดอยู่ในกฎหมายฉบับที่ 8 ปี พ.ศ. 2517 และได้รับการแก้ไขเพิ่มเติมในฉบับที่ 43 ปี พ.ศ. 2542 ระบบราชการอินโดนีเซียถูกควบคุมและจัดการโดยหน่วยงานราชการระดับชาติ (Badan Kepegawai Negri: BKN) ซึ่งจะทำหน้าที่เก็บรวบรวมข้อมูลทั้งหมดเอาไว้ และมีส่วนในการให้ความเห็นชอบการแต่งตั้งบางตำแหน่ง การเปลี่ยนแปลงตำแหน่งต่างๆ ตำแหน่งจะต้องผ่านการยินยอมจาก BKN กฎหมายใหม่ที่ว่าด้วยระบบราชการนี้ จะเน้นที่ความถูกต้องในการทำงานของข้าราชการที่ต้อง “บริการประชาชน” อย่างที่รัฐควรจะทำ และกำจัดการกระทำทุจริต การเล่นพรรคเล่นพวก

การตระหนักถึงความต้องการในการบรรจุ ความต้องการตำแหน่ง และการเลื่อนตำแหน่ง สิ่งเหล่านี้จะพิจารณาจากประสิทธิภาพในการทำงาน การแข่งขันและความจำเป็นในการปฏิรูปเงินเดือน นอกจากนี้

ในกฎหมายฉบับที่ได้รับการแก้ไขแล้วนี้ ยังมีเรื่องการห้ามไม่ให้ข้าราชการเข้าร่วมกับพรรคการเมืองฝ่ายใดอีกด้วย

กระทรวงการปฏิรูปการบริหาร (The Ministry of Administrative Reform : MENPAN) จะทำหน้าที่ในการรับผิดชอบข้อบังคับ การบริหารงานของประเทศ ซึ่งต้องผ่านการประกาศนโยบายและลงนามจากรัฐมนตรีก่อน หน่วยงานราชการระดับชาติ (Badan Kepegawaian Nasional: BKN) เป็นหน่วยงานราชการที่รับผิดชอบการดำเนินการตามกฎหมายฉบับที่ 8 ปี พ.ศ. 2517 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมในฉบับที่ 43 ปี พ.ศ. 2542 ซึ่งวางแนวทางในการบรรจุ การถอดถอน และการเลื่อนขั้นของข้าราชการพลเรือนสามัญ ในขณะที่กระทรวงการคลังเป็นผู้ดูแลการจัดสรรงบประมาณ ซึ่งก็มีผลต่อการควบคุมขนาดข้าราชการพลเรือน

ซึ่งในประเทศอินโดนีเซีย อาชีพที่เรียกได้ว่าเป็นที่ต้องการมากที่สุดคือ การเป็นข้าราชการพลเรือน

ข้าราชการคืออะไร

ผู้สมัครเข้ารับราชการ (Calon Pegawai Negeri Sipil) เรียกสั้นๆ ว่า CPNS เป็นกลุ่มเจ้าหน้าที่ที่ได้ผ่านการทดสอบ และได้รับการยอมรับในขั้นตอนแรก แต่ยังไม่ได้มีการทำสัญญาข้อตกลงใดๆ อย่างข้าราชการที่ผ่านการคัดเลือกแล้วอย่างสมบูรณ์ เมื่อผู้สมัครได้รับเลือกแล้ว จะได้รับค่าจ้างในอัตราร้อยละ 80 ตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยผู้สมัครข้าราชการพลเรือน (SKCPNS) ระบุไว้ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในกฎหมายที่บังคับใช้ในประเทศอินโดนีเซีย การระบุดฐานะของผู้สมัครข้าราชการที่ได้รับการยอมรับในปัจจุบัน จะเกิดขึ้นเมื่อผู้สมัครแสดงความสามารถ

และประสิทธิภาพของตน โดยการผ่านการทดสอบต่างๆ หากผู้สมัครเหล่านี้ยังไม่ผ่านเกณฑ์ขั้นที่สองของการประเมิน สถานะของผู้สมัครอาจเลื่อนไปได้ตามการช้อบัญญัติเวลา หากเกินระยะเวลาที่กำหนดก็อาจถูกตัดสิทธิ์หรือตัดออกจากการเป็นข้าราชการ

ข้อตกลงก่อนการเป็นข้าราชการ

ก่อนการเข้าเป็นข้าราชการ ผู้สมัครทุกคนจะต้องยอมรับกฎเกณฑ์บางประการ ดังต่อไปนี้

1) ผู้สมัครทุกคนจะต้องผ่านการฝึกอบรมก่อนการเป็นข้าราชการ นอกจากนี้ เมื่อผ่านการฝึกอบรมแล้ว ผู้สมัครทุกคนจะต้องได้รับใบรับรองเพื่อยืนยันว่าได้ผ่านการอบรมนี้แล้ว (ต่างจากของประเทศไทยที่ไม่มีการฝึกอบรมลักษณะนี้) ในขณะที่เดียวกันเอกสารที่ผู้สมัครต้องมี คือ ใบรับรองสุขภาพกายและสุขภาพจิตจากโรงพยาบาลที่ได้รับการรับรอง

2) ผู้สมัครจะต้องมีเอกสารการประเมินผลสัมฤทธิ์จากการทำงานตามที่กฎหมายบังคับ (DP3) หมายถึง การประเมินผลการทำงานของแต่ละคนในแต่ละหน่วยงาน โดยในเอกสารจะต้องมีการวินิจฉัยการประเมินค่าขั้นต่ำสุดที่ผ่านการกำหนดแล้ว หมายถึง จะต้องมีการสรุปผลการประเมินของแต่ละบุคคลเป็นขั้นต่ำสุด

3) หลังจากผ่านการทดสอบต่างๆ ตามที่ได้กล่าวมาข้างต้นแล้ว ขั้นตอนที่สามที่เกิดขึ้น คือ ผู้สมัครข้าราชการพลเรือนจะได้รับสถานะเป็นข้าราชการพลเรือนเต็มรูปแบบ และได้รับอัตราเงินเดือนเต็มจำนวนก็ต่อเมื่อได้รับพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบรรจุเป็นข้าราชการ (SKPNS) แทนที่พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยผู้สมัครข้าราชการพลเรือน (SKCPNS)

ที่ได้รับมาเมื่อยังเป็นผู้สมัคร

4) ภายใต้บทบัญญัติของกฎหมายฉบับที่ 8 ปี พ.ศ. 2517 ในประเด็นหลักที่เกี่ยวกับบุคลากร ซึ่งได้รับการแก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎหมายฉบับที่ 43 ปี พ.ศ. 2542 ระบุว่า ข้าราชการที่เคยผ่านการทดสอบการเข้าเป็นข้าราชการพลเรือนอย่างน้อย 1 ปี สามารถเข้าเป็นข้าราชการพลเรือนได้ เมื่อปฏิบัติตามข้อบังคับและข้อกำหนดอย่างครบถ้วน

เปรียบเทียบกับตำรวจและทหาร

1) สถานะของผู้สมัครข้าราชการพลเรือนตรงกับกระบวนการของผู้สมัครข้าราชการทหาร หรือข้าราชการทหารเรือ

2) การสมัครเป็นข้าราชการพลเรือนถือเป็นกระบวนการที่จะนำไปสู่การจัดลำดับขั้นต่ำสุดของทหารและตำรวจ

3) การสมัครเป็นข้าราชการพลเรือนถือเป็นขั้นที่สองของการสมัครเป็นข้าราชการทหารเรือ

4) อำนาจและพื้นที่ในการทำงานของผู้สมัครข้าราชการพลเรือนไม่ต่างจากของทหารและตำรวจ

5) เงินเดือนของผู้สมัครข้าราชการชั้นที่สามยังไม่แตกต่างกันในช่วงเวลานี้ ข้าราชการพลเรือนมีสถานะเหมือนกับทหารและตำรวจ

6) บ่อยครั้งที่ข้าราชการพลเรือนเหล่านี้ไม่ได้ใส่ใจและตระหนักถึงสิ่งที่เกิดขึ้น อันมีผลมาจากการขาดความรู้ ความเข้าใจ และการขัดเกลาทางสังคมเกี่ยวกับการเผยแพร่ข่าวสารข้อมูลต่างๆ แต่ในทางตรงกันข้าม ฝ่ายตำรวจและกองทัพกลับมีความเข้าใจในเรื่องที่เกี่ยวกับข้าราชการพลเรือนโดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องของการจ้างงาน

7) การแต่งตั้ง การถ่ายโอน และการสิ้นสุดการเป็นข้าราชการพลเรือนตามที่กฎหมายฉบับที่ 8 ปี พ.ศ. 2517 เกี่ยวกับหลักการบริหารทรัพยากรบุคคล ซึ่งได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมในกฎหมายฉบับที่ 43 ปี พ.ศ. 2542 เพื่อให้ได้รับการยืนยันว่าหน่วยงาน และองค์การของรัฐบาล รวมถึงข้าราชการพลเรือนจะทำงานได้อย่างเต็มที่และมีประสิทธิภาพ “ในการบริหารงานของข้าราชการพลเรือนซึ่งขึ้นตรงกับประธานาธิบดี ในฐานะของหัวหน้าคณะรัฐบาลตามมาตราที่ 25 กฎหมายฉบับที่ 8 ปี พ.ศ. 2517 ซึ่งได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมในกฎหมายฉบับที่ 43 ปี พ.ศ. 2542 เกี่ยวกับการแต่งตั้ง ถอดถอน และการหมดวาระการเป็นข้าราชการพลเรือนเป็นหน้าที่ของประธานาธิบดี และเพื่อการดำเนินงานอย่างต่อเนื่องและราบรื่น ประธานาธิบดีสามารถมอบอำนาจให้แก่เจ้าหน้าที่กรรมาธิการบุคลากรศูนย์กลาง (Pejabat Pembina Kepegawaian Pusat) และเจ้าหน้าที่กรรมาธิการบุคลากรในพื้นที่ (Pejabat Pembina Kepegawaian Daerah) เพื่อมีอำนาจในการแต่งตั้ง โยกย้ายและ ถอดถอนข้าราชการพลเรือนได้ ภายใต้กฎระเบียบที่ออกโดยรัฐบาล (Peraturan Pemerintah)”

8) ตามคำสั่งของพระราชบัญญัติดังกล่าวข้างต้น มีความจำเป็นที่จะต้องแก้ไขบทบัญญัติเกี่ยวกับการแต่งตั้ง โยกย้าย และถอดถอนข้าราชการพลเรือน เพื่อเป็นการตอบสนองต่อวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ในการที่จะเปิดโอกาสให้ข้าราชการพลเรือนอื่นๆ ที่มีความรู้ ความสามารถ และความชำนาญขึ้นมาทำหน้าที่ด้วยความเต็มใจและมีความเป็นผู้นำ ซึ่งก็สอดคล้องกับกฎหมายฉบับที่ 8 ปี พ.ศ. 2517 เกี่ยวกับหลักการบริหารทรัพยากรบุคคลซึ่งได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมในกฎหมายฉบับที่ 43 ปีพ.ศ.

2542 ว่า เป็นการเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ในความหมายของรัฐบาลเห็นว่าเป็นสิ่งที่รัฐควรจะทำเพื่อให้การดำเนินงานของรัฐเป็นไปอย่างต่อเนื่อง ระบบโครงสร้างอาชีพที่ ต้องบังคับตามกฎหมาย จึงหมายถึงระบบการทำงานแบบปิดในความหมายของรัฐบาล

9) ด้วยระบบปิดในความหมายของรัฐบาลแล้ว ก็เป็นไปได้ว่าการ แทนที่ข้าราชการพลเรือนจากกรม สถาบัน จังหวัด อำเภอ และเทศบาล ที่หนึ่งไปยังกรม สถาบัน จังหวัด อำเภอ และอีกเทศบาลหนึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งตำแหน่งต่างๆ ที่มีลักษณะของการบริหาร นี้ก็หมายความว่า ข้าราชการพลเรือนทั้งหมดเป็นเอกภาพเพียงแค่สถานที่ทำงานที่แตกต่าง กันเท่านั้น

10) ในกฎระเบียบรัฐบาลนี้ จะถูกจัดการโดยกลไกการควบคุมเรื่องการแต่งตั้งและการถอดถอนเลขานุการส่วนภูมิภาคหรือจังหวัด โดย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยและกลไกการแต่งตั้งและถอดถอน เลขานุการส่วนอำเภอและเมือง พร้อมด้วยโครงสร้างเจ้าหน้าที่ เจ้าหน้าที่ ระดับสองในอำเภอหรือเมือง โดยเจ้าหน้าที่กรมการปกครองส่วน ท้องถิ่น

11) การจัดการโครงสร้างลักษณะนี้ มีจุดประสงค์เพื่อให้ตระหนักถึง โครงสร้างอาชีพข้าราชการพลเรือนในประเทศ และเพื่อเน้นย้ำถึงความเท่าเทียมของคุณภาพทรัพยากรมนุษย์ เพื่อให้เหมาะสมกับความต้องการ ของงานในประเทศ

12) ในกฎระเบียบของรัฐบาลนี้ ยังรวมถึงการฝึกฝนเตรียมความพร้อมก่อนการเป็นข้าราชการพลเรือนส่วนภูมิภาค ในขั้นตอนนี้โดย

เฉพาะอย่างยิ่งการฝึกฝนที่เพิ่มระดับของข้าราชการเหล่านั้น ดังนั้นจึงยังคงมีความสัมพันธ์ที่จะทำงานร่วมกันระหว่างรัฐบาลภูมิภาค (จังหวัด) และรัฐบาลท้องถิ่น (อำเภอหรือเมือง)

“โครงสร้างอาชีพนี้มีไว้เพื่อให้การทำงานของข้าราชการพลเรือนมีประสิทธิภาพและบรรลุจุดมุ่งหมายของรัฐบาล และเพื่อฝึกให้ข้าราชการมีความซื่อสัตย์ มีความรับผิดชอบ และเป็นกลาง การฝึกฝนนี้กระทำผ่านความสำเร็จจากการทำงานและโครงสร้างอาชีพ”

ด้วยผลกระทบจากโลกโลกาภิวัตน์ รัฐบาลอินโดนีเซียพยายามที่จะพัฒนาระบบราชการในประเทศ ทั้งในแง่ของข้าราชการซึ่งถือเป็นบุคลากรที่สำคัญของรัฐบาล พร้อมทั้งพัฒนาระบบต่างๆ ที่เกี่ยวข้องให้มีความทันสมัยและมีประสิทธิภาพ การที่จะพัฒนาทรัพยากรมนุษย์จำเป็นจะต้องพัฒนาระบบการให้บริการแก่ประชาชนเสียก่อน ซึ่งถือเป็นงานหนักสำหรับรัฐบาลอินโดนีเซียที่ต้องเผชิญหน้ากับความหลากหลายของการพัฒนาอยู่ตลอด เช่น ระบบประชาธิปไตย หรือการกระจายอำนาจ

เพื่อความก้าวหน้าของระบบข้าราชการพลเรือนอินโดนีเซีย ได้มีการออกแบบหลักสูตรการฝึกอบรมและการสอบบรรจุ ซึ่งดำเนินการโดยสถาบันการบริหารแห่งชาติ (The National Administration Institute: LAN) การประเมินผลการปฏิบัติงานเหล่านี้จะถูกบันทึกโดยผู้บังคับบัญชาในหน่วยงานต่างๆ การตัดสินใจมักจะขึ้นกับหัวข้อความภักดี การเชื่อฟังและความซื่อสัตย์สุจริต เมื่อมีตำแหน่งว่างสถาบันการบริหารแห่งชาติจะไม่มีส่วนในการจัดหาข้าราชการมาดำรงตำแหน่งต่างๆ ถือเป็นหน้าที่ของผู้บังคับบัญชาที่จะทำการเลือกผู้สมัครที่มีคุณสมบัติเหมาะสม

โดยดูจากประวัติส่วนตัวและผลการประเมินงาน คณะกรรมการที่ทำหน้าที่ดูแลการเลื่อนตำแหน่งภายในจะทำการคัดเลือก โดยทั่วไปแล้วจะไม่มี การสอบสัมภาษณ์ใดๆ การเลื่อนขั้นในตำแหน่งที่สองและต่ำกว่าจะ ถูกทำอย่างมีประสิทธิภาพในกรมหรือหน่วยงานต่างๆ

การแต่งตั้งข้าราชการระดับหนึ่ง จะทำด้วยความเห็นชอบส่วนบุคคล ของผู้มีอำนาจในการบริหาร (หรือในบางกรณีรองประธานโดยคณะ ผู้แทน) ตำแหน่งเหล่านี้รวมถึงเลขาธิการของแต่ละกรม คณะกรรมการ ทั่วไป (อาจจะห้าหรือหกคนในแต่ละกรม) และหัวหน้าของหน่วยงานที่

ไม่สังกัดกระทรวงใด คณะกรรมการคัดเลือกในระดับสูง (Baperjanas) จะได้รับการแต่งตั้งและมีสิทธิ์ตรวจสอบศักยภาพของผู้สมัคร รวมทั้งรายงานการประเมินจากหน่วยงานตรวจสอบ (BPKP) รายชื่อของผู้สมัครอย่างน้อยสามคนจะถูกส่งต่อไปยังผู้มีอำนาจในการบริหารต่อไป ซึ่งถือเป็นการคัดเลือกรอบสุดท้าย

จำนวนของข้าราชการพลเรือนในประเทศอินโดนีเซียปี พ.ศ. 2555

ประเทศอินโดนีเซียเป็นประเทศที่มีจำนวนของข้าราชการพลเรือนโดยประมาณ 4,467,982 คน ในปี พ.ศ. 2555 ซึ่งจำนวนดังกล่าวนี้ลดลงจากปี พ.ศ. 2517 ในช่วงต้นปีนั้น เรียกได้ว่าเป็น New Order Government (พ.ศ. 2509–2541) ในปีนี้มีอัตราส่วนของข้าราชการพลเรือนอยู่ที่ร้อยละ 2.1 ของประชากรทั้งหมดในปี พ.ศ. 2517 ซึ่งใกล้เคียงกับประเทศอื่นๆ ในภูมิภาค อย่างอินเดีย (ร้อยละ 1.2) ปากีสถาน (ร้อยละ 1.5) ฟิลิปปินส์ (ร้อยละ 2.1) และเวียดนาม (ร้อยละ 3.2)

ระบบเงินเดือน

ในขณะเดียวกัน แม้ว่าจำนวนข้าราชการในประเทศอินโดนีเซียจะมีเพียงร้อยละ 1.9 ของประชากรทั้งหมด ด้วยจำนวนเพียงเล็กน้อยนี้ มีผลจากระบบเงินเดือนที่ข้าราชการได้รับไม่ดึงดูดพอ ด้วยการทำงานของบรรดาข้าราชการที่ทำงานให้กับภาครัฐอย่างมีประสิทธิภาพ และไม่ทุจริต ข้าราชการจึงต้องการเงินเดือนและผลประโยชน์ที่เหมาะสม เพราะการมีเงินเดือนที่เหมาะสมไม่เพียงแต่จะส่งผลต่อการทำงานของข้าราชการ แต่ยังเป็นการลดการทุจริตของข้าราชการพลเรือนเหล่านี้ด้วย

เงินเดือนของข้าราชการพลเรือนจะถูกกำหนดจากระดับความรับผิดชอบของแต่ละบุคคล ประเภทของงาน และค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน โดยจะถูกแบ่งออกเป็นสองกลุ่ม ได้แก่ กลุ่มระบบเดียว (The Single Scale System) และกลุ่มสองระบบ (The Double Scale System) ภายใต้กลุ่มระบบเดียว หมายถึง ข้าราชการที่ทำงานในระดับเท่ากันจะได้รับเงินเดือนเท่ากัน โดยไม่ได้คำนึงถึงประเภทของงานที่ทำ หรือระดับความรับผิดชอบ ภายใต้กลุ่มสองระบบ เงินเดือนข้าราชการจะวางอยู่บนฐานของระดับความรับผิดชอบและประเภทของงานที่ทำ โดยทั่วไปแล้วประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของแต่ละบุคคลมักเข้ามาเกี่ยวข้องกับการรับเงินเดือนภายใต้ระบบของการแบ่งเป็นสองกลุ่มดังที่ได้กล่าวไปแล้วนั้น ข้าราชการบางคนอาจจะมีเงินเดือนที่มากกว่าเพื่อนร่วมงานในระดับเดียวกัน

การสรรหา

ข้าราชการพลเรือนจะถูกแบ่งออกเป็น 4 ระดับ จากระดับที่ 1 (ต่ำที่สุด) ถึงระดับที่ 4 (สูงที่สุด) แต่ละระดับจะมีเงินเดือนขั้นพื้นฐานที่ถูกกำหนดไว้แล้ว นอกจากนี้ ระดับที่ 1-4 ก็จะถูกแบ่งออกมาอีกเป็น 4 ชั้น ระดับที่ 1-3 จะแบ่งเป็น 4 ชั้น (a, b, c และ d) ส่วนระดับที่ 4 จะแบ่งเป็น 5 ชั้น (a, b, c, d และ e) รวมเป็นทั้งหมด 17 ชั้น จาก 1a-4e ซึ่งระดับของข้าราชการพลเรือนแต่ละคน จะวางอยู่บนพื้นฐานของระดับการศึกษาและความอาวุโส ซึ่งแยกออกเป็นลำดับตามตารางด้านล่าง

ชื่อระดับ (Nama Pangkat)	ระดับ (Golongan)	ชั้น (Ruang)
ระดับที่ 4 (GOLONGAN 4)		
Pembina Utama	4	E
Pembina Utama Madya	4	D
Pembina Utama Muda	4	C
Pembina Tingkat I	4	B
Pembina	4	A
ระดับที่ 3 (GOLONGAN 3)		
Penata Tingkat I	3	D
Penata	3	C
Penata Muda Tingkat I	3	B
Penata Muda	3	A
ระดับที่ 2 (GOLONGAN 2)		
Pengatur Tingkat I	2	D
Pengatur	2	C
Pengatur Muda Tingkat I	2	B
Pengatur Muda	2	A

ชื่อระดับ (Nama Pangkat)	ระดับ (Golongan)	ชั้น (Ruang)
ระดับที่ 1 (GOLONGAN 1)		
Juru Tingkat I	1	D
Juru	1	C
Juru Muda Tingkat I	1	B
Juru Muda	1	A

ข้าราชการในระดับที่ 3 และ 4 ต้องมีวุฒิปริญญามหาวิทยาลัย ข้าราชการระดับ 1A ต้องมีวุฒิการศึกษาระดับมัธยมปลายขึ้นไป ไม่นำไปถึงอาชีพและระดับของความรับผิดชอบ เงินเดือนขั้นพื้นฐานอยู่ที่ 41- 61 ดอลลาร์สหรัฐต่อเดือน สำหรับกลุ่มอาชีพต่ำสุดและสูงสุด เงินเดือนสำหรับเจ้าหน้าที่ระดับ 4E เงินเดือนขั้นพื้นฐานอยู่ที่ 155 ดอลลาร์สหรัฐต่อเดือน ความจริงแล้วเงินเดือนของข้าราชการเหล่านี้ในช่วงก่อนปี พ.ศ. 2544 ขาดความเสถียรอย่างมาก ระหว่างกลุ่มข้าราชการระดับสูงและระดับต่ำอยู่ที่อัตราส่วน 1 : 7 แต่หลังจากปี พ.ศ. 2544 ประชานาธิปไตยพยายามที่จะปฏิวัติระบบการปกครองให้มีความเป็นประชาธิปไตยมากขึ้น เงินเดือนของข้าราชการพลเรือนจึงถูกปรับไม่ให้มีความแตกต่างกันมากจนเกินไปอยู่ที่อัตราส่วน 1 : 3

เมื่อไม่กี่ปีมานี้ รัฐบาลของประเทศอินโดนีเซียได้ตระหนักถึงการเชื่อมโยงเงินเดือนข้าราชการพลเรือนกับเงินเดือนที่ข้าราชการจะต้องจ่ายให้กับภาคเอกชน หากต้องการที่จะดึงดูดและรักษาประสิทธิภาพการทำงานของภาครัฐไว้ และการที่ระบบการจ่ายเงินเดือนที่ต่ำ ยิ่งส่งเสริมให้เกิดการกระทำผิดทางกฎหมายมากขึ้น เช่น การรับสินบน หรือ การขอรับค่าชดเชยสำหรับการให้บริการตำแหน่งการทำงานในกรม จะแบ่งออกเป็นสองประเภท คือ กลุ่มโครงสร้าง (การบริหารงานทั่วไป) และกลุ่มอเนกประสงค์ (ผู้เชี่ยวชาญในวิชาชีพและกลุ่มงานเทคนิค) กลุ่มโครงสร้างจะแบ่งแยกย่อยออกเป็นระดับต่างๆ ระดับที่อาวุโสที่สุด คือ ระดับ 1 การฝึกอบรมตามที่กฎหมายกำหนดและการสอบ จะทำหน้าที่เป็นอุปสรรคในการเลื่อนขั้นแต่ละระดับ ส่วนกลุ่มอเนกประสงค์จะแบ่งย่อยอีก 48 ประเภท (Families) ขึ้นอยู่กับพื้นฐานวิชาชีพ (แพทย์ เจ้าหน้าที่ทางการแพทย์ อาจารย์ หรืออื่นๆ)

BKN รับผิดชอบโดยรวมในการรับสมัคร การบรรจุ การส่งเสริม นโยบาย การเก็บทะเบียนบุคลากร การออกใบรับรอง การแต่งตั้ง การเลื่อนตำแหน่ง ในทางปฏิบัติ กรมและหน่วยงานระดับสูงจะควบคุม การตัดสินใจของบุคลากรแต่ละคนภายใต้ข้อจำกัดต่างๆ

การจัดระเบียบข้าราชการพลเรือนสามัญ

ในกฎระเบียบรัฐบาลสาธารณรัฐอินโดนีเซียฉบับที่ 53 ปี พ.ศ. 2553 เกี่ยวกับวินัยของข้าราชการพลเรือนสามัญ

1) เพื่อให้ตระหนักถึงความน่าเชื่อถือของข้าราชการพลเรือน ความ เป็นมืออาชีพ และความมีศีลธรรม เป็นสิ่งที่ผู้ได้ชื่อว่าเป็นที่พึงของ

ประชาชนพึงปฏิบัติ และการยึดหลักธรรมาภิบาล คือ การปฏิบัติหน้าที่ของตนเองอย่างดีที่สุดและไม่ทุจริต ข้าราชการพลเรือนถือได้ว่าเป็นเครื่องมือหนึ่งของรัฐบาลที่ต้องเคารพในหลัก Pacasila หรือหลักคุณธรรม 5 ประการ รัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐอินโดนีเซียปี 2488 สาธารณรัฐอินโดนีเซียและรัฐบาลจะต้องรักษาวินัย ความซื่อสัตย์ ความยุติธรรม ความโปร่งใส และความรับผิดชอบต่อหน้าที่ที่ตนเองได้รับ

2) ข้าราชการพลเรือนจะต้องยึดหลักผลประโยชน์ของรัฐต้องมาก่อนผลประโยชน์ส่วนตน และต้องรายงานต่อผู้บังคับบัญชาในหน่วยงานที่ตนสังกัดทันทีที่พบความผิดปกติใดๆ อันจะส่งผลต่อการรักษาความปลอดภัยของประเทศทั้งด้านเศรษฐกิจและสังคม

3) เพื่อส่งเสริมความมีวินัยในตนเองของข้าราชการพลเรือนตามมาตราที่ 30 ในกฎหมายฉบับที่ 8 ปี พ.ศ. 2517 เกี่ยวกับหลักการบริหารทรัพยากรบุคคลในหัวข้อวินัยของข้าราชการพลเรือน แม้ว่าจะมีการตรากฎหมายไว้อย่างเป็นลายลักษณ์อักษร แต่ในความเป็นจริงวินัยของข้าราชการพลเรือนเหล่านี้ ก็สามารถปรับปรุงและพัฒนาให้เข้ากับสภาพและสถานการณ์ในปัจจุบันได้ การตระหนักถึงข้าราชการพลเรือนที่เชื่อถือได้ มีความเป็นมืออาชีพและมีศีลธรรมที่เกิดขึ้น แน่ใจว่ามีความจำเป็นอย่างมากที่จะทำให้กฎระเบียบวินัยข้าราชการพลเรือนเกิดขึ้นได้เปรียบเสมือนกับเป็นแนวทางสำหรับการบังคับใช้ระเบียบวินัยต่อไป และเพื่อให้มั่นใจว่าความเป็นระเบียบและการดำเนินงานเพื่อประเทศชาติอย่างราบรื่นจะเกิดขึ้น เช่นเดียวกับการส่งเสริมให้ข้าราชการพลเรือนสามารถสร้างผลผลิตที่ตั้งอยู่บนฐานของระบบอาชีพ (Sistem Karier) ได้มากขึ้น และการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ

4) กฎระเบียบของรัฐบาลว่าด้วยเรื่องของวินัยข้าราชการพลเรือน ภาระหน้าที่ ข้อห้าม และบทลงโทษสำหรับข้าราชการที่ถูกตัดสินว่า กระทำผิด การกำหนดบทลงโทษทางวินัยนี้ มีไว้เพื่อให้ข้าราชการที่ กระทำผิดเกิดความละอายต่อตนเอง และไม่กระทำความผิดอีกเป็นครั้งที่สอง รวมทั้งเพื่อให้ข้าราชการเหล่านี้ปรับปรุงแก้ไขตนเองต่อไปในอนาคต

5) ในกฎระเบียบของรัฐบาลนี้ได้กล่าวถึง ประเภทของการลงโทษทางวินัยไว้อย่างชัดเจน มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นแนวทางให้หน่วยงานต่างๆ ที่จะลงโทษผู้กระทำความผิด และสร้างความเชื่อมั่นในการพิจารณาคดีต่างๆ ในทำนองเดียวกันข้อจำกัดของผู้มีอำนาจในการลงโทษผู้กระทำความผิดก็ได้ ถูกกำหนดเอาไว้ในระเบียบของรัฐบาลด้วยเช่นกัน

6) ระดับความรุนแรงในการลงโทษ จะพิจารณาจากการกระทำผิด โดยคำนึงถึงเจตนาและผลกระทบจากการละเมิดกฎระเบียบที่ตั้งไว้ แต่หากว่าผู้ที่มีอำนาจตัดสินใจยกฟ้องต่อการกระทำผิดของข้าราชการพลเรือนสามารถทำได้ โดยวางอยู่บนฐานระเบียบของรัฐบาลเป็นหลัก

7) ประเภทของการลงโทษทางวินัยในกรณีที่ข้าราชการพลเรือนปฏิบัติตนผิดกฎหมาย และผิดวินัยราชการ มีสองประเภท คือ การลงโทษหนักและการลงโทษเบา การลงโทษอย่างเบาแบ่งเป็นการเรียกเตือนและการเตือนทางลายลักษณ์อักษร การลงโทษที่รุนแรงที่สุด คือ การถอดออกจากการเป็นข้าราชการ 3 ปี หรือการลดระดับราชการลง

8) มาตราที่ 7 ว่าด้วยการลงโทษ กรณีที่ข้าราชการพลเรือนไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ การลงโทษทางวินัยจะเบากว่า ตัวอย่าง การกระทำผิดโดยไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ เช่น

- หากข้าราชการนั้นคำนึงถึงผลประโยชน์ส่วนตนมากกว่าผลประโยชน์ของประเทศชาติ
  - การหยุดทำงานโดยไม่มีสาเหตุ กรณีที่ข้าราชการนั้นหยุดงานเกิน 5 วัน ต้องมีการแจ้งให้ผู้บังคับบัญชาของตนทราบ หากไม่ปฏิบัติโทษจะอยู่ที่การเรียกไปเตือน
    - สำหรับข้าราชการที่หยุดงาน 6-10 วัน จะได้รับการเตือนเป็นลายลักษณ์อักษร
      - นอกเหนือไปจากกรณีข้างต้นแล้ว สำหรับข้าราชการพลเรือนที่ถูกตัดสินจำคุกทางวินัย ให้ได้รับสิทธิสำหรับการปกป้องตนเอง เช่น การฟ้องศาลอุทธรณ์ กรณีที่ข้าราชการพลเรือนไม่พอใจต่อการตัดสินความผิด หรือไม่พอใจกับการลงโทษ

การฝึกอบรมก่อนการเป็นข้าราชการ และการฝึกอบรมการทำงานของข้าราชการ

การฝึกอบรมและการเตรียมความเป็นผู้นำ จะถูกจัดทำขึ้นโดยโปรแกรมการฝึกอบรมภายใน โดย LAN และการฝึกอบรมย่อยในสาขาของหน่วยงาน หรือกรมที่ข้าราชการนั้นๆ สังกัดอยู่ มุ่งเน้นไปที่การประเมินและการพัฒนาคุณภาพของบุคลากร ความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบและวิธีการปฏิบัติ การปฏิบัติงานในสำนักงาน การใช้และประยุกต์เทคโนโลยีใหม่ๆ ในสำนักงาน และความเข้าใจกฎหมายและกรอบคิดเกี่ยวกับการจ้างงานและการเลื่อนขั้นในระบบข้าราชการ การมีการฝึกอบรมนี้ จะช่วยให้ผู้สมัครเป็นข้าราชการ (CPNS) มีการเตรียมพร้อม และเรียนรู้การทำงานก่อนที่จะมาเป็นข้าราชการจริงๆ (PNS) นับว่าเป็น

สิ่งที่ดีและหลายๆ ประเทศควรเอาเป็นตัวอย่าง เพื่อให้ข้าราชการในประเทศ มีความเป็นผู้นำและทำงานเพื่อประเทศและประชาชนได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ

7.2 กฎหมายแรงงาน

กฎหมายแรงงานและอัตราค่าจ้างแรงงาน

กฎหมายแรงงานหลักที่เกี่ยวข้องกับแรงงาน และมีความสัมพันธ์กับอุตสาหกรรมมีทั้งหมด 4 ฉบับ ได้แก่

1. กฎหมายเลขที่ 3/2535 ว่าด้วยสวัสดิการทางสังคมของแรงงาน ซึ่งเกี่ยวข้องกับสิทธิประโยชน์ของการเกษียณอายุ การได้รับอุบัติเหตุจากการทำงาน การเสียชีวิต และการประกันสุขภาพ (ใช้บังคับในบริษัทที่มีแรงงานตั้งแต่ 10 คนขึ้นไป)

2. กฎหมายเลขที่ 21/2546 ว่าด้วยสหภาพแรงงาน ซึ่งเกี่ยวข้องกับสิทธิในการจัดตั้งสหภาพแรงงาน การเป็นสมาชิกของสหภาพแรงงาน การจัดตั้งสมาพันธ์สหภาพแรงงาน และสภาแห่งชาติแรงงาน

3. กฎหมายเลขที่ 13/2546 ว่าด้วยกำลังคน ซึ่งเกี่ยวข้องกับองค์การความร่วมมือด้านแรงงานแบบพหุภาคีและไตรภาคี

4. กฎหมายเลขที่ 2/2547 ว่าด้วยการระงับข้อพิพาทของแรงงาน ซึ่งเกี่ยวข้องกับวิธีระงับข้อพิพาทระหว่างนายจ้างและลูกจ้าง การนำคดีไปสู่ศาล และการตัดสินชี้ขาดตามกฎหมาย

หน่วยงานที่ดูแลรับผิดชอบด้านแรงงาน คือ กระทรวงแรงงานและการอพยพย้ายถิ่น (Ministry of Manpower and Transmigration)

ซึ่งมีนโยบายกำลังคนอยู่บนพื้นฐานของกฎหมายแรงงานเลขที่ 13/2546 ซึ่งยังคงมีผลบังคับใช้อยู่ถึงปัจจุบัน สาระสำคัญของกฎหมายแรงงาน ประกอบด้วย

- พื้นฐาน หลักการ และเป้าหมายของการพัฒนาแรงงาน
- การวางแผนแรงงาน และข้อมูลข่าวสารแรงงาน
- การจัดหาโอกาสที่เท่าเทียมของแรงงาน และการปฏิบัติต่อแรงงาน
- การฝึกอบรมแรงงาน เพื่อส่งเสริม ปรับปรุงทักษะแรงงานและประสิทธิภาพในการทำงานให้ดีขึ้น
- การจ้างแรงงานภายใต้โครงการสร้างพลังอำนาจที่สมดุลของแรงงาน ซึ่งเป็นความรับผิดชอบของรัฐบาลในการขยายโอกาสการทำงาน
- การจ้างแรงงานต่างชาติที่ถูกต้องและตรงกับทักษะความสามารถของแรงงาน
- การพัฒนาความร่วมมือของแรงงานตามแนวทางปัญจศีล (Pancasila) เพื่อมุ่งสู่ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (Harmonious) มีพลังและสร้างสรรค์ (Dynamic) และมีความสัมพันธ์กัน (Relation)
- การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก สถาบัน และข้อตกลงร่วมกัน รวมทั้งองค์การพหุภาคี องค์การไตรภาคี ความร่วมมือกันทางสังคม และการแก้ปัญหาค่าความขัดแย้งของแรงงาน
- ปกป้องคุ้มครองแรงงาน รวมทั้งสิทธิของแรงงานในการเจรจาต่อรองกับนายจ้าง ความมั่นคงของแรงงาน สวัสดิภาพในการทำงาน การคุ้มครองแรงงานสตรี แรงงานเด็ก และแรงงานทุพพลภาพ ประกันค่าจ้างแรงงาน สวัสดิการและความมั่นคงทางสังคมของแรงงาน

- การควบคุมกำกับแรงงานให้ปฏิบัติตามกฎหมายแรงงานอย่างถูกต้อง

จำนวนแรงงาน

จากข้อมูลทางสถิติด้านแรงงานของหน่วยงานสถิติแห่งชาติ (The Central Bureau of Statistics: BPS) จะเห็นได้ว่าจำนวนแรงงาน (วัยทำงาน) ในประเทศอินโดนีเซียเพิ่มขึ้นร้อยละ 2.01 ต่อปี จากจำนวน 158.92 ล้านคน ในปี พ.ศ.2547 และเป็นจำนวน 166.64 ล้านคน ในปี พ.ศ. 2551

ในปี พ.ศ. 2551 จำนวนแรงงานรวมทั้งสิ้น 111.95 ล้านคน เพิ่มขึ้นจากจำนวน 102.97 ล้านคนในปี พ.ศ. 2547 หรือมีอัตราการขยายตัวโดยเฉลี่ยต่อปีร้อยละ 1.87

โอกาสในการทำงานของแรงงานได้เพิ่มขึ้นเล็กน้อยจากร้อยละ 90.14 ในปี พ.ศ. 2547 เป็นร้อยละ 91.60 ในปี พ.ศ. 2551 และหากพิจารณาจากพื้นฐานการศึกษาพบว่า ผู้ที่จบการศึกษาระดับประถมต้น (Elementary School: SD) หรือผู้ที่จบการศึกษาต่ำกว่าระดับพื้นฐานจะเป็นคนส่วนใหญ่ของแรงงานกลุ่มวัยทำงานในปี พ.ศ. 2551 ซึ่งมีจำนวนรวมทั้งสิ้น 85.66 ล้านคน โดยส่วนใหญ่จำนวน 59.57 ล้านคน อยู่ในชนบท และที่เหลืออยู่ในเมือง

ตารางที่ 8 จำแนกแรงงานตามพื้นฐานการศึกษา

จำนวนแรงงานวัยทำงานแยกตามพื้นฐานของการศึกษาปี พ.ศ. 2551	
ประเภทของนายหน้าค้าหลักทรัพย์	จำนวน (ล้านคน)
จำนวนแรงงานวัยทำงาน	166.64
กำลังแรงงาน	111.95
คนว่างงาน	9.39
แรงงานวัยทำงานแยกตามการศึกษา:	
ระดับประถมต้น (SD)	85.66
ระดับมัธยมต้น (SMP)	36.75
ระดับมัธยมปลาย (SMA)	33.93
ระดับอนุปริญญา (Diploma)	4.14
ระดับมหาวิทยาลัย (University)	5.09

ที่มา: Manpower and Transmigration Ministry

ผู้ที่จบการศึกษาระดับมัธยมต้น (Junior High School: SMP) จะมีประมาณร้อยละ 22.19 หรือร้อยละ 36.75 ของจำนวนแรงงานที่อยู่ในวัยทำงาน และประมาณ 19.39 ล้านคนอยู่ในชนบท ส่วนที่เหลืออยู่ในเมือง ผู้ที่จบการศึกษาระดับมัธยมปลาย (Senior High School: SMA) มีร้อยละ 20.49 หรือมีจำนวน 33.93 ล้านคน โดยส่วนใหญ่หรือประมาณ 22.52 ล้านคนอยู่ในชนบท และที่เหลืออยู่ในเมือง ผู้ที่จบการศึกษาระดับปริญญา (Diploma) มีเพียง 4.14 ล้านคน อยู่ในชนบทจำนวน 1.31 ล้านคน และจำนวน 2.83 ล้านคนอยู่ในเมือง ส่วนผู้ที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรีจำนวน 5.09 ล้านคน โดยส่วนใหญ่หรือจำนวน 4.19 ล้านคน อยู่ในชนบท และที่เหลืออยู่ในเมือง

ประเภทของงาน

บริษัทจะจ้างพนักงานแบ่งเป็น 3 ประเภท คือ พนักงานประจำ (Permanent Workers) พนักงานสัญญาจ้าง (Contract Workers) และ พนักงานรับช่วงต่อ (Outsourcing Workers)

พนักงานประจำ (Permanent Workers) จะได้รับเงินเดือน โบนัส และสวัสดิการอื่นๆ ซึ่งแตกต่างจากพนักงานสัญญาจ้าง และพนักงานแบบรับช่วงต่อ

พนักงานสัญญาจ้าง (Contract Workers) จะได้รับค่าจ้างตามระยะเวลาที่กำหนดตามสัญญาจ้างได้ทำกับนายจ้าง และในปัจจุบันการจ้างระบบนี้เริ่มเป็นที่นิยมใช้อย่างแพร่หลายในบริษัทต่างๆ หลังจากเกิดวิกฤตการณ์ทางการเงินในปี พ.ศ. 2541 ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่หลายบริษัทล้มละลายหรือเริ่มจะเกิดการล้มละลาย จึงจำเป็นต้องให้พนักงานบริษัทออกจากงานโดยการจ่ายเงินชดเชย ปัจจุบันหลายบริษัทเลือกใช้วิธีการจ้างพนักงานแบบสัญญาจ้าง เพื่อหลีกเลี่ยงการจ่ายเงินชดเชยในช่วงที่มีการให้พนักงานออกจากงาน โดยปกติสัญญาการจ้างงานจะมีตั้งแต่ 6-24 เดือน และนายจ้างมีสิทธิที่จะบอกเลิกหรือต่อสัญญาจ้าง พนักงานที่มีการจ้างแบบสัญญาจ้างจะได้รับเงินเป็นรายเดือน วันหยุดตามศาสนา และไม่มีสวัสดิการใดๆ รัฐบาลมีกฎระเบียบว่าสัญญาการจ้างงานจะมีอายุสูงสุดเพียง 2 ปี และสามารถต่อสัญญาได้ 1 ปี แต่ไม่เกิน 2 ปี

พนักงานรับช่วงต่อ (Outsourcing Workers) เป็นระบบที่มีการจัดหาพนักงานให้กับบริษัทอื่นๆ ที่มีความต้องการพนักงาน พนักงานที่ได้รับการคัดเลือกภายใต้ระบบการรับช่วงต่อ อาจจะมีสถานะเป็นพนักงานประจำหรือพนักงานชั่วคราว

โดยบริษัทที่ให้บริการจัดหาพนักงานรับช่วงต่อจะต้องได้รับอนุญาตจากกระทรวงแรงงาน โดยพนักงานรับช่วงต่ออาจทำงานพิเศษนอกเหนือจากงานประจำหรือทำงานพิเศษที่เกี่ยวข้องกับงานประจำก็ได้ภายใต้กฎหมายแรงงานเลขที่ 13/2546 มาตราที่ 50-55 และมาตราที่ 56-59 ภายใต้กฎหมายเลขที่ 13/2546 มาตราที่ 66 มีงานเพียง 5 ประเภทเท่านั้น ที่จะได้รับการเสนอให้พนักงานทำงานภายใต้ระบบการรับช่วงต่อ ได้แก่ 1) งานบริการจัดเลี้ยง 2) งานให้บริการทำความสะอาด 3) งานรักษาความปลอดภัย 4) งานสนับสนุนการทำเหมือง และ 5) งานขนส่งพนักงาน และหากเป็นงานที่นอกเหนือจากงาน 5 ประเภทดังกล่าว อาจไม่ได้รับการเสนอให้พนักงานทำงานภายใต้ระบบดังกล่าวได้ อย่างไรก็ตาม ในทางปฏิบัติ บริษัทหลายแห่งไม่ได้ให้ความสนใจต่อกฎระเบียบ และการจ้างแรงงานภายใต้ระบบรับช่วงต่อ โดยเฉพาะงานประเภทอื่นๆ ที่นายจ้างมักจะมีการหลบเลี่ยงการจ้างงาน ซึ่งเป็นงานที่ขัดกับกฎระเบียบและผลประโยชน์ของพนักงาน

เวลาทำงาน

ภายใต้กฎหมายแรงงานเวลาทำงานจะต้องไม่มากกว่า 40 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ โดยปกติเวลาทำงานจะเป็น 8 ชั่วโมงต่อวัน สำหรับผู้ที่ทำงาน 5 วันต่อสัปดาห์ หรือ 7 ชั่วโมงต่อวัน สำหรับผู้ที่ทำงาน 6 วันต่อสัปดาห์ ทั้งนี้ กฎระเบียบของเวลาทำงานจะไม่มีผลบังคับใช้กับงานในบางสาขาที่กำหนด

วันทำงาน	อัตราคูณพื้นฐาน		
	ปกติ	ชั่วโมงที่ 1	ชั่วโมงถัดไป
วันจันทร์-วันเสาร์	-	1.5	2
วันอาทิตย์และวันหยุด	2	3	4

การทำงานล่วงเวลา

การทำงานล่วงเวลาจะถูกควบคุมและกำกับโดยการตัดสินใจของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน ตามกฎกระทรวงเลขที่ KEP.102/MEN/VI/2004 ทั้งนี้ การทำงานล่วงเวลาจะเป็นไปตามข้อกำหนดของแต่ละบริษัท โดยพนักงานมีสิทธิที่จะได้รับการจ่ายเงินค่าล่วงเวลาในอัตราพิเศษ

การฝึกอบรมพนักงาน

ตามกฎกระทรวงเลขที่ KEP.261/MEN/XI/2004 ได้กำหนดให้บริษัทที่มีพนักงานตั้งแต่ 100 คนขึ้นไป จะต้องจัดฝึกอบรมให้แก่พนักงานอย่างน้อยร้อยละ 5 ของจำนวนพนักงานทั้งหมดในแต่ละปี บริษัทที่ถูกกำหนดให้จัดฝึกอบรมในแต่ละปีนั้น จะต้องจัดเตรียมกำหนดการฝึกอบรมรายปี ประกอบด้วย ประเภทของการฝึกอบรม ระยะเวลา และสถานที่ของการฝึกอบรม ทั้งนี้ ค่าใช้จ่ายในการจัดฝึกอบรมจะเป็นความรับผิดชอบของบริษัททั้งหมด

สิทธิพนักงาน และวันหยุด

- เงินเดือน
- โบนัส
- สวัสดิการอื่นๆ รวมทั้งค่าใช้จ่ายเรื่องที่พักอาศัย และเงินกู้
- ค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล
- ค่าใช้จ่ายในการคลอดบุตร และวันลาพักคลอดบุตร 3 เดือน (1.5 เดือนก่อนคลอดบุตร และ 1.5 เดือนหลังจากคลอดบุตร)
- ประกันสังคม
- วันหยุดรายสัปดาห์ กำหนดให้หยุด 1 วัน หลังจากทำงาน 6 วัน และวันหยุด 2 วัน หลังจากทำงาน 5 วัน
- วันหยุดรายปี กำหนดให้มีวันหยุด 12 วันทำงาน หลังจากที่ทำงานต่อเนื่องกัน 12 เดือนขึ้นไป
- วันหยุดพักผ่อน กำหนดให้มีวันหยุดได้ไม่เกิน 2 สัปดาห์ หลังจากที่ทำงานมาแล้วอย่างน้อย 6 ปี
- วันหยุด ตามกฎกระทรวงแรงงานเลขที่ 01/MEN/1994 บริษัทจะถูกกำหนดให้พนักงานได้รับวันหยุดทางศาสนาทุกปี

สหภาพแรงงาน

ภายใต้กฎหมายฉบับที่ 21 ปี พ.ศ. 2543 รัฐบาลอนุญาตให้แรงงานทุกคนมีสิทธิในการจัดตั้งสหภาพแรงงานและเป็นสมาชิกของสหภาพแรงงาน ทั้งนี้ บริษัทที่มีแรงงานอย่างน้อย 10 คน ก็สามารถจัดตั้งสหภาพแรงงานได้ เพื่อปกป้องผลประโยชน์ของตนกับนายจ้าง สหภาพแรงงานสามารถจัดตั้งโดยพนักงานในบริษัทหรือบุคคลภายนอก

บริษัทก็ได้ ทั้งนี้รูปแบบสหภาพแรงงานถือเป็นองค์การอิสระ เปิดเผย
ประชาธิปไตย และรับผิดชอบในการต่อสู้เพื่อแรงงานในกรณีที่มี
ข้อโต้แย้งกับนายจ้าง องค์การของรัฐที่เกี่ยวข้องกับเรื่องแรงงาน คือ สมาพันธ์
แรงงานแห่งชาติ (Federation of Indonesian Workers: FSPSI)
ซึ่งประกอบด้วยสหภาพแรงงาน 21 แห่ง และ SPLP 13 แห่ง

ตามกฎหมายกระทรวงแรงงานของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน
ฉบับที่ 03/Men/1993 กำหนดให้สมาพันธ์สหภาพแรงงานของบริษัท
ต่างๆ อย่างน้อย 5 แห่ง ใน 25 เกาะ และ 5 จังหวัด หรือมีสมาชิกเป็น
แรงงานทั่วประเทศ อย่างน้อย 10,000 คน หรือมีสมาชิกเป็น

สหภาพแรงงาน 10 แห่ง สมาชิกของสหภาพแรงงานนั้นต้องจ่ายค่าสมาชิกรายเดือนตามกฎหมายกระทรวงฉบับที่ KEP.187/MEN/IX/2004

นอกจากนี้กำหนดให้สามารถจัดตั้งสภาแห่งสหภาพแรงงานได้ โดยมีสมาพันธ์ของสหภาพแรงงานตั้งแต่ 3 สมาพันธ์ขึ้นไป นับตั้งแต่ช่วงปฏิรูปของประเทศ สหภาพแรงงานมีบทบาทที่สำคัญในการต่อสู้เรียกร้องสิทธิของแรงงาน เรียกร้องค่าจ้างขั้นต่ำ (Regional Minimum Weight: UMR) การระงับข้อพิพาท การประท้วงตามท้องถนน การร้องเรียนต่อสภาผู้แทนราษฎร เพื่อป้องกันการปลดพนักงานจำนวนมาก และการระงับข้อพิพาทระหว่างพนักงานและนายจ้าง รัฐบาลจึงได้จัดตั้งคณะกรรมการ 2 ฝ่าย ขึ้นตามกฎหมายแรงงานที่ PER.32/MEN/XII/2008 ณ.ปี พ.ศ. 2552 คณะกรรมการ 2 ฝ่าย ประกอบด้วย 11,832 บริษัท 210 ตัวแทนในเทศบาลชุมชนต่างๆ ครอบคลุม 31 แห่ง และคณะกรรมการของรัฐ

ในระดับชาติ คณะกรรมการไตรภาคี (LKS) ประกอบด้วย ตัวแทนภาครัฐจากสหภาพแรงงานและองค์การนายจ้าง ซึ่งผลประโยชน์ของทั้งสองฝ่ายนี้จะถูกกำหนดและปกป้องให้ความเป็นธรรมโดยกฎหมาย

การประกันสังคมของแรงงาน

รัฐบาลได้จัดตั้งโครงการประกันสังคมเพื่อแรงงานที่เรียกว่า Jamsostek Jaminan Sosial Tenaga Kerja ภายใต้กฎหมายฉบับที่ 3 ปี 2535 ตามการอนุญาตของกระทรวงแรงงานที่ KEP.67/MEN/2004 โครงการประกันสังคมดังกล่าวนี้อยู่ภายใต้การกำกับของหน่วยงานประกันสังคมของรัฐ ซึ่งครอบคลุมเรื่องต่างๆ ดังนี้

- การประกันการเกษียณอายุ
- การประกันสุขภาพ
- การประกันอุบัติเหตุจากการทำงาน
- การประกันการเสียชีวิต

เบี้ยประกันของโครงการประกันสังคมดังกล่าว จะคิดจากร้อยละ 5.7 ของเงินเดือน เงินสมทบจากนายจ้าง และที่เหลือจากส่วนสมทบของพนักงาน นายจ้างที่มีลูกจ้าง 10 คนขึ้นไป มีอัตราค่าจ้างต่อคน 1 ล้านรูเปย์ห์ขึ้นไป จะต้องเข้าร่วมโครงการดังกล่าวนี้ หากเจ้าของธุรกิจที่ไม่มีลูกจ้างก็สามารถเข้าร่วมโครงการนี้ได้เช่นกัน

อย่างไรก็ตาม มีหลายบริษัทที่ไม่ได้คำนึงถึงความสำคัญต่อสิทธิของแรงงานที่ควรจะได้ ก็ไม่ต้องการที่จะเข้าร่วมโครงการดังกล่าว แม้ว่าจะมีบริษัทเพียง 91,000 บริษัทเท่านั้นที่เข้าร่วมโครงการดังกล่าว รัฐบาลพยายามที่จะขยายขอบเขตของโครงการประกันแห่งชาติขึ้น โดยการออกกฎหมายฉบับที่ 40 ในปี พ.ศ. 2547 เรียกว่า โครงการประกันสังคมแห่งชาติ (National Social Security System: SJSN)

อัตราค่าจ้างแรงงาน

อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ (The Regional Minimum Wage: UMR) เป็นมาตรฐานค่าจ้างแรงงานในประเทศ อัตราค่าจ้างขั้นต่ำนี้ถูกกำหนดโดยสภาค่าจ้าง ภายใต้ความรับผิดชอบดูแลของประธานาธิบดีที่ 107 ในปี พ.ศ. 2547 ซึ่งประกอบด้วยคณะกรรมการไตรภาคี คือ ตัวแทนภาครัฐ การกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเริ่มจากการสำรวจค่าใช้จ่ายที่เหมาะสมในการดำรงชีวิต ซึ่งนำเสนอโดยสภาค่าจ้างในแต่ละภูมิภาคต่อองค์การปกครองท้องถิ่นนั้นๆ อัตราค่าจ้างขั้นต่ำจะมีการทบทวนความเหมาะสมทุกปีให้กับแรงงานทั่วไป และแรงงานที่มีสัญญาจ้าง 1 ปีขึ้นไป

อัตราค่าจ้างในแต่ละภูมิภาคถูกกำหนดโดยผู้ว่าของแต่ละจังหวัด ซึ่งจะแตกต่างกันไป ในปี พ.ศ. 2552 อัตราค่าจ้างขั้นต่ำถูกปรับสูงขึ้นร้อยละ 9-16 จากปี พ.ศ. 2551 ในหมู่เกาะอีเรียน จายาตะวันตก อัตราค่าจ้างขั้นต่ำปี พ.ศ. 2552 อยู่ที่ 1,180,000 รูเปียห์ ขณะที่หมู่เกาะชวา ตะวันออก ค่าจ้างขั้นต่ำอยู่ที่ 570,000 รูเปียห์

วันที่ 22 ตุลาคม พ.ศ. 2551 ภายใต้การประชุมร่วมของรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้อง 3 กระทรวง คือ กระทรวงแรงงาน กระทรวงอุตสาหกรรม

และกระทรวงมหาดไทย ได้เปลี่ยนแปลงการกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำว่า
รัฐบาลจะไม่เข้าไปเกี่ยวข้องกับกาหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำอีกต่อไป
หากแต่จะเป็นการเจรจาต่อรองระหว่างตัวแทนของนายจ้างและลูกจ้าง
เท่านั้น

แรงงานต่างชาติ

ตามกฎหมายกระทรวงแรงงานฉบับที่ PER 02/MEN/III/2008 อนุญาตให้
แรงงานต่างชาติที่ถือวีซ่าอินโดนีเซีย สามารถทำงานในอินโดนีเซียได้ ร่วม
กับแรงงานท้องถิ่น เพื่อการถ่ายทอดความรู้

หน่วยงานที่อนุญาตให้สามารถจ้างแรงงานต่างชาติได้ (TKAs)

- สำนักงานตัวแทนการค้าระหว่างประเทศ
- สำนักตัวแทนบริษัทในต่างประเทศ หรือสำนักข่าวต่างประเทศ
- บริษัทลงทุนต่างประเทศ (PMA)

- บริษัทลงทุนอินโดนีเซีย (PMDN)
- บริษัทที่ดำเนินงานเพื่อโครงการของรัฐ และโครงการช่วยเหลือต่างๆ
- สถาบันเพื่อสังคม การศึกษา วัฒนธรรม และศาสนา
- ธุรกิจบริการ

นายจ้างแรงงานต่างชาติจะต้องมีการจัดทำแผนการใช้แรงงานต่างชาติ (PPTKA) ซึ่งจะต้องมีเหตุผลในการใช้แรงงานต่างชาติ ตำแหน่ง ค่าจ้าง จำนวน สถานที่ทำงาน ระยะเวลาการจ้าง และจำนวนแรงงานท้องถิ่นที่จะทำงานด้วย และแผนการใช้แรงงานต่างชาติที่มากกว่า 50 คนขึ้นไป จะต้องได้รับการอนุมัติจากอธิบดีกระทรวงแรงงาน แต่หากความต้องการจ้างแรงงานต่างชาติที่น้อยกว่า 50 คนนั้น ก็สามารถขออนุมัติจากผู้อำนวยการกอง กระทรวงแรงงาน ทั้งนี้ใบอนุญาตให้ใช้แรงงานต่างชาตินี้จะต้องมีการต่ออายุทุกๆ ปี

นายจ้างที่มีแรงงานต่างชาติทำงานนั้น จะต้องจัดให้แรงงานต่างชาตินั้นเข้าร่วมโครงการประกันสังคมด้วย โดยที่แรงงานต่างชาติที่ได้รับค่าจ้างต่อเดือนเกิน 100 เหรียญสหรัฐ นายจ้างจะต้องจ่ายเงินล่วงหน้าให้กับกองทุนพัฒนาฝีมือแรงงาน (Dana Pengembangan Keahlian dan Keterampilan: DPKK) โดยการโอนเข้าบัญชีธนาคารของรัฐที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานกำหนดไว้

แรงงานต่างชาติไม่อนุญาตให้ทำงานมากกว่า 1 ตำแหน่ง และทำงานสองแห่ง ตำแหน่งของแรงงานต่างชาติ คือ ช่างเทคนิค ผู้เชี่ยวชาญ ผู้จัดการ ผู้อำนวยการ คณะผู้แทน ที่ปรึกษา

7.3 กฎหมายเข้าเมือง

พลเมืองของทุกประเทศจำเป็นต้องขอวีซ่าสำหรับการเดินทางเข้าประเทศอินโดนีเซีย โดยต้องทราบหลักเกณฑ์ดังนี้

7.3.1 เอกสารในการยื่นขอวีซ่าอินโดนีเซีย (Indonesia Visa)

7.3.1.1 วีซ่าธุรกิจ ต้องมีเอกสารดังต่อไปนี้

- 1) แบบฟอร์มวีซ่าที่กรอกข้อมูลถูกต้องครบถ้วน พร้อมเซ็นชื่อ 1 ชุด และต้องมีใบอนุญาตจากกองตรวจคนเข้าเมืองที่อินโดนีเซีย
- 2) หนังสือเดินทาง (Passport) ที่มีอายุมากกว่า 6 เดือน มีหน้าว่างอย่างน้อย 3 หน้า พร้อมสำเนา และหนังสือเดินทางเล่มเก่า (ถ้ามี)
- 3) รูปสีพื้นหลังขาว ขนาด 2x2 นิ้ว จำนวน 2 รูป
- 4) หลักฐานการเงินย้อนหลังอย่างน้อย 6 เดือน เช่น สมุดบัญชีเงินฝาก หนังสือรับรองจากธนาคาร
- 5) หลักฐานการจองที่พัก/โรงแรม
- 6) ใบจองตั๋วเครื่องบินไป-กลับ พร้อมสำเนา
- 7) จดหมายรับรองการทำงาน (ตัวจริง) และใบอนุญาตให้ลาหยุด โดยระบุตำแหน่ง เงินเดือน อายุการทำงาน และวันลาหยุดงาน
- 8) ใบอนุญาตทำงาน (Work Permit) สำหรับชาวต่างชาติ
- 9) จดหมายเชิญจากบริษัท หรือองค์การจากประเทศอินโดนีเซีย

7.3.1.2 วีซ่าท่องเที่ยว ต้องมีเอกสารดังต่อไปนี้

- 1) แบบฟอร์มวีซ่าที่กรอกข้อมูลถูกต้องครบถ้วน พร้อมเซ็นชื่อ 1 ชุด
- 2) หนังสือเดินทาง (Passport) ที่มีอายุมากกว่า 6 เดือน มีหน้าว่างอย่างน้อย 3 หน้า พร้อมสำเนา และหนังสือเดินทางเล่มเก่า (ถ้ามี)
- 3) สำเนาบัตรประชาชน และสำเนาทะเบียนบ้าน
- 4) รูปสีพื้นหลังขาว ขนาด 2x2 นิ้ว จำนวน 2 รูป
- 5) หลักฐานการเงินย้อนหลังอย่างน้อย 6 เดือน เช่น สมุดบัญชีเงินฝาก หนังสือรับรองจากธนาคาร
- 6) เอกสารการจองที่พัก/โรงแรม
- 7) ใบจองตั๋วเครื่องบินไป-กลับ
- 8) จดหมายรับรองการทำงาน (ตัวจริง) และใบอนุญาตให้ลาหยุด โดยระบุตำแหน่ง เงินเดือน อายุการทำงาน และวันลาหยุดงาน

7.3.2 ศุลกากร

7.3.2.1 สิ่งของที่อินโดนีเซียอนุญาตให้นำเข้า

- 1) ยาสูบ บุหรี่ 200 มวน และซิการ์ 50 มวน
- 2) เครื่องดื่มที่เป็นแอลกอฮอล์จำนวน 1 ลิตร
- 3) น้ำหอมสำหรับใช้ส่วนตัว
- 4) สิ่งของมีค่าที่มีมูลค่าไม่เกิน 1,000 ดอลลาร์สหรัฐ
- 5) สินค้าอิเล็กทรอนิกส์ เสื้อผ้า ของเด็กเล่น รองเท้า อาหาร และเครื่องดื่ม

โดยการนำเข้าสินค้าในข้อที่ 5 นั้น ต้องนำเข้าผ่านท่าเรือที่กำหนด 5 แห่งเท่านั้น คือ 1) ท่าเรือ Belawan เมืองเมตัน 2) ท่าเรือ Tanjung Priok เมืองจาการ์ตา 3) ท่าเรือ Tanjung Emas เมืองเซอมารัง 4) ท่าเรือ Tanjung Perak เมืองสุราบายา และ 5) ท่าเรือ Soekarno Hatta เมืองมากัสซาร์ และท่าอากาศยานระหว่างประเทศทุกแห่งตามกฎหมายระเบียบรัฐมนตรีการค้าอินโดนีเซีย คือ Regulation of the Minister of Trade Number 44/M-DAG/ PER/ 20/2008 dated October 31, 2008 Concerning Importation of Certain Products ลงวันที่ 31 ตุลาคม พ.ศ. 2551 และกฎระเบียบฉบับแก้ไข คือ กฎระเบียบรัฐมนตรีการค้าของอินโดนีเซีย คือ Regulation of the Minister of Trade Number 52/M-DAG/PER/12/2008 Concerning Changing in the Minister of Trade Regulation No.44/M-DAG/PER/10/2008 ลงวันที่ 12 ธันวาคม พ.ศ. 2551

7.3.2.2 สิ่งของต้องห้ามที่ประเทศอินโดนีเซียไม่อนุญาตให้นำเข้า

- 1) สารเสพติดและยาเสพติด (มีโทษรุนแรงถึงขั้นประหารชีวิต)
- 2) สัตว์ลามกอนาจาร
- 3) อาวุธปืนและวัตถุระเบิด
- 4) สื่อหรือสิ่งพิมพ์ที่เกี่ยวข้องกับความอ่อนไหวทางการเมือง

7.4 กฎหมายอื่นๆ ที่ควรรู้

กฎหมายการลงทุน

อินโดนีเซียทบทวนสัดส่วนการลงทุนของต่างชาติใหม่เมื่อปลายปี 2556 โดยรัฐบาลอินโดนีเซียได้ทบทวนสัดส่วนการลงทุนและการถือกิจการของต่างชาติในอินโดนีเซีย (Negative Investments List-DNI) ในสาขาสำคัญต่างๆ อาทิ การบริหารจัดการท่าอากาศยาน ท่าเรือ โทรคมนาคม โรงไฟฟ้า รวมถึงอัตราส่วนการลงทุนของต่างชาติในลักษณะ PPP ในสาขาต่างๆ ซึ่งรัฐบาลได้เริ่มทบทวนมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2553 รายละเอียดสำคัญ ดังนี้

1) สาขาที่เปิดให้มีการลงทุนจากต่างชาติมากขึ้น

ตารางที่ 9 ตารางอัตรการลงทุนจากต่างชาติที่เพิ่มมากขึ้น

สาขา	อัตราเดิม ร้อยละ	อัตราใหม่ ร้อยละ
สิ่งอำนวยความสะดวกในการคมนาคมทางบก	0	49
การตรวจใช้คยานพาหนะ	0	49
เกาส์กัณฑ์	75	85
ธุรกิจเงินร่วมลงทุน	80	85
ธุรกิจโฆษณา (เฉพาะนักลงทุนจากอาเซียน)	0	49

2) สาขาที่จำกัดการลงทุนจากต่างชาติมากขึ้น

ตารางที่ 10 ตารางแสดงข้อจำกัดของการลงทุนจากต่างชาติ

สาขา	อัตราเดิม (ร้อยละ)	อัตราใหม่ (ร้อยละ)
การกระจายสินค้า	100	33
การจัดเก็บสินค้า	100	33
ห้องเย็น	100	33*/37**
ฟาร์มเกษตรกรรม	95	30

* ในเกาะสุมาตรา ซวาบาหลี

** ในเกาะกาลิมันตัน สุลาเวสี นูซาเตงการาตะวันออก มาลุก และปาปัว

3) สัดส่วนการลงทุนในสาขาโทรคมนาคม

ตารางที่ 11 ตารางการลงทุนในสาขาโทรคมนาคม

สาขา	อัตราเดิม (ร้อยละ)	อัตราใหม่ (ร้อยละ)
Fixed Telecommunications	ไม่มีการควบคุม	65
โครงข่ายโทรคมนาคม มัลติมีเดีย	ไม่มีการควบคุม	65
ผู้ให้บริการมัลติมีเดีย	ไม่มีการควบคุม	49

4) อัตราส่วนการลงทุนของต่างชาติในลักษณะ PPP

ตารางที่ 12 ตารางอัตราส่วนการลงทุนของต่างชาติในลักษณะ PPP

ด้าน	อัตราเดิม (ร้อยละ)	อัตราใหม่ (ร้อยละ)
ท่าอากาศยาน	-	49
สถานีขนส่งทางบก	-	49
ท่าเรือ	-	95
ประปา	-	95
ทางด่วน	-	95
โรงไฟฟ้า กำลังผลิต 1-10 เมกะวัตต์	-	49
โรงไฟฟ้า กำลังผลิตมากกว่า 10 เมกะวัตต์	-	100
การส่งและการกระจายไฟฟ้า	-	100

8

ลักษณะเด่นของระบบราชการที่น่าเรียนรู้

การจัดตั้งนโยบายทางความรับผิดชอบต่อสังคม และสิ่งแวดล้อมขององค์กร (CSR) ในสังคมชนบท (โกตองโรยอง)

ความคิดเรื่องความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมขององค์กร (Corporate Social Responsibility) หรือ CSR นั้น เป็นเรื่องใหม่ที่พูดกันในกระแสของโลกาภิวัตน์ที่ต้องการให้องค์กรทางธุรกิจเข้าไปมีส่วนรับผิดชอบต่อสังคม ในขณะที่เดียวกันองค์กรภาครัฐก็ต้องเอื้ออำนวยให้เกิดการพัฒนาไปพร้อมๆ กัน ซึ่งการจัดตั้งนโยบายด้านความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมขององค์กร (CSR) ในสังคมชนบทของอินโดนีเซียที่ได้จัดทำนั้น ต้องวางนโยบายให้สอดคล้องกับข้อกำหนดทางกฎหมาย ประเพณีในสังคมตามความเชื่อในศาสนา ที่ยังต้องปฏิบัติอย่างเคร่งครัด และสืบทอดกันมานานแล้ว โดยมีสาระสำคัญ คือ ความผูกพันระหว่างสามีกับภรรยา พ่อแม่กับลูก และพลเมืองต่อสังคม คือ การช่วยเหลือพึ่งพาอาศัยกันในงานด้านต่างๆ เช่น การเพาะปลูก การเก็บเกี่ยว การแต่งงาน และการสร้างบ้านที่อยู่อาศัย^[4]

บรรณานุกรม

- [1] ทวีศักดิ์ เผือกสม. 2555. ประวัติศาสตร์อินโดนีเซีย. สำนักพิมพ์ เมืองโบราณ กรุงเทพฯ.
- [2] ภูวดล ทรงประเสริฐ. 2547. อินโดนีเซีย : อดีตและปัจจุบัน. สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กรุงเทพฯ.
- [3] มัลลิกา พงศ์ปริตร. 2549. หน้าต่างสู่โลกกว้าง อินโดนีเซีย. บริษัท สำนักพิมพ์หน้าต่างสู่โลกกว้าง จำกัด. กรุงเทพฯ.
- [4] วันเพ็ญ ต่อทรัพย์ไพศาล. 2556. ปัจจัยที่มีผลต่อการปรับตัวทางด้านวัฒนธรรมของชาวอินโดนีเซียที่ทำงานในประเทศไทย. สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต (การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และองค์การ) คณะพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- [5] สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงจาการ์ตา. 2556. คู่มือคนไทยในอินโดนีเซีย
- [6] Gropello, Emanuela Di; Kruse, Aurelien; Tandon, Prateek. 2011. Skills for the Labor Market in Indonesia: Trends in Demand, Gaps, and Supply. The World Bank.
- [7] Human Development Department East Asia and Pacific Region. 2010. Indonesia Skills Report: Trends in Skills Demand, Gaps, and Supply in Indonesia. Document of the World Bank.
- [8] IMD World Competitiveness Center. IMD World Competitiveness Yearbook 2013 25th Edition. Switzerland. 156-159
- [9] Johnson, Dann. 2011. Labor Law Measure Plus: Indonesia. Publication for the Business Growth Initiative.

- [10] Ministry for Economic Affairs. 2011. Masterplan for Acceleration and Expansion of Indonesia Economic Development. Jakarta: Coordinating Ministry For Economic Affairs, Republic of Indonesia.
- [11] Ministry of National Development Planning. 2010. Regulation of the President of The Republic of Indonesia Number 5 of 2010 Regarding the National Medium-Term Development Plan 2010-2014. Ministry of National Development Planning, National Development Planning Agency.
- [12] Paranoan, Dan Buntu. 2013. Apparatus Resources Development Model to Improve Public Service Quality in Indonesia. Journal of Information Engineering and Applications. 3 (30): 38-45.
- [13] Siswo. 2004. HRD and its critical factors according to practitioners in training division of Telekom Indonesia. Doctoral Dissertation, Texas A&M University.
- [14] Turner, Mark; Imbaruddin, Amir; Sutiyono, Wahyu. 2009. Human resource management: the forgotten dimension of decentralisation in Indonesia. Bulletin of Indonesian Economic Studies. 45 (2): 231-249.
- [15] Wagner, Joachim. 2008. Background 1: Skills Development for Employment: Scope and Strategies. Corporate HRD and Skills Development for Employment: Scope and Strategies International Conference during

November 24-26, 2008. InWEnt-Internationale
Weiterbildung und Entwicklung gGmbH. p.3-5.

- [16] Weston, Stuart. 2008. A Study of Junior Secondary Education in Indonesia. United States Agency for International Development.
- [17] World Bank. 2010. Transforming Indonesia's Teaching Force Volume II: From pre-service training to retirement: Producing and maintaining a high-quality, efficient, and motivated workforce. Jakarta: World Bank Office Jakarta.
- [18] World Health Organization, Country Office for Indonesia 2008. WHO country cooperation strategy 2007-2011 Indonesia. Page 9-12.
- [19] กรมเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ กระทรวงต่างประเทศ. Retrieved from <http://www.mfa.go.th/main/th/world>
- [20] Asia-Pacific Economic Corporation. 2011. Indonesia's Structural Reform Priorities. Retrieved from http://mddb.apec.org/Documents/2011/SOM/WKSP/11_som_wksp_009.pdf
- [21] BPS-RI, Susenas. 2011. Quoted in Statistic Indonesia. 2012. Educational Indicator 1994-2011. Retrieved from http://www.bps.go.id/eng/tab_sub/view.php?kat=1&tabel=1&daftar=1&id_subyek=28&notab=1
- [22] Central Intelligence Agency. (2013). The World Factbook 2013-14. Washington, DC. Retrieved from <https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/index.html>

- [23] Dewi, Utami; Winarsih, Atik Septi. 2011. Career Path Development for Indonesian Public Servant. Retrieved from <http://staff.uny.ac.id/sites/default/files/penelitian/Utami%20Dewi,%20M.PP/PAPER%20DEWI.pdf>
- [24] Dirk, A. 1997. Quoted in Park, Jin; SAVIRA, Evi Maya. 2010. Improving HRD System for Indonesian Civil Servants: Lesson from Korea. Retrieved from <http://www.dbpia.co.kr/Journal/ArticleDetail/1376740>
- [25] International Cooperation Study Center Thammasat University. Retrieved March 22, 2013 <http://www.apecthai.org/apec/th/profile1.php?continentid=2&country=i3&name=สาธารณรัฐอินโดนีเซีย>
- [26] International Labor Organization. 2004. Major Labour Laws of Indonesia. Retrieved from http://www.ilo.org/wcmsp5/groups/public/---asia/---ro-bangkok/---ilo-jakarta/documents/publication/wcms_120126.pdf
- [27] McLagan, Patricia A. 1989. Quoted in Human Resources Development Working Group. 2013. Human Resources Development in Indonesia. Retrieved from <http://hrd.apec.org/images/1/18/78.15.pdf>
- [28] National Civil Service Agency. 2012. Country Paper: People's Participation on Public Service Accountability in Indonesia. Retrieved from http://www.ocsc.go.th/ocsc/th/files/Asean_Unit/Country%20paper/Indonesia.pdf
- [29] Sekretariat Negara Republik Indonesia. Vision, Mission and

Strategy. Retrieved March 18, 2013 Retrieved from <http://www.indonesia.go.id/en/indonesia-glance/vision-mission-and-strategy>

- [30] University of Sydney - Public Sector Challenges and Government Reforms in South East Asia (2001)
- [31] The World Bank. Indonesia: Shape and size of public employment. Administrative & Civil Service Reform. Retrieved from <http://www1.worldbank.org/publicsector/civilservice/countries/indonesia/shapesize.htm>
- [32] The World Bank. Combating Corruption in Indonesia (October 20, 2003).
- [33] Tjiptoherijanto.P. 2012. Civil service reform in Indonesia: Culture and institution issues. Working Paper in Economics and Business. 2(7). Retrieved from <http://econ.fe.ui.ac.id/uploads/201207.pdf>
- [34] Tjiptoherijanto.P. 2013. Civil service reform in Indonesia: Redefining the ethics .Basic Research Journal of Social and Political Sciences Vol. 2(5) pp. 32-37 September 2013. Available online <http://www.basicresearchjournals.org>
- [35] Tjiptoherijanto.P. 2013. International Public Management Review www.idt.unisg.ch/org/idt/ipmr.nsf

47/111 ถนนพญาเกล้า อ.เมือง นนทบุรี 11000
โทรศัพท์ 0 2547 1000 โทรสาร 0 2547 1108
www.ocsc.go.th/ocsc/th/